

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΝΑ' ΤΕΥΧ. Α' ΑΘΗΝΑΙ, Ι. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14, Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1977 | ΑΡΙΘ. 21

Η 28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

ΩΣ ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΧΗ

ΔΙ' ΗΜΑΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

1. Ὁ Πίνδαρος λέγει: «Γλυκὸν δὲ πόλεμος ἀπειροισιν, ἐμπείρων δὲ τις / ταρβεῖ προσιόντα νιν καρδίᾳ περισσῶς», ἦτοι «διὰ τοὺς μὴ ἔχοντας πείραν, εἶναι γλυκὺς ὁ πόλεμος, ἀλλὰ ὅστις ἔχει πείραν / ἀποστρέφεται καθ' ὑπερβολὴν μὲ ὄλην τὴν καρδίαν του πλησιάζοντα τοῦτον». Εἶχε πείραν ὁ μέγας οὔτος λυρικός ποιητὴς τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος ὁμιλῶν οὕτω πως διὰ τοὺς Ἕλληνας. Καὶ πράγματι οἱ Ἕλληνες κατὰ τὴν μακράκινα Ἱστορίαν των οὐδέποτε ἐπεζήτησαν τὸν πόλεμον, θεωροῦντες τοῦτον κατὰ τὸ ἀποτρόπαιον καὶ ἀπάνθρωπον. Ἀλλ' ὅταν οἱ ἐξωτερικοὶ ἐχθροὶ ἤγειρον τὰ ὄπλα κατὰ τῶν Ἑλλήνων, τότε οὗτοι ὡσεὶ λέοντες ἐπέπιπτον κατὰ τῶν ἐπιτιθεμένων πρὸς διάσωσιν καὶ ἐξασφάλισιν τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων τῆς Πατρίδος των.

2. Τοῦτο ἀκριβῶς ἐγένετο καὶ κατὰ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου τοῦ 1940. Ὅσοι ἐξ ἡμῶν ἔζησαν τὰ τρόπαια τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰς τὰ Βορειοηπειρωτικὰ βουνὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, συγκινοῦνται καὶ σήμερον καὶ αἰσθάνονται ἐν ἀμετρωρίστῳ καυχῆσει τὸ τί δύναται νὰ πραγματοποιήσῃ ὁ Ἕλληνας, ἐν ἀμύνη εὐρισκόμενος, ὑπὲρ τῶν εὐγενεστέρων ἰδεωδῶν, ἅτινα ἐμπεριέχονται ἐν τῇ ὑψίστῃ ἐννοίᾳ τῆς Πατρίδος. Ζωή, τιμὴ, ἐλευθερία,

θρησκεία, ἠθική, ἀξιώματα, γλῶσσα, ἰδιοκτησία, ἀγαθὰ ἀναρίθμητα τοῦ ἐνδόξου ἱστορικοῦ του παρελθόντος, πολιτιστικὰ ἐπιτεύγματα τοῦ παρόντος, τεχνεῶτων συγγενῶν καὶ φίλων ἀναμνήσεις, πολυποίκιλα βιώματα τοῦ κοινωνικοῦ του βίου, εἰρηνικαὶ ἀπολαύσεις πάντων τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν, ταῦτα πάντα καὶ πολλὰ ἄλλα, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, συμπεριλαμβάνονται ἐν τῇ ἰδεατῇ ἐννοίᾳ τῆς «Πατρίδος», τοῦ πολυποθήτου Χώρου, τοῦ ἐμπεριέχοντος εἰς ἐνιαῖον σύνολον ὁμογενείας τὸ στοιχεῖον τοῦ «Ἔθνους». Πάντα ταῦτα διὰ τῶν βαρβαρικῶν ἐπιθέσεων καὶ τῶν πολεμικῶν προσβολῶν διατρέχουσι τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἀπωλείας.

3. Τότε συνειδητοποιεῖ ὁ μεγαλόψυχος Ἕλληνας, τὴν ἀνυπολόγιστον ἀξίαν τῶν ἀγαθῶν τούτων, ὅταν εὐρεθῇ ἐν κινδύνῳ καὶ ὅταν ὁ βάρβαρος ἐξωτερικὸς ἐχθρὸς ἐπιτίθεται κατακτητικῶς κατ' αὐτοῦ. Ὁ Ἕλληνας, ὁ φύσει εἰρηνικός, μεταβάλλεται πάραυτα εἰς δυσκαταγώνιστον ἥρωα. Ἀψηφεῖ κινδύνους, θυσίας, θλίψεις, ταλαιπωρίας πάσης μορφῆς! Ἀγωνίζεται δὲ μεθ' ὀρμῆς καὶ ἀποφασιστικότητος, μεταβαλλόμενος εἰς ἀκαταμάχητον Ἡρακλέα καὶ εἰς ἀξιοθαύμαστον Ἀχιλλέα, κατανικῶν ὡς ἐκεῖνοι πολυαριθμότερους ἐχθροὺς καὶ ἀντιπάλους. Ἀκριβῶς τὰ ἡρωικά του ταῦτα κατορθώματα ὑπομνησκει εἰς

ἡμᾶς καὶ σήμερον ἢ 28 Ὀκτωβρίου τοῦ 1940. Ἄλλὰ ποῦ ὠφείλοντο τὰ ἥρωικά ταῦτα ἐπιτεύγματα τῆς ἐνδόξου ἐκείνης ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὰ ὁποῖα ἠκούσθησαν τὰ ὠραιότερα ἐγκώμια ἀπὸ συμμάχους καὶ ἐχθρούς τότε; Τί ἦτο ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐδόνησε τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν τόσον, ὥστε νὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ αἰσθήματα ἥρωισμοῦ καὶ αὐτοθυσίας; Πόθεν ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ Ἑλληνος μεταβαίνοντος εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης; Πόθεν ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν μετόπισθεν; Πόθεν ὁ ἐνθουσιασμὸς γονέων καὶ ἀδελφῶν, συζύγων καὶ τέκνων, φίλων καὶ συναδέλφων, γνωστῶν καὶ ἀγνωστῶν συμπατριωτῶν, οἵτινες ἐν μιᾷ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ προέπεμπον διὰ τὸ μέτωπον τοὺς νέους; Εἰς πάντα ταῦτα θὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ δώσωμεν ἐν συντομίᾳ ἀπάντησιν καὶ πρὸς ὀφειλομένην τιμὴν πρὸς τοὺς ἥρωας τοῦ 1940, ἀλλὰ πρὸ παντὸς πρὸς διδαχὴν ἡμῶν σήμερον.

*

4. Ὁ ἥρωισμὸς τῶν Ἑλλήνων τοῦ 1940 ἀνεπτύχθη καὶ ἐμεγαλοῦργησε, τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐπέισθη τὸ Πανελλήνιον ὅτι ἡ ἐχθρική ἐπίθεσις ἦτο καὶ ἄδικος καὶ κατὰ κτητικὴ! Ἐπέισθησαν οἱ Ἕλληνες ἅπαντες ὅτι ἡ ἐχθρική ἐπίθεσις οὐδὲν ἠθικὸν ἔρεισμα εἶχε. Τὸ γεγονὸς δὲ τοῦτο ἦν ὡς τὸ Ἔθνος ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου Ἄρχοντος μέχρι καὶ τοῦ ἀσημοτάτου πολίτου. Γέροι καὶ νέοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἀξιωματοῦχοι καὶ μὴ ἐν μιᾷ φωνῇ ἀπήντησαν εἰς τὸν ἐχθρὸν τὸ γνώριμον σπαρτιατικὸν εὐχετήριον κέλευσμα: «ἦ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς»! Ἡνώμενον λοιπὸν τὸ Ἔθνος ἠγέρθη σύσσωμον καὶ ἀνέλαβε τὸν τιτάνειον ἀγῶνα κατ' ἀριθμητικῶς ἀσυγκρίτως πολυπληθεστέρου καὶ ἀρτίως ἐξοπλισμένου ἐχθροῦ, ἐν τῇ ἀκραδάντῳ πεποιθήσει ὅτι ἐμάχετο ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ ὑπὲρ τῆς Πίστεως καὶ τῶν εὐγενεστέρων πολιτιστικῶν καὶ πνευματικῶν του κατακτήσεων! Ἐμάχετο εἶπον «σύσσωμον» τὸ Ἔθνος κατὰ τῆς κτηνώδους βίας, ἡ ὁποία ἠπέιλησε νὰ καταστρέψῃ πάνθ' ὅσα ἔχομεν οἱ Ἕλληνες ὡς τὰ πολυτιμότερα καὶ ἱερώτερα ἀγαθὰ!

5. Πᾶσα κρίσις ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων «μονομερῆς», εἶναι διαβλητὴ καὶ ἄδικος. Καὶ ἀποτελεῖ μονομέρειαν ἡ θεώρησις ὑπὸ ἐνὸς πρίσματος πολιτικοῦ, κοινωνικοῦ, ἰδεολογικοῦ τοῦ μεγαλειώδους ἐπιτεύγματος τῆς Νίκης τοῦ 1940. Τῆς Νίκης, τὴν ὁποῖαν ἐπέτυχε τὸ Ἔθνος «σύσσωμον», ἐν μιᾷ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, ἐν ἀδιασπᾶστῳ ἐνόητι, ἐν ὁμοιοῖᾳ καὶ μεγαθύμῳ ἀποφασιστικότητι. Πολιτικὴ καὶ στρατιωτικὴ Ἡγεσία, ἔνοπλοι δυνάμεις, Λαὸς ὁμόψυχος καὶ ὁμόφωνος ἐδημιούργησαν πάσας τὰς εὐνοϊκὰς προϋποθέσεις ἀνατάσεως τῶν ψυχῶν καὶ διεγέρσεως τοῦ συναισθηματικοῦ κόσμου τῶν Ἑλλήνων διὰ νὰ καταστοῦν ἀριστεῖς καὶ Ἡρώες, ἰσότιμοι καὶ ἰσάξιοι τῶν μεγάλων ἡρώων τοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος των. Ὅμως ἰδιαίτερας ἐξάρσεως εἶναι καὶ ἡ ἐν κινδύνῳ ὁμαδικῇ στροφῇ τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν Ὁρθοσκείαν καὶ ἡ ἀναζήτησις τῆς Θείας βοήθειας. Οὐδέποτε ἄλλοτε ἢ κατὰ βάθος θρησκευούσα ψυχὴ τῶν Ἑλλήνων ἀναπέμπει μετὰ τηλικαύτης Πίστεως καὶ θέρμης τό: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία», ὅσον ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πολέμου! Οὐδέποτε ἄλλοτε ἢ Ἐκκλησία διὰ τοὺς Ἕλληνας εὐρίσκειται τόσον πλησίον, ἀναζητούμενη ὑπ' αὐτῶν, τιμωμένη καὶ σεβομένη, ὅσον ἐν καιρῷ πολέμου! Καὶ ἀποδεικνύεται τοιοῦτοτρόπως πόσον ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ εἶναι συνδεδεμένη μετὰ τὴν Ὁρθοσκείαν τῶν προγόνων της, μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὅσον καὶ ἂν πολλάκις παρασυρόμενος ὁ Ἕλλην ὑπὸ σκοτίων δυνάμεων ἔξωθεν, ἐμφανίζεται ῥέπων εἰς ἀνεπιτρέπτους πράξεις, ἐφαμάρτους καὶ ἐπιβλαβεῖς.

6. Εἶχε δίκαιον λοιπὸν καὶ ὁ δεινὸς τῆς Ἀλεξανδρινῆς Σχολῆς συγγραφεὺς Κλημῆς († 215;) χαρακτηρίζων τοὺς Ἕλληνας χριστιανούς, ὡς ἀποτελοῦντας «χορὸν εἰρήνης» καὶ «χριστογόνους», («λαὸν σώφρονα»), «ψάλλοντα ὁμοῦ τὸν Θεὸν τῆς εἰρήνης» (Παιδαγ. 3,101,3)!

Οἱ Ἕλληνες εἴμεθα φύσει εἰρηνικὸς λαός! Καὶ ὅταν πολεμῶμεν, ἐξ ἀνάγκης πράτ-

τωμεν τοῦτο καὶ πάντοτε, ἵνα ἀποκαταστήσωμεν τὴν εἰρήνην καὶ διασώσωμεν τὰ ἀγαθὰ ποῦ ἐδημιουργήσαμεν ἐν εἰρήνῃ βιοῦντες. Δὲν εἶναι πρόθεσίς μου ν' ἀναπτύξω εἰς τὸ σύντομον ἄρθρον τοῦ ἐπισήμου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας τὰ διδάγματα, ἅτινα προσκομίζομεν ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν κατὰ τῶν ἐχθρῶν μας. Ὑπεράνω τῶν τρικυμιῶν τοῦ βίου καὶ τῶν ἀναριθμήτων κακῶν ποῦ μᾶς ἐπισωρεύει ὁ πόλεμος, ὑψοῦται εἰς τὴν ψυχὴν μας ἡ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα Χριστὸν θερμουργὸς Πίστις, ἡ ὁποία διαλύει πάραυτα τὰς φαντασιώσεις τῆς ἀμφιβολίας καὶ ὀλιγοπιστίας καὶ δημιουργεῖ ἐντὸς μας τὴν μεγαλοψυχίαν ἐκείνην, ἡ ὁποία μᾶς κάμνει νὰ ὑπομένωμεν τὰ πάνδεινα ἐν καρτερίᾳ καὶ γενναιότητι καὶ νὰ ἀναδεικνυόμεθα ἀληθεῖς ἥρωες, τρόπαια στήνοντες καὶ ἐπινικίους πανηγύρεις μεταπολεμικὰς ἐπιτελοῦντες. Οἱ πόλεμοι καὶ αἱ ἐκ τούτων καταστροφαὶ δημιουργοῦν εἰς τοὺς γενναίους ἄνδρας τὴν ἀπαιτούμενην ρώμην τῆς ψυχῆς νὰ διαλύη τοὺς φόβους, τὰς ἀγωνίας καὶ τὰς θλίψεις. Ἐν τῷ καιρῷ τῆς εἰρήνης πολλοὶ ἐξ ἡμῶν περιπίπτομεν εἰς ἀκηδίαν καὶ νάρκη. Σοφιστευόμεθα ὁμιλοῦντες περὶ πάντων. Κομματιζόμεθα καὶ κομματιαζόμεθα ἰδεολογικῶς! Οἴησις, νωθρότης, μαλθακότης, φιληδονία, φιλαργυρία, μισαλλοδοξία, ἐλαφρόνοια καὶ τὰ τούτοις ὅμοια ἀποτελοῦν τεχνάσματα ἐγωπαθείας, πρωταρχικῆς αἰτίας τῆς ἀπιστίας καὶ ἀσεβείας. Ἡ ἀρετὴ θεωρεῖται ἀνοήτως λόγος κενός! Ἡ τιμιότης καλεῖται ἀνοησία· ἡ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους ὀφειλομένη τιμὴ θεωρεῖται ἐπιτήδευσις· ἡ καλὴ πίστις κρίνεται ὡς ἔλλειψις συνέσεως· ἡ περὶ τὰ θεῖα Πίστις θεωρεῖται δεισιδαιμονία ἢ μωρία καὶ ὑποκρισία. Ἄλλ' ἀρκεῖ τὸ προσκλητήριον σάλπισμα τῆς ἐπιστρατεύσεως νὰ μᾶς ἐξυπνήσῃ ἐκ τοῦ ληθάργου τῶν ἐσφαλμένων φαντασιώσεων. Καὶ τότε, ἐν ἀνανήψει τελοῦντες, ἐπιζητοῦμεν ν' ἀποδώσωμεν εἰς τὰς ψυχὰς μας πάνθ' ὅσα ἐν μωρίᾳ πρότερον ἀπερρίπτομεν. Τὰ χαυνωθέντα σώματα ἐκγυμνάζομεν, ὥστε ν' ἀποβῶσι στερεὰ καὶ ἀπρόσβλητα ἐκ τῶν κινδύνων. Τὰς χαλαρωθείσας

ψυχὰς αἴρομεν εἰς τὰ εὐγενῆ ἰδεώδη τῆς Θρησκείας, τῆς Πατρίδος, τῆς Οἰκογενείας, τοῦ Πολιτισμοῦ!

7. Καὶ σήμερον ἄς παύσωμεν μεμφιμοιροῦντες καὶ κακολογοῦντες οἱ μὲν τοὺς δέ, ἐπικρίνοντες ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους, κομματιζόμενοι καὶ διαιρούμενοι. Σήμερον οἱ ἔξωθεν ἐχθροὶ μας ἐπιβουλεύονται τὰ ἱερά καὶ ὅσια τῆς Πατρίδος. Σήμερον ὁ πόλεμος κρούει τὰς πύλας τοῦ οἴκου μας. Ἡ μία ἀδικία προστίθεται εἰς μίαν ὅλην σειρὰν ἀδικιῶν ἐκ μέρους θεωρουμένων φίλων καὶ πρὸ παντὸς ἐχθρῶν. Βυσσοδομοῦνται ποικίλα τεχνάσματα, τὰ ὁποία ἡ πεπωρωμένη διπλωματία κατασκευάζει πρὸς ἐξουθένωσίν μας. Καλούμεθα λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν ραστώνην, τὴν μισσαλλοδοξίαν, τὴν ψυχικὴν μας χαλάρωσιν, ὥστε νὰ δημιουργήσωμεν ὅλας ἐκείνας τὰς προϋποθέσεις ποῦ θὰ μᾶς ἐξυπνήσουν ἐκ τοῦ ληθάργου καὶ θὰ μᾶς ὠθήσουν εἰς ἀνεύρεσιν τοῦ τρόπου ἀνανεώσεως τῶν γενναίων ἐκείνων ἀποφάσεων, τὰς ὁποίας εἴμεθα οἱ Ἕλληνες συνηθισμένοι νὰ λαμβάνωμεν ἐν τῷ καιρῷ τῶν ἔξωθεν κινδύνων! Ὅπως καὶ κατὰ τὸ 1940 καλούμεθα καὶ σήμερον νὰ συσπειρωθῶμεν ἐν μιᾷ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, περὶ τὴν πολιτικὴν καὶ στρατιωτικὴν Ἡγεσίαν μας, ὁμονοοῦντες ἐν ἀδιασπαστῷ ἐνότητι καὶ ἐν μεγαλοψυχίᾳ, προετοιμάζοντες ἑαυτοὺς διὰ συντόνου ἐργασίας, ὅπως ὀπλισθῶμεν μὲ τὰ χαλύβδινα ὅπλα τῆς φιλοπατρίας, ἅτινα θὰ καταστήσουν ἡμᾶς δι' ἄλλην μίαν φορὰν ἀριστεῖς καὶ ἥρωας ἀκαταμαχῆτους. Ἡ νωμένοι πάντες καὶ μὲ Πίστιν εἰς τὸν Θεόν, οὐδένα ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν. Τότε θὰ καταστῶμεν καὶ ἱκανοὶ νὰ πολεμήσωμεν οἱ ὀλίγοι κατὰ τῶν πολλῶν, ἔστω καὶ μόνοι! Ἐφ' ὅσον δὲ ὁ Θεὸς εἶναι μεθ' ἡμῶν, τίς δύναται ἢ θὰ τολμήσῃ νὰ ἐπιτεθῇ καθ' ἡμῶν;!

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Ὁμότιμος Καθηγητὴς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν

Π Ρ Ο Σ Φ Ω Ν Η Σ Ι Σ

ΤΗΣ Α.Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

ΚΥΡΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ Α΄ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΧΑΡΙΝ

ΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΚΑΝΤΟΥΑΡΙΑΣ Δρα ΝΤΟΝΑΛΤ ΚΟΓΚΑΝ*

Ὑμετέρα Χάρις!

Ἀπὸ συνόλης τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἀπὸ πάσης τῆς Ἀνατολῆς, διότι ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς ἢ Ἀνάστασις καὶ ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς τὸ φῶς Αὐτῆς, προσφθεγγόμεθα τῇ Ὑμετέρᾳ Χάριτι διὰ τοῦ πᾶσι τοῖς χριστιανοῖς οἰκείου καὶ προσφιλοῦς χαιρετισμοῦ τούτου, καὶ λέγομεν καὶ πάλιν «Χριστὸς Ἀνέστη».

Ἐν τῷ κηρύγματι τούτῳ συγκεφαλαιοῦται τὸ ὅλον κήρυγμα ἡμῶν πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, τοὺς χριστιανούς, ἀνεξαργήτως Ὁμολογίας, συνενουμένους ἐν τῇ ἀκροτάτῃ ὁμολογίᾳ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο ἐπαναλαμβάνομεν «Χριστὸς Ἀνέστη». Καὶ λέγομεν τοῦτο τὸ κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως, τὸ καὶ κήρυγμα τῆς Χριστιανικῆς Ἀνατολῆς, ὄχι μόνον πρὸς Ὑμᾶς, σεβάσμιε καὶ περισπούδαστε ἀδελφέ, ὄχι μόνον πρὸς τὴν σεβασμίαν ἡμῖν ἄπασαν καθ' ὅλον τὸν κόσμον Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὅλην τὴν ἐν τῇ Δύσει χριστιανοσύνην. Ἀπευθύνομεν δὲ τοῦτο ἀπὸ τοῦ Θρόνου τοῦ Ἁγίου Προκατόχου ἡμῶν Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Ἐκείνου ὁ ὁποῖος ἐκήρυξεν ὅσοι ὀλίγοι ἐν πανανθρωπίνῃ διαστάσει τὴν Ἀνάστασιν.

Εἶπεν Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ κοινὸς καὶ ἀδιαμφισβήτητος πατὴρ τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας: δὲν ὑπάρχει πρῶτος καὶ ἔσχατος· πρὸς τοὺς πάντας συγχώρησιν ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει νεκροὶ καὶ ζῶντες οἱ πάντες ἀναστάσιμοι ἐνώπιον τῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ πεινώντες καὶ χορτασμένοι, οἱ πάντες δεκτοὶ ἀδιακρίτως εἰς τὴν χαρὰν τοῦ πᾶσι τοῖς ἐν πίστει προσερχομένοις προσφερομένου συμποσίου τοῦ μόσχου τῆς Ἀναστάσεως. Βεβαίως, ὁ μόσχος δὲν εἶναι εὐωχία, εἶναι ἢ

Εὐχαριστία. Εἰς τὴν κοινὴν ταύτην τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ πασχάλιον Εὐχαριστίαν, ἐν κοινῇ μαρτυρίᾳ καὶ ὁμολογίᾳ, καλούμεθα νὰ μετάσχωμεν πάντες οἱ τὸν Χριστὸν Ἀναστάντα ὁμολογοῦντες καὶ κηρύττοντες χριστιανοί.

Καλούμεθα, σεβάσμιε Ἁγιε Ἀδελφέ, ἵνα δώσωμεν κοινὴν ἁγίαν μαρτυρίαν περὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὄχι μόνον τῇ χριστιανοσύνῃ ἁπάσῃ, τοῦθ' ὅπερ, καθ' ἡμᾶς ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς, ἐλάχιστον, ἀλλὰ, κατὰ τὴν κρίσιμον διὰ τὸ κήρυγμα ἡμῶν καὶ τὸν κόσμον στιγμὴν ταύτην, καὶ πρὸς τὴν μὴ γνωρίζουσαν τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἀνάστασιν καὶ εὐαγγελισμὸν ἀναμένουσαν ἀνθρωπότητα, μάλιστα δὲ πρὸς αὐτήν.

Δοιπόν, λέγομεν νὰ εἶναι εἰς τὸ συμπόσιον οἱ πάντες, ὄχι μόνον ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι, ὄχι μόνον οἱ Ἀγγλικοὶ καὶ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἀδελφοὶ ἡμῶν, ὄχι μόνον οἱ πάσης Ὁμολογίας χριστιανοὶ ἐν τῷ Π.Σ. Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ σύμπας ὁ κόσμος. Ἐπιθυμοῦμεν καὶ ἐπιζητοῦμεν ἡμεῖς, ὡς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, παγκόσμιον τὸ κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως ταῖς Χριστιανικαῖς Ἐκκλησίαις ἁπάσαις καὶ τοῖς ἔθνεσιν, ἀδιακρίτως φυλῆς καὶ θρησκευματος, καὶ ὄχι μόνον τὸ κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως, ἀλλὰ, ἡμεῖς, ὡς Διάκονος τῆς Ὀρθοδοξίας, εὐχόμεθα καὶ ἐπιζητοῦμεν τὴν βίωσιν τοῦ θαύματος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐν αὐτῇ ὀργανικὴν ἐπιβίωσιν τοῦ Ἀναστάντος Σώματος Αὐτοῦ ὅπερ ἐστὶν ἡ Ἐκκλησία, ἐν παγκοσμίῳ διαστάσει.

Εἰς τὸ τέλος τοῦτο τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἀποβλέποντες, τὸ παγκόσμιον, τὸ κοσμικόν, κηρύττομεν ἐντεῦθεν ἀδιαλείπτως καὶ ἐπιμόνως τὸ ἅπλοῦν τοῦτο κήρυγμα «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ».

Διότι πιστεύομεν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὅτι ὁ Ἀναστὰς Χριστὸς εἶναι παρὼν ἕως τῆς συντελείας τῶν αἰώνων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅπου αὐτὴ εἶναι κατὰ τόπον πα-

* Προσφώνησις ἐπὶ τῇ προσφάτῳ ἐπισκέφει τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

ροῦσα διὰ τοῦ ἀπὸ συνεχοῦς διαδοχῆς τῶν Ἀποστόλων κανονικοῦ Ἐπισκόπου καὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὑπ' αὐτῶν τελουμένου μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Ἐν τῇ πίστει ταύτῃ ἢ καθ' ἡμᾶς Ὁρθόδοξος Ἀνατολή ὑποδέχεται τὴν Ὑμετέραν Χάριν εἰς τὸ ἱερόν τοῦτο Κέντρον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡμεῖς δέ, ὡς πρῶτος Διάκονος τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπιθυμοῦμεν νὰ δηλώσωμεν ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ τούτου θρόνου, ὅτι ἐπιθυμοῦμεν σταθερὸν τὸν θεολογικὸν διάλογον μεταξὺ Ὁρθόδοξων καὶ Ἀγγλικανῶν. Θεωροῦμεν τὸν διάλογον τοῦτον ὡς μέσον λύσεως ἢ διασαφήσεως τῶν, λόγῳ τοῦ χρόνου τῆς ἀπομονώσεως καὶ τῆς ἀπομακρύνσεως ἀπὸ ὠρισμένων οὐσιωδῶν κεφαλαίων τῆς πίστεως ἡμῶν πάντων εἰς τὴν χριστιανικὴν ἐνότητα.

Συνεπῶς οὐδαμῶς θεωροῦμεν ἐποικοδομητικὴν διὰ τὴν αἰσίαν ἔκβασιν τῶν ἀποβλεπόντων πρὸς τὴν Χριστιανικὴν Ἐνότητα ἐπὶ μέρους Διαλόγων καὶ τῆς ὅλης δὲ Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, τὴν δημιουργίαν νέων προβλημάτων διὰ τῆς εἰσαγωγῆς ἐπιπροσθέτως καινοτομιῶν, παντάπασι ξένων πρὸς τὴν ἀδιαίρετον Ἐκκλησίαν, ἀπομένων δὲ τῶν οὐσιωδῶν τῆς πίστεως καὶ παραδόσεως αὐτῆς. Ἐνταῦθα δεόν νὰ τολήσωμεν ὅτι τιμῶμεν τὴν ἀρχαίαν ἀπὸ τῆς Ἀποστολικῆς τοιτέστιν ἐποχῆς Ἐκκλησιαστικὴν πρᾶξιν καθ' ἣν ἐν συνεχείᾳ τῶν γυναικῶν διηκόνουν τοῖς Ἀποστόλοις, ἀνεδεικνύοντο Γυναῖκες ὡς Διακόνισσαι πρὸς βοήθειαν τοῦ Ασαῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ δηλώσωμεν, τοῦτο δὲ ἵνα ὦμεν πλήρως ἔντιμοι καὶ εὐκρινεῖς ἔναντι τῆς Ἀγγλικανῆς καὶ πάσης ἄλλης ἐν τῇ Δύσει Ἐκκλησίας, ὅτι παρορθόδοξως ἀποκρούομεν τὴν σημειωμένην νέαν κίνησιν τῆς ἀντιαποστολικῆς χειροτονίας γυναικῶν εἰς τοὺς βαθμοὺς τοῦ Πρεσβυτέρου καὶ τοῦ Ἐπισκόπου. Διότι κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν ἱερόν χρέος ἔχομεν ὅπως πάση εὐλαθείᾳ καὶ πιστότητι φυλάξωμεν καὶ διακονήσωμεν, ὅχι μόνον τὴν ἐνότητα, τὴν ἀγιότητα, τὴν καθολικότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀποστολικότητα τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὸ Σύμβολον Νικαίας - Κωνσταντινουπόλεως, πρὸς ὃ καὶ ὀφείλουσιν ἵνα ἀποβλέπουσιν ὅλοι αἱ πρὸς χριστιανικὴν ἐνότητα προσπάθειαι.

Χαίρομεν ὅτι πρὸς τὴν παρορθόδοξον ταύτην διδασκαλίαν συμπύπτει καὶ ἡ διδασκαλία τῆς ἐπὶ τὸν Ἁγιώτατον Πάπαν Παῦλον τὸν Στ' σεβασμίας Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Τὴν συμφωνίαν δὲ ταύτην ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ τῆς πίστεως χαρακτηρίζομεν

καὶ χαιρετίζομεν ὡς οὐσιώδη διακονίαν ἐν τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ ὑποθέσει τῆς χριστιανικῆς ἐνότητας.

Λέγοντες ταῦτα ἐπισημῶς καὶ ὑπευθύνως, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ὁρθοδοξίας, οὐδαμῶς διασιέλλομεν (ἄρσεν καὶ θῆλυ) (Γαλ. 3, 28), οὐδὲ θίγομεν τὴν ἱερότητα τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, τῆς ὁποίας εἴμεθα εὐκρινεῖς καὶ εὐδαρσεῖς ὑπέρμαχοι. Ἡμεῖς τιμῶμεν καὶ σεβόμεθα τὴν χριστιανὴν γυναῖκα, καὶ ἐν τῇ λατρείᾳ ἡμῶν ἐξαιρετικὸν τιμὴν ἀπονέμομεν τῇ Μαρίᾳ, τῇ Μητρὶ τοῦ κοινοῦ Κυρίου ἡμῶν. Θὰ ἐπιθυμοῦμεν δὲ ὅπως ἀντὶ τῆς κινήσεως διὰ τὴν χειροτονίαν γυναικῶν ἀξιεθῆ παρὰ πᾶσι τοῖς χριστιανοῖς ἢ τιμὴ πρὸς τὴν Θεοτόκον, καὶ ὅπως αἱ σεβάσμαι χριστιανῶν ἡμῶν γυναῖκες, ὁμοῦ μετὰ τῶν ὑπὸ τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας τιμωμένων μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν ἀγίων γυναικῶν, παραμείνωσι παρὰ τῇ Θεοτόκῳ, καὶ ὡς ἡ Θεοτόκος, τὴν ὁποίαν Ἄντὸς Οὐτός ὁ Θεὸς - Υἱὸς αὐτῆς καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν ἐξήρσε τῶν Ἀποστόλων, ἐμπιστευθεῖς αὐτῇ τὴν ἱερουργίαν τῆς σιωπῆς, ἣν διὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὡς εἰδικὴν ἀποστολήν, καὶ ὡς μόνην ἀπὸ ἀποστολικότητος χειροτονίαν ἐνεπιστεύθη ταῖς ἀδελφαῖς ἡμῶν γυναῖξιν: «Αἱ γυναῖκες ὑμῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις οὐ γὰρ ἐπιτρέπεται αὐταῖς λαλεῖν» (Α' Κορ. 14, 34).

Ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ δηλώσωμεν τοῦτο τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ εὐχόμεθα ὅπως ἡ δῆλωσις αὕτη ἡμῶν ἐξ ὀνόματος τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἢ εἰς τῶν βασικῶν ὁδηγῶν εἰς τὸν περαιτέρω θεολογικὸν διάλογον μεταξὺ τῆς Ὁρθόδοξου καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

Ὅμως ἐκατέρωθεν ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τὰ συνδέοντα τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν πρὸς τὴν Ἀγγλικανὴν Ἐκκλησίαν εἶναι πλείονα ἐκείνων τὰ ὁποῖα διαιροῦσιν αὐτάς.

Ἐν τῇ γνώσει τοῦ γεγονότος τούτου χαιρετίζομεν τὴν παρουσίαν τῆς Ὑμετέρας Χάριτος ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ Κέντρῳ ὡς μίαν δῆλωσιν καὶ μαρτυρίαν, ὅτι χρέος ἡμῶν πρὸς τὸν Ἀναστάνα Κύριον, πρὸς τὴν ὑπ' Αὐτοῦ ἰδρυθεῖσαν Μίαν καὶ ἀδιαίρετον Ἐκκλησίαν, εἶναι ὅπως ἐν πλήρει ἀδελφικῇ ἀγάπῃ καὶ εἰρήρῃ συνεχίσωμεν, πάντοτε ἐν τῇ ἀναστασίμῳ παρουσίᾳ, τὸν διάλογον διὰ τὴν πλήρη ἐπίτευξιν τοῦ ἐνιαίου κηρύγματος ἡμῶν πρὸς τὸν κόσμον ἅπαντα, ὅτι ὁ Χριστὸς Ἀνέστη, ἵνα καὶ ὁ κόσμος εἴπῃ: Ὁντως, Ἀληθῶς Ἀνέστη.

Τὰ Μέλη τῆς ὑπὸ τὴν νέαν σύνθεσιν Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Εἰς τὸ μέσον ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ καὶ ἑκατέρωθεν αὐτοῦ οἱ Σεβ. Μητροπολίται Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Δαμασκηνός, Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Στυλιανός, Εἰάνθης κ. Ἀντώνιος, Γυθείου καὶ Οἰτύλου κ. Σωτήριος, Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Θεόκλητος, Κεφαλληνίας κ. Προκόπιος, Πατρῶν κ. Νικόδημος, Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Νικόδημος, Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑσθραίας κ. Λύγουστῖνος, Ἐλασσῶνος κ. Σεβαστιανός, Βερροίας καὶ Ναούσης κ. Παῦλος, καὶ Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἀντώνιος. Ἐπίσης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱ. Συνόδου Μητροπ. Ταλαντίου κ. Ἀμβρόσιος καὶ ὁ Γραμ. κ. Νικήφ. Τζιφόπουλος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΣΙΡΙΝΤΑΝΗΣ

(1903 — † 14 ΣΕΠΤ. 1977)

1. Τῇ 14 Σεπτεμβρίου μετέστη εἰς Κύριον, ἀποδούς τὴν ἐσχάτην ὀφειλὴν τῷ ζωοδότῃ, διὰ καταθέσεως τῆς εὐθραύστου σαρκὸς του ὁ Ἀλέξανδρος Τσιριντάνης. Ἀγὴρ θαυμάσια θρησκευόμενος καὶ εὐσεβής, ἔχων «πνεῦμα γνώσεως καὶ εὐσεβείας» (Ἦσ. 11, 2), διέθεσε τὰ πλούσια πνευματικά του χαρίσματα ὑπὲρ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἐθνους ὅσον ὀλίγοι. Γνώστης ἄριστος τῶν σπουδαιότερων εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν — γερμανικῆς, γαλλικῆς καὶ ἀγγλικῆς —, τὰς ὁποίας ὠμίλει μετὰ καταπλησσοῦσης εὐχερείας καὶ ἔγραφε πολλάκις δι' αὐτῶν τὰ θέματά του, ἐνδιαφέροντα τοῦς ἐκπροσώπους τῶν πνευματικῶν ἐπιστημῶν καὶ εἰς τὸν εὐρύτερον χῶρον τῆς Δύσεως. Ἐπιστήμων θαθὺς καὶ πολὺπλευρος, συγγραφεὺς δεινός, γλαφυρὸς καὶ ἐπιδηλητικὸς, ἐχρησιμοποίησε πάντα τὰ σπάνια χαρίσματά του κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν ὑπὲρ τῶν εὐγενῶν καὶ ὑψίστων ἐκαίμων Ἰδεδωδῶν, ἅτινα διακηρύττει καὶ διδάσκει εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁ Χριστιανικὸς Ἀνθρωπισμὸς, ἐν τῇ περιεκτικῇ ἐννοίᾳ τοῦ Ἀρχαιοελληνικοῦ καὶ Χριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ.

2. Ὁ γράφων τὰς ἐπιμνημοσύνας ταύτας γραμμὰς ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἀνεδείχθη εἰς «τῶν λόγων πολιτευσαμένων καὶ συνέσει» (Παλλὰδ. Λαυσ. Μ. 34, 1003), ἐθεώρησε καθήκον του νὰ χαραῖξῃ ὀλίγα τιμὰ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ἐξ ἄλλων ἀφορμῶν κινούμενος, ἀλλὰ καὶ διότι «θεολογῶν ἀπήγγειλε τὰ περὶ Θεοῦ τοῖς γνησίοις αὐτοῦ μαθηταῖς ὡς ἴχνη ἐν τοῖς γεγραμμένοις εὐρίσκοντες ἀφορμὰς ἔχομεν θεολογεῖν» (Ὠριγ. Μ. 11, 908B) καὶ ἡμεῖς ἀκόμη οἱ Θεολόγοι καὶ πάντες οἱ εὐσεβεῖς μελετηταὶ τῶν ἔργων του. Διότι ὁ αἰσίδιμος ἀγὴρ προφορικῶς τε καὶ γραπτῶς ἔμνησε τὸ Θεῖον καὶ δι' ὅλου τοῦ βίου του προσεπάθησε δι' ἀκαταβλήτων καὶ ἀμειψίων προσπαθειῶν νὰ μεταδώσῃ εἰς ὅσον πλείστους καὶ μάλιστα εἰς τοὺς Νέους τὰ αἰώνια διδάγματα τῆς Εὐαγγελικῆς Ἀληθείας.

3. Δὲν προτίθειμι νὰ διογραφῆσω τὸν ἄνδρα, οὐτε νὰ ἐκθέσω τὰς ἡμέρας καὶ τὰ ἔργα ἐνὸς διαπρεποῦς ἐπιστήμονος, Καθηγητοῦ τακτικοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ μάλιστα τοῦ παντελῶς ξένου δι' ἐμὲ κλάδου τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Ναυτικοῦ Δικαίου, τὸν ὁποῖον διδασκτικῶς καὶ συγγραφικῶς ἐτίμησεν οὗτος. Τὸ ἔργον τοῦτο ἐπαφίεται εἰς τοὺς εἰδικούς. Δι' ἐμὲ εἶναι κατὰ τοσοῦτον μεγαλυτέρας ἐκτιμῆσεως καὶ ἀναγνώρισεως τὸ ὅτι ὁ ἀγὴρ ἀνήχθη ἐκ τοῦ καθαρῶς ὕλικου πεδίου τῆς εἰδικότητός του, εἰς πνευματοφόρον ἄνδρα τῶν εὐγενεστέρων Ἀρχῶν Ἐκκλησίας, Κοινωνίας καὶ Ἐθνους. Ὁ αἰσίδιμος ἀγὴρ σκοπεῖε τὰ προβληματίζοντα τὸν ἄνθρωπον καὶ μάλιστα τοὺς Νέους θέματα τῆς ἐποχῆς μας. Θὰ ἠδύνατο

τις νὰ χαρακτηρίσῃ τὸν ἄνδρα κοινωνιολογοῦντα χριστιανὸν ἢ θεολογοῦντα κοινωνιολόγον. Διότι καὶ κοινωνιολόγος γνώστης τῶν ποικίλων συγχρόνων κοινωνιολογικῶν προβλημάτων ὑπῆρξε καὶ θαθὺς γνώστης τῶν Εὐαγγελικῶν διδασμάτων διὰ τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον καὶ Χριστιανὸς μετὰ θερμουργοῦ πίστεως ἐν ἔργοις ἀποδεικνυομένης.

4. Ἰδρυτὴς τῶν ἐγκρίτων καὶ διεθνῶς γνωστῶν Περιοδικῶν «Ἀκτίνες» καὶ «Συζήτησις» ἐπιτυγχάνει διὰ τῶν δημοσιευμάτων αὐτοῦ νὰ προκαλέσῃ μέγιστον ἐνδιαφέρον μεταξὺ τῶν διανοουμένων, ἡμετέρων τε καὶ ξένων, ἐπὶ ὅλων τῶν κοσμοθεωριακῶν προβλημάτων τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχολογίας. Προβλήματα μεταφυσικά, ἠθικά, κοινωνικά, οἰκογενειακοῦ βίου, νεότητος, ἀνθρωπιστικά, πολιτικά κ.π.ἄ. ἀποτελοῦν διὰ τὸν ἐκλεκτὸν τοῦτον ἐπιστήμονα θέματα πρωταρχικῆς ἀξίας διὰ τὸν ἄνθρωπον, μάλιστα ὑπὸ τὴν ἀποκαλυπτικὴν ἀνταύγειαν τῆς εὐαγγελικῆς διδασχῆς προβαλλόμενα. Ὁ Τσιριντάνης θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ ἐξαιρετος ἐκλαϊκευτῆς τῶν περὶ Θεοῦ, κόσμου καὶ ἀνθρώπου διὰ Χριστοῦ ἀποκαλυφθειῶν Ἀληθειῶν, περὶ τὰς ὁποίας ἠσχολήθησαν καὶ ἀσχολοῦνται τὰ πεφωτισμένα πνεύματα ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερον. Ὁ αἰσίδιμος ἀγὴρ ὠραματίσθη ἕνα καλύτερον κόσμον, ἀνακαινούμενον καὶ ἀναπλασσόμενον διὰ τῶν ἀνοθεύτων Ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Διέδλεπεν ἐν διαισθησί, ὅτι μόναι αἱ Χριστιανικαὶ Ἀλήθειαι δύνανται νὰ ὀδηγήσουν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν κατάκτησιν ἐνὸς ἀληθοῦς Πολιτισμοῦ, τοῦ Χριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ, καταξιούντος τὸν ἄνθρωπον καὶ μάλιστα τὸν Ἕλληνα μὲ τὰς πλούσιαις Παραδόσεις του — τὰς πνευματικὰς, τὰς ἠθικὰς, τὰς κοινωνικὰς, τὰς καλλιτεχνικὰς κλπ. —, ἔφ' ὅσον οὗτος θὰ θελήσῃ νὰ ἐνστερνισθῇ τὰ διδάγματα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ζωσποῖων ταῦτα ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ. Θησαυρὸς πολύτιμος καὶ ἀνεκτίμητος εἶναι τὰ συγγράμματα τοῦ Τσιριντάνη. Πνεῦμα ζωῆς, δράσεως καὶ ἐλπίδος ἐμφυσοῦν τὰ ἄρθρα, τὰ δοκίμια, αἱ μελέται καὶ τὰ πολυσχιδῆ συγγράμματα τοῦ ἐκλεκτοῦ τούτου ἐπιστήμονος - χριστιανοῦ εἰς πάντα μελετητῆν.

5. Ἀπῆλθε τοῦ κόσμου ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς πνευματικῆς του δράσεως καὶ ἐν πλήρει ἐγρηγόρσει πνεύματος. Ὁ ἀπελθὼν ἐκ τοῦ κόσμου ἐξαιρετος ἐπιστήμων καὶ γνήσιος χριστιανός, ἀπέδη, ὡς εἶπον, ὑποδειγματικὸς ἐρμηνευτῆς καὶ ἐκλαϊκευτῆς τῶν ὑψίστων χριστιανικῶν Ἀληθειῶν. Μὲ τὰ πολυάριθμα συγγράμματά του συνέδραμεν ὅσον ὀλίγοι καὶ τὸ πνευματικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Τὰ ὀλίγα ταῦτα ἐπιμνημόσυνα ρήματα ἔστρωσαν καὶ ἀναγνώρισες, ἀπὸ μέρους ἡμῶν τῶν Θεολόγων διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῶν χριστιανικῶν διδασκαλιῶν ἐν τῷ πνεύματι τῆς Ἐκ-

ΕΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

1. Δημοσιεύοντες κατωτέρω τὴν μεστὴν νοημάτων καὶ διδαγμάτων Ὀμιλίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομου, λεχθεῖσαν ἐπὶ ταῖς Ἐγκαινίαις τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων «Ἡ Στέγη τῆς Ἐκκλησίας» τῆ 27ῃ Μαρτίου ἐ.ἔ. ἐγγὺς καὶ ἀνατολικῶς τῶν Φαρῶν (Γιαννιτσάνικων) τῆς ἐνδόξου πόλεως τῶν Καλαμῶν, εἴμεθα θέβαιοι ὅτι παρέχομεν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς ἀναγνώστας τοῦ ἐπισήμου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας μας εὐκαιρίαν ἀναγνωρίσεως μεγαλειώδους πράγματι εὐαγοῦς Ἰδρύματος, ὅπερ ἢ μεγαθυμία, ἢ ἀκάματος δραστηριότητος καὶ πρὸ πάντων ἢ φιλαδελφία ἐνός τῶν ἀρίστων καὶ σπανίας μορφώσεως Ἱεραρχῶν μας — τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομου — κατώρθωσε δι' ἀκαταδλήτων θυσιῶν καὶ προσπαθειῶν νὰ φέρῃ εἰς πέρας.

2. Ὁμολογοῦμεν ὅτι καθυστερήσαμεν εἰς τὴν δημοσίαν ἔξαρσιν τοῦ μεγαλειώδους τούτου ἐπιτεύγματος. Ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις τῆς Ὀμιλίας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου διαπισθάνεται τις τὴν ἱεράν συγκίνησιν τούτου, διότι ἠξιώθη, χάριτι θείᾳ, νὰ φθάσῃ εἰς τὸ εὐλογημένον τέρμα τῆς μεγάλης πορείας του, ἣν διήγνησε πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ μεγάλου φιλανθρωπικοῦ του ἔργου καὶ νὰ εὐλογῆσῃ ἐν Ἐγκαινίαις τὸ μέγα εὐαγὲς Ἰδρυμα ἐνός δλοκλήρου κτιριακοῦ συγκροτήματος τοῦ νέου Ἀσύλου Ἀνιάτων μετὰ τὴν προσωνομίαν «Ἡ Στέγη τῆς Ἐκκλησίας». Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, ὑπόδειγμα ἔχων τοὺς μεγάλους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν γνώσει τῶν περὶ φιλανθρωπίας καὶ

κλησίας ἀξιοθαυμάστους προσπαθείας του. Ταπεινὸς καὶ ἀνεπίδεικτος ὢν, ἀπέφευγεν ἀκόμη καὶ νὰ ἐμφανισθῇ δημοσιογραφῶν διὰ τοῦ ἰδίου ὀνόματος, ὑπογράφων συνήθως τὰ ἄρθρα καὶ τὰς μελέτας του ψευδωνύμως (π.χ. Β. Πλουμίδης, Π. Μελίτης, Ζηγᾶς Νομικός κ.ἄ.). Δείγμα καὶ τοῦτο τοῦ μεγάλου πόθου τοῦ ἀνδρός, ὅπως προσβληθῶν τὰ ὑψηλὰ νοήματα τῶν ἔργων του, παραμεριζομένου τοῦ ἀληθοῦς ὀνόματος τοῦ συντάκτου τῶν ἔργων. Ἀκέραιος, εὐθύς, ἀγωνιστὴς ἀνεὺ ἐπικριτικῆς διαθέσεως κατὰ προσώπων, ἰδεολόγος χριστιανὸς καὶ λάτρης Χριστοῦ, ὁ πολυμαθὴς ἐπιστήμων ἀπῆλθε τοῦ κόσμου, καταλιπὼν κατὰ τὴν Σοφίαν Σειράχ:

«ἀγαθὴς ζωῆς ἀριθμὸν ἡμερῶν,
καὶ ἀγαθὸν ὄνομα εἰς αἰῶνα διαμένον!»
(Σοφ. Σειρ. 41, 13).

Ἔστω αἰωνία αὐτοῦ ἡ Μνήμη!

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Ὁμότιμος Καθηγητὴς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν

φιλαδελφίας διδαγμάτων αὐτῶν, ἀπέδειξεν ἐμπράκτως τὸ τί δύναται εἰς Μητροπολίτης νὰ ἐπιτελέσῃ. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος «οὔτε Εὐχὴν χωρὶς ἔργων, οὔτε ἔργα χωρὶς Εὐχῆς τίθησι», κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον (Migne, P.G. 60, 677).

3. Γνωρίζω τὴν σεμνότητα καὶ ἀξιοπρέπειαν τοῦ Σεβασμιωτάτου, διὸ καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ προσκρούσω εἰς τὴν ταπεινόφρονα διάθεσιν αὐτοῦ ἐξαίρων τὸ ἔργον του, ὅπερ εἶναι πρᾶγματι κατὰ τοὺς ἰδίους του λόγους, «τὸ ἐπισηφράγισμα πολυετῶν φροντίδων καὶ μόχθων καὶ ἀγώνων καὶ ἀγωνιῶν, δι' ὧν μὲ τὴν βοήθειαν πρὸ παντὸς τοῦ Θεοῦ, τοῦ συνεργούντος εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον εἰς Αὐτόν, ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ πάλιν ἀναφωνῶ «Δόξα τῷ Θεῷ!» Ἡ ὕψ' ἡμῶν ἔξαρσις τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου σκοπὸν ἔχει νὰ δείξῃ εἰς τὸ πολὺ δημόσιον τὸ τί ἔργα ἐπιτελοῦσιν οἱ πεπνυμένοι Ἱεράρχαι μας ἐπὶ ὄλων τῶν πεδίων τῆς ἀνθρωπίνης δράσεως καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ φιλανθρωπικοῦ. Εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω ὅτι οἱ Ἱεράρχαι μας ἅπαντες ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν εἰς τὰς ἐπαρχίας των ἕκαστος, μεγάλης σπουδαιότητος ἔργα καὶ μεγάλα ὑπὲρ τοῦ συνόλου πληρώματος τῆς περιοχῆς των. Ἄλλ' ὑπάρχουν καὶ ἔργα ἐξέχοντα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ τύχουν ἰδιαίτερας προβολῆς πρὸς διδαχὴν καὶ μίμησιν καὶ ἀναγνώρισιν, ἅμα δὲ καὶ ἐκτίμησιν τοῦ μεγάλου κοινωνικοῦ καὶ φιλανθρωπικοῦ ἔργου τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας γενικῶς τερον.

4. Ἡ Ὀμιλία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομου περιγράφει δι' ἀδρῶν λέξων ὅλα τὰ στάδια τῆς ὄλης δραστηριότητος αὐτοῦ τε καὶ τῶν βοηθησάντων αὐτὸν — εὐεργετῶν, δωρητῶν, συνεργατῶν, κρατικῶν λειτουργῶν καὶ ἄλλων κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν, τῶν ἐγγύς καὶ τῶν ἐκτὸς τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας εὐγενῶν προσώπων. Ὁ Σεβ. Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, κατευθύνων τὴν πορείαν αὐτοῦ ἐν δικαιοσύνῃ, ἐπιτελῶν τὰ πάντα ἀθορύβως καὶ ἀταράχως ἐν ὑπομονῇ καὶ καρτερίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐπιμονῇ πιστὸς τηρητὴς τῶν εὐαγγελικῶν διδαχῶν, ἔμπειρος καὶ διακριτικὸς, θέτων στόχους ὅπου καὶ οἷος πρέπει, ἐπιτυγχάνει καὶ τὰ φαινομενικῶς δυσχερῆ ἔργα δι' ἀκάμπτου θελήσεως καὶ ἀνυποχωρήτου ἀποφασιστικότητος. «Ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς πάντες ἐκοσμήθησαν οἱ δίκαιοι», λέγει Κλήμης ὁ Ῥώμης (Α' Κορ. 33, 7). Ἀποτελεῖ «κόσμον» δι' αὐτὸν τὸ φιλανθρωπικόν του τοῦτο Ἰδρυμα τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων μετὰ τὴν προσωνομίαν «Ἡ Στέγη τῆς Ἐκκλησίας» καὶ ἔπαινον δι' ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν μας!

Κ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Ἡ ἐπὶ τοῖς ἐγκαινίοις τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων «Ἡ Στέγη τῆς Ἐκκλησίας» ὁ μιλία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομο.

Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας μου ἀναπέμνω καὶ ἀπευθύνω θερμὴν δοξολογίαν πρὸς τὸν πανάγαθον καὶ φιλόανθρωπον Θεὸν ἡμῶν, διότι μὲ ἠξίωσε νὰ φθάσω εἰς τὴν εὐλογημένην ταύτην ἡμέραν τῆς τελέσεως τῶν ἐγκαινίων τοῦ, μόλις ἀποπερατωθέντος ἰδιοκτήτου κτιρίου καὶ ἐπὶ ἰδιοκτήτου μεγάλου οἰκοπέδου, εὐαγούς Ἰδρύματος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μου, τοῦ ὀνομαζομένου Ἀσυλον Ἀνιάτων «Ἡ Στέγη τῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ δοξολογία μου αὕτη εἶναι τὸ ἐπισφράγισμα πολυετῶν φροντίδων καὶ μόχθων καὶ ἀγώνων καὶ ἀγωνιῶν, οἱ ὅποιοι μὲ τὴν βοήθειαν πρὸ παντὸς τοῦ Θεοῦ, τοῦ συνεργούντος εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον εἰς αὐτόν, ἐστέρθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπιτυχίαν καὶ πάλιν ἀναφωνῶ «Δόξα τῷ Θεῷ».

Τὸ σήμερον ἐγκαινιολογούμενον Ἀσυλον Ἀνιάτων «Ἡ Στέγη τῆς Ἐκκλησίας», τὸ ὁποῖον ἀνηγέρθη εἰς τὸν περιβλεπτόν καὶ ἀνασπεταμένον αὐτὸν χώρον πλησίον καὶ ἀνατολικῶς τῶν Φαρῶν ἢ Γιαννισανίκων, ἀποτελούντων προάσιον τῆς Καλαμάτας, εἶναι ἀκριβῶς εἰπεῖν γέννημα θαθείας ἐπιγνώσεως τῆς κοινωνικῆς καὶ φιλοανθρώπου ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας γενικῶς, καὶ ἐν προκειμένῳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, τῆς ὁποίας, χάριτι Θεοῦ, ἀνέλαβον τὴν διαποιόμανσιν καὶ διακυβέρνησιν ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1965, ἦτοι ἀπὸ ἐνδεκαετίας ἤδη.

Ἡ ἀνάληψις αὕτη τῆς διαποιόμανσεως καὶ διακυβερνήσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μου παρ' ἐμοῦ, εἶχεν ὡς φυσικὴν συνέπειαν καὶ τὴν ἀνάληψιν ἐνὸς βαρυντάτου ἀλλὰ συνάμα εὐχαρίστου φορτίου καὶ χρηστοῦ ζυγοῦ. Τὸ δὲ φορτίον τοῦτο τὸ πολὺ βαρὺ, ἀλλὰ καλὸν καὶ εὐάρεστον, εἶναι τὰ εὐαγγῆ Ἰδρύματα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ταύτης καὶ τὰ Κληροδοτήματα, τὰ ὁποῖα προηδρεύοντο ὑπὸ τῶν προκατόχων μου Μητροπολιτῶν, ἤδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1870, ὅτε ἤρχισεν ἡ λειτουργία τοῦ ἐν Καλαμάτᾳ Ἀλεξανδρακεῖου Γηροκομείου - Πτωχοκομείου, διὰ νὰ μὴ ἀνατρέξω καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν περίοδον τῆς Τουρκοκρατίας καὶ νὰ ἀναφερθῶ εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1729 καὶ ἐξῆς ἐπὶ μίαν εἰκοσαετίαν στέγασιν εἰς μικρὰς οἰκίας ἐν Καλαμάτᾳ πτωχῶν Χριστιανῶν, γινόμενῃν ὑπὸ τοῦ τότε Μητροπολίτου Νοεμβασίας καὶ Καλαμάτας Νικηφόρου, τὰς ὁποίας οἰκίας κατεσκεύασεν οὗτος ἐξ ἰδίων πόρων καὶ ἐστεγάσεν εἰς αὐτὰς ἄνευ ἐνοικίου τοὺς ὡς ἄνω πτωχοῦς.

Διαδεχθεῖς λοιπὸν τὸν προκατόχον μου ἀείμνηστον Μητροπολίτην Μεσσηνίας Χρυσόστομον Δασκαλάκη, διεδέχθην αὐτόν, ὅπως ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν προ-

κάτοχον αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ τοὺς προκατόχους αὐτοῦ, οὐχὶ μόνον εἰς τὸ κατ' ἐξοχίαν ἔργον τῆς διαποιόμανσεως καὶ διακυβερνήσεως τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Μεσσηνίας, ἀλλὰ διεδέχθην αὐτόν καὶ εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνικῆς καὶ φιλοανθρωπικῆς προνοίας διὰ τῆς προεδρίας τῶν εὐαγῶν Ἰδρυμάτων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ τῶν Κληροδοτημάτων ἐν αὐτῇ.

Παρέλαβον τοιοῦτοτρόπως, ἅμα τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων μου, ἐκτὸς τῶν ἄλλων εὐαγῶν Ἰδρυμάτων καὶ Κληροδοτημάτων, καὶ τὸ Ἀσυλον Ἀνιάτων «Ἡ Στέγη τῆς Ἐκκλησίας», τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος συνέστησεν ἐν ἔτει 1958, ἦτοι μόλις τρία ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ (16 Ἀπριλίου 1961), καὶ τὸ ὁποῖον, ὑποτυπῶδους ἴτε μορφῆς, ἐστεγάσεν εἰς τὴν παρὰ τὴν Ἀμφειᾶν Θουρίας διαλελυμένην Ἱερὰν Μονὴν Τιμίου Προδρόμου «Γαρδικίου», τὴν ὁποίαν καὶ διεργύθησεν ἐσωτερικῶς πρὸς λειτουργίαν ἐν αὐτῇ τοῦ ἐν λόγῳ εὐαγούς Ἰδρύματος, τὸ ὁποῖον ἐπωνόμασεν «Ἡ Στέγη τῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ πρώτη ἐπίσκεψίς μου εἰς τὸ Ἀσυλον Ἀνιάτων, τὸ στεγαζόμενον εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν «Γαρδικίου», γενομένην τῇ 26ῃ Δεκεμβρίου 1965, ἃν καὶ ἐδημιούργησεν εἰς τὴν ψυχὴν μου συγκίνησιν πολλὴν ἀπὸ τὴν λαμπρὰν ὑποδοχὴν ὄλων τῶν κατοίκων τῆς Κοινότητος Ἀμφειᾶς, οἱ ὅποιοι προσῆλθον μὲ αἰσθήματα ἀγάπης καὶ πολλοῦ σεβασμοῦ ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει μου εἰς τὸ παρὰ τὴν Κοινότητα αὐτῶν Ἀσυλον Ἀνιάτων, ὅμως ἐδημιούργησεν εἰς ἐμὲ ταυτοχρόνως καὶ αἰσθήματα πολλοῦ πόνου καὶ θαθείας λύπης, ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἀσύλῳ συμπαιθεσιῶτους τροφίμους τοὺς ἀνιάτους νοσοῦντας, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τὸ ἀκατάλληλον τοῦ κτιρίου εἰς τὸ ὁποῖον οὗτοι ἐστεγάζοντο, παρὰ τὰς πολλὰς καὶ φιλοτίμους προσπάθειας ἰδίως τοῦ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς σήμερον Διευθυντοῦ τοῦ Ἰδρύματος τούτου κ. Γρηγορίου Κουλουμέντα καὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ, ἵνα ἐπαρκῶσιν εἰς τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας ἀνάγκας τῶν τροφίμων τοῦ Ἰδρύματος, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων εὐρίσκοντο καὶ εὐρίσκονται ἀκόμη εἰς κατάστασιν μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ κατωτέρας τοῦ ἀνθρώπου ζωικῆς ὑπάρξεως. Ἀνεχόμενα τοιοῦτοτρόπως, μετὰ τὴν πρώτην ἐκείνην ἐπίσκεψίν μου, μὲ τὰ αἰσθήματα τῆς λύπης καὶ τοῦ πόνου, τὰ ὁποῖα ἐκρυιάρχησαν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν ψυχὴν μου.

Πέραν ὅμως τῶν λυπηρῶν αὐτῶν αἰσθημάτων καὶ ὑπεράνω αὐτῶν, καὶ πέραν καὶ ὑπεράνω ἄλλων στενοχωριῶν τὰς ὁποίας ἐδοκίμασα εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐνταῦθα ποιμαντορίας μου, διότι ἡ χηρεία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἐπὶ τέσσαρα καὶ πλεόν ἔτη ἐδημιούργησε προβλήματα καὶ πληγὰς πολλὰς, τὰ ὁποῖα ἔπρεπεν ἐπειγόντως νὰ ἀντιμετωπίσω — πέραν ὄλων λέγω αὐτῶν — ἐκρυιάρχησεν εἰς τὴν ψυχὴν μου ὀλοσχερῶς ἡ ἰδέα τοῦ καθηκόντος καὶ τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς μου ὡς Μητροπολίτου Μεσσηνίας, Ἐκκλησιαστικῆς δηλονότι Ἐπαρχίας μὲ ἱερὸν Κλῆρον κα-

λόν, με Λαόν εύσεβή, και με αξιόλογον παράδοσιν Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνικῆς προνοίας και φιλανθρωπίας.

Μετὰ λοιπὸν μακρὰν προσευχὴν, κατέληξα εἰς τὴν ἀμετάκλητον ἀπόφασιν νὰ κάμω τὸ πᾶν διὰ τὸ οἰκοδομήσω ἐκ θεμελίων κατάλληλον Ἐκκλησίαν Ἀσύλου Ἀνιάτων μετὰ τὴν ἰδίαν ἐπωνυμίαν («Ἡ Στέγη τῆς Ἐκκλησίας»), ἀνάλογον πρὸς τὰς εἰδικὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἀνιάτων νοσημάτων τῶν τροφίμων αὐτοῦ, ἀξαναομένων διαρκῶς εἰς ἀριθμὸν, και ἀνάλογον πρὸς τὰς δημιουργηθείσας ἐν τῷ μεταξὺ ἀνάγκας διὰ τὴν ἐντὸς τῶν ἀπαιτήσεων νομίμου και ἐλεγχομένης στεγάσεως και περιθάλψεως τῶν συμπαθεσιῶν τροφίμων τοῦ Ἰδρύματος.

Δὲν ἦτο δὲ μόνον τὸ ἀκατάλληλον τοῦ μοναστηριακοῦ συγκροτήματος εἰς τὸ ὁποῖον ἐστεγάζοντο και μέχρι τῆς χθὲς ἐστεγάσθησαν οἱ τροφίμοι τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων, τὸ ὁποῖον ἀκατάλληλον με παρεκίνησεν εἰς τὴν λήψιν ἀποφάσεως περὶ ἀνεγέρσεως πραγματικοῦ οἰκοδομικῶς και συγχρόνου νοσοκομειακῶς Ἀσύλου Ἀνιάτων, ἀλλὰ ὑπῆρχον και ἄλλα προβλήματα και δὴ ἡ ἔλλειψις ἐπαρκοῦς ὑδρεύσεως τοῦ Ἀσύλου, ἡ ἔλλειψις ἀσφαλοῦς ὀδικοῦ δικτύου και τακτικῆς συγκοινωνίας πρὸς τὸ («Γαρδίκιον»), ἡ ἔλλειψις ἐπαρκοῦς και καταλλήλου προσωπικοῦ, και ἡ ἀδυναμία προμηθείας τῶν καταναλωτικῶν ἀγαθῶν διὰ τοὺς τροφίμους.

Ὅλα ταῦτα συνετέλεσαν εἰς τὴν περαιτέρω προσπάθειαν ἐμοῦ και τῶν ἐκάστοτε Διοικητικῶν Συμβουλίων τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου προκατόχου μου ἰδρυθέντος κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1957 («Συλλόγος προστασίας ἀπόρων ἀνιάτων νοσούντων»), τελούντος ὑπὸ τὴν προεδρίαν μου, ὥστε νὰ ἀναζητήσω τὴν ἐξεύρεσιν καταλλήλου μεγάλου οἰκοπεδικοῦ χώρου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου θὰ ἀνεγείρω τὸ νέον Ἐκκλησίαν Ἀσύλου. Ἡ οἰκοπεδικὴ δὲ αὕτη ἐκτασις εἶναι αὕτη ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνηγέρθη τὸ νέον τοῦτο Ἐκκλησίαν Ἀσύλου, ἐκτάσεως 24 στρεμμάτων, ἀγορασθεῖσα διὰ τῶν ὑπ' ἀριθμοὺς 8633) 1970 και 25967) 1975 Συμβολαίων ἐκ τῶν ἀδελφῶν Μπόσινη και τοῦ Ἰωάννου Γονεάκη ἀντιστοίχως, ἀντὶ 2.180.000 δραχμῶν.

Τὸ Ἐκκλησίαν Ἀσύλου Ἀνιάτων, μετὰ τοῦ ὁποῖου συνεγράφη τὸ Ἐκκλησίαν Ἀσύλου και ὑποβοηθεῖται οἰκονομικῶς διὰ τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ, διὰ τῶν ἀρμοδίων ἀπεσταλμένων αὐτοῦ, ἐπισκεφθέντων τὸ οἰκόπεδον, ἐξέφρασε τὴν ἰκανοποίησιν αὐτοῦ διὰ τὴν ἀγορὰν ταύτην και διὰ τὴν καταλληλότητα τοῦ χώρου.

Ἐν συνεχείᾳ ἀνετέθη ἡ σύνταξις τῆς μελέτης τοῦ κτιρίου εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Ἀρχιτέκτονα κ. Ὁρέστην Λαδᾶν και εἰς τὸν ἐν Καλαμάτῃ Πολιτικὸν Μηχανικὸν κ. Γεώργιον Ἀγγελόπουλον, δαπανηθέντος τοῦ ποσοῦ τῶν 550.000 δραχμῶν διὰ τὴν μελέτην. Σημειωτέον διὲν ἡ ἀναλογοῦσα νόμιμος ἀμοιβὴ διὰ τὴν

μελέτην ἀνῆλθεν εἰς τὸ ποσὸν τοῦ 1.040.000, ἀλλ' οἱ προαναφερθέντες Ἀρχιτέκτονα και Πολιτικὸς Μηχανικὸς ἐδέχθησαν μόνον τὸ ἕμισον τῆς νομίμου ἀμοιβῆς. Ἡ ὀγκώδης μελέτη προβλέπει ἀνεγέρσιν κτιρίου δυναμικότητος 300 ἐν συνόλῳ κλινῶν, μετὰ τῶν ἐν γένει βοήθητικῶν και κοινοχρηστῶν χώρων. Ἡ μελέτη αὕτη ἐνεκρίθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν ΔΙΒ. 10187) 1971 ἀποφάσεως τοῦ Ἐκκλησίαν Ἀσύλου Ἀνιάτων Ἐκκλησιῶν, ἄνευ τροποποιήσεώς τινος. Ἀκολούθως ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 357) 1972 οἰκοδομικὴ ἄδεια ὑπὸ τοῦ Γραφείου Πολεοδομίας τῆς Νομαρχίας Μεσοσηνίας, και ἐν συνεχείᾳ διενεργήθησαν 15 μειοδοτικοὶ διαγωνισμοὶ ἐπιτελέσεως τοῦ ἔργου ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ μέχρι τῆς σήμερον, και ἀνεδειχθῆσαν ἰσορῆσιμοι ἐργολάβοι τῶν ἐπὶ μέρους ἐργασιῶν ἐν αὐτῷ.

Και ἡ μὲν ἐναρξίς τῶν ἐργασιῶν ἐγένετο τῇ 30 Νοεμβρίου 1971, ἡ δὲ κατάθεσις τοῦ θεμελίου λίθου, κατόπιν τελέσεως ἁγιασμοῦ, ἐγένετο παρ' ἐμοῦ τῇ 1 Ἀπριλίου 1972.

Τὰ ἔργα ἀνεγέρσεως και ἀποπερατώσεως τοῦ παρόντος κτιριακοῦ συγκροτήματος συνεχίσθησαν μετὰ βραδέως ρυθμοῦ, και εἰς χρονικὴν διάρκειαν πέντε ἐτῶν, καθ' ὅσον ἡ πορεία αὐτῶν ἐξηρτάτο ἀπὸ τὴν ὑπαρξίν χρημάτων ἢ ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴν ἀνέχειαν. Καὶ ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὑπῆρχεν ἡ προσωπικὴ μου ἀγωνία και ἡ ἀγωνία τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου συνεχῆς, αἱ δὲ προσπάθειαι μου ἐντατικά και ἀδιόκοποι και ἐκινήθησαν πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, και ἔκρυσσε πολλές θύρας διὰ τὴν ἐξεύρεσιν χρημάτων, περὶ τῶν ὁποῖων θὰ ἀναφέρω λεπτομερεῖας κατωτέρω. Ἀλλὰ, δόξα τῷ Θεῷ, ὡς προείπον. Ἡ ἐπίκλησις τῆς βοηθείας Του εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα, ὥστε κατὰ τὰς μεγάλας οἰκονομικὰς δυσκολίας νὰ εὐρίσκωνται χρήματα, και μάλιστα τόσα ἀκριβῶς ὅσα ἀπαιτοῦντο καθ' ἐκάστην περίπτωσιν.

Τοιοῦτοτρόπως ἀνηγέρθη και ὀλοκληρώθη τὸ κτιριακὸν τοῦτο συγκροτήμα τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων («Ἡ Στέγη τῆς Ἐκκλησίας»), τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ μόνον τὸν ἐν τρίτον τοῦ ὅλου κτιριακοῦ συγκροτήματος, τὸ ὁποῖον ἔχει προγραμματισθῆ και διὰ τὸ ὁποῖον ὑπάσχει ἡ ἐγκεκριμένη μελέτη περὶ τῆς ὁποίας ἔκαμα λόγον προηγουμένως, και ἡ ὁποία ἀναφέρεται εἰς τὸ ὅλον κτίριον τὸ ὁποῖον θὰ περιλαμβάνῃ 300 κλινὰς ἀσθενῶν, ἐνῶ τὸ μέχρι σήμερον κατασκευασθὲν τοῦτο κτίριον περιλαμβάνει 100 μόνον κλινὰς, ἐπαρκοῦσας διὰ τὴν μεταστέγασιν τῶν 100 περιπύου τροφίμων τοῦ Ἀσύλου ἐκ τῆς Μονῆς («Γαρδίκιον»), τοὺς ὁποίους μετὰ πολλῆς συγκινήσεως μεταφέρσαμεν ἤδη πρὸς τριῶν μόλις ἡμερῶν εἰς τὸ νέον τοῦτο κτίριον τοῦ Ἀσύλου, τοῦ ὁποῖου σήμερον τελοῦμεν τὰ ἐγκαίνια και θέτομεν αὐτὸ εἰς λειτουργίαν, ἐπικαλοῦμενοι και πάλιν τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, και ἐπιζητοῦντες τὰ αἰσθητά ἀγάπης ὑμῶν τῶν προσκεκλημένων, και ὅλων τῶν Μεσοσηνίων και ὅλων τῶν φιλανθρωπῶν, πρὸς τοὺς συμπαθεῖς και ἰσοβίως ἀσθενεῖς τροφίμους αὐτοῦ.

Μελλοντικῶς καὶ ἀναλόγως πρὸς τὰς παρουσιασθησομένας τυχὸν ἀνάγκας περιθάλψεως περισοσιέων τῶν 100 τροφίμων, καὶ ἂν τυχόμεν οἰκονομικῆς βοήθειας καὶ ἐνισχύσεως, θὰ προδῶμεν — Θεοῦ θέλοντος — εἰς τὴν ἀνέγερσιν καὶ τῶν ὑπολοίπων δύο εἰσέτι τρίτων τοῦ προγραμματισθέντος δλικοῦ κυρίου, δεδομένου ὅτι, ἐκτὸς τῆς ἐτοιμοῦ μελέτης ὑπάρχει καὶ ἡ μεγάλη οἰκοπεδικὴ ἔκτασις ἐπεκτάσεως ἐπ' αὐτῆς τοῦ κυρίου. Σημειωτέον ἐπιπλέον, ὅτι ἡ ἐπίβλεψις τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ κυρίου ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἐν Καλαμάτῃ Πολιτικοῦ Μηχανικοῦ κ. Γεωργίου Ἀγγελοπούλου ἄνευ ἀμοιβῆς.

Τὸ σύνολον τῶν δαπανηθέντων χρημάτων ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς τοῦ μεγάλου οἰκοπέδου, ἀπὸ τῆς συντάξεως τῆς μελέτης καὶ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ κυρίου μέχρι τῆς σήμερον, ὅτε ἀποπερατώθη, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς δαπάνης πλήρους καὶ συγχρόνου νοσοκομειακοῦ ἐξοπλισμοῦ τοῦ Ἀσύλου, ἀνῆλθον εἰς τὸ σεβαστὸν ποσὸν τῶν 16.879.957,80 δραχμῶν. Τὰ χρηματικὰ δὲ ταῦτα ποσά, λεπτομερῶστερον καταγραφόμενα, προέρχονται ἐκ τῶν ἐξῆς πηγῶν:

1) Ἐξ ἐκποιήσεως ἀκινήτου τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀριστομένους ἐν Καλαμάτῃ, ἐκ διαθήκης Εὐγενίας Παλαμάρα, 1.600.000 δραχμαί.

2) Ἐξ ἐκποιήσεως ἀκινήτου τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀναγνωσταρᾶ ἐν Καλαμάτῃ, ἐκ διαθήκης Παναγ. Μασουρίδη, 100.000 δραχμαί.

3) Ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ εὐαγοῦς Ἰδρύματος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας Σανατορίου — Ψυχιατρείου «Ὁ Προφήτης Ἡλίας», 1.900.000 δραχμαί.

4) Ἐκ τοῦ διαλυθέντος Συλλόγου ἀπόρων Τυφλῶν, εὐαγοῦς Ἰδρύματος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, τῶν ὁποίων οἱ ὀλίγοι τρόφιμοι τῆ ἀποφάσει μου ἐστεγασθησαν εἰς ἄλλα εὐαγῆ Ἰδρύματα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μου, 575.353,80 δραχμαί.

5) Ἐκ δωρεῶν προερχομένων μετὰ τὴν παρ' ἐμοῦ δωρεὰν τέλεσιν ἱεροπραξιῶν, καὶ δὴ κηδειῶν, καὶ εἰς μνήμην τῶν νεκρῶν, καὶ ἐκ τινῶν ἄλλων μικροποσῶν δωρεῶν, 1.374.819 δραχμαί.

6) Ἐκ τῆς Καπνοβιομηχανίας «Καρέλια», 1.000.000 δραχμαί.

7) Ἐκ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ κ. Ἰωάννου Παπαδέα, 350.000 δραχμαί.

8) Ἐκ τοῦ ἐν Ἀθήναις Καλαματιανοῦ κ. Ἰωάννου Σπυροπούλου, 200.000 δραχμαί.

9) Ἐκ τοῦ Εἰδικοῦ Κρατικοῦ Λαχείου, διὰ τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν, 7.900.000 δραχμαί.

10) Ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος «Βασιλεὺς Παῦλος», 1.000.000 δραχμαί.

11) Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν, 629.841 δραχμαί.

12) Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ καὶ Ἐπισημῶν, 100.000 δραχμαί.

Πάντας τοὺς ἀνωτέρω εὐεργετίας καὶ δωρητὰς τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων, τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ μεγάλου καὶ ὡραίου τούτου κυρίου, τοῦ ἀμιλλομένου πρὸς σύγχρονα νοσηλευτικὰ ἰδρύματα, εὐχαριστῶ ἀπὸ βάθους ψυχῆς καὶ καρδίας, καὶ μακαρίζω τὴν μνήμην τῶν ἤδη ἀποβιώσαντων δωρητῶν. Εὐχόμεθα δὲ εἰς τοὺς ζῶντας δωρητὰς πλουσίας τὰς χάριτας καὶ τὰς δωρεὰς τοῦ φιλανθρώπου καὶ εὐσπλαγγνοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὁ ὁποῖος εἶπε διὰ τοὺς φιλανθρώπους καὶ εὐεργετικούς τὰ ἀθάνατα ἐκεῖνα λόγια «Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, Ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθαίου 25, 40), καὶ τὰ ὁποῖα εἰς ἀνάμνησιν τῆς εὐεργεσίας πρὸς τὸ Ἀσύλον Ἀνιάτων καὶ πρὸς διδασκαλίαν καὶ μίμῃσιν παρ' ἀπάντων, ἔθεσα εἰς τὴν κορυφὴν τῆς, μετ' ὀλίγον ἀποκαλυφθησομένης, ἀναμνηστικῆς πλακῶς τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ κυρίου τούτου. Διὰ δὲ τοὺς ἀποβιώσαντας δωρητὰς εὐχόμεθα ἀνάπαυσιν τῶν ἀγαθοεργῶν αὐτῶν ψυχῶν εἰς τὰς οὐρανίους μονάς. Μεταξὺ δὲ τῶν δωρητῶν τοῦ Ἀσύλου τούτου συγκαταλέγονται καὶ οἱ προαναφερθέντες Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ὁρθέης Λαδάς καὶ Πολιτικὸς Μηχανικὸς κ. Γεώργιος Ἀγγελόπουλος, οἵτινες ἐμείωσαν κατὰ τὸ ἥμισυ τὴν νόμιμον ἀμοιβὴν τῆς συντάξεως τῆς μελέτης, λαβόντες μόνον 550.000 δραχμάς, ἀπὸ τοῦ 1.040.000 δραχμῶν.

Ἰδιαίτερος, ὡσαύτως εὐχαριστῶ τὰ νομικὰ πρόσωπα, καὶ μάλιστα τὸ Ὑπουργεῖον Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν, τὸ ὁποῖον ἔδειξε καὶ ἐπραγματοποίησε μεγάλην οἰκονομικὴν συμπαράστασιν, ὄχι μόνον διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ κυρίου τοῦ Ἀσύλου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ καὶ ἐπιδεικνύει τὴν συμπαράστασιν ταύτην μέχρι σήμερον, καὶ παρὰ τοῦ ὁποίου εἶδρον ἀπόλυτον κατανόησιν κατὰ τὴν δύσκολον μάστιχα πορείαν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀνεγέρσεως. Ἀναγράφω ἐπιπλέον καθηκόντως καὶ τὴν ἀμέριστον συμπαράστασιν τὴν ὁποῖαν μοὶ παρέσχεν ἡ ἐπιπλέον Διευθυνσις Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν, καὶ μάλιστα ὁ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν Διευθυντὴς Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Νομοῦ Μεσσηνίας κ. Ἀθανάσιος Ἀριστ. Παπαδόπουλος, τὸν ὁποῖον καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ ἐπαινῶ δικαίως.

Πρὸ πάσης ὅμως μνημονεύσεως εὐεργετῶν καὶ δωρητῶν τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων, μνημονεύω τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀειμνήστου προκατόχου μου Μητροπολίτου Μεσσηνίας Χρυσοστόμου Δασκαλάκη, ὁ ὁποῖος, ὡς προανέφερα, μόλις πρὸ τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τοῦ θα-

νάτου αυτού ίδρυσε τὸ Ἄσυλον Ἀνιάτων ἐκ τῶν ἐνόνητων καὶ ἐστέγασεν αὐτὸ εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν «Γαρδικίου» τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων τοῦ 1958. Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ διότι ίδρυσε τὸ Ἄσυλον καὶ ἀφῆκεν αὐτὸ εἰς τὴν βεβαιότητα τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ διαδόχου του, ὅπως ἀναφέρει εἰς τὴν διαθήκην αὐτοῦ. Ἐγὼ δὲ ὁ διάδοχος αὐτοῦ, τοῦ χειροτονήσαντός με εἰς πρεσβύτερον, συνεπῆς πρὸς τὰ ὑποσχεθέντα παρ' ἐμοῦ κατὰ τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον μου, ὅτι θὰ ἐκδηλώσω ἀνύστακτον φροντίδα διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν, κοινωνικὴν καὶ φιланθρωπικὴν ἀποστολὴν τῆς Ἱ. Μητροπόλεώς μου, εὐρισκομαι σήμερον εἰς τὴν εὐχάριστον καὶ εὐνοχῆ θέσιν τὰ ἐγκαινιάζω τὸ μὲ μόχθους καὶ κόπους ἀνεγερθὲν μέγα τοῦτο κυριακὸν συγκροτήμα τοῦ Ἄσουλου Ἀνιάτων, εὐαγοῦς Ἰδρύματος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μεσσηνίας.

Τὸ ἐπιβλητικὸν κυριακὸν συγκροτήμα τοῦ Ἄσουλου Ἀνιάτων περιλαμβάνει εἰς μὲν τὸ ἀνώγειον ἄνετον καὶ κερχωρισμένην κατοικίαν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἄσουλου, δέκα Αἰθούσας Ἀσθενῶν, τέσσαρας Αἰθούσας Ἀσθενῶν Παίδων, Γαιρεῖον καὶ Φαρμακεῖον, Αἰθούσαν Προϊσταμένης, Αἰθούσαν ἀναμονῆς ἐπισκεπτῶν, Κυλικεῖον, Αἰθούσαν Διαχειριστοῦ, Αἰθούσαν Ἀρχεῖου, Ἱματιοθήκην, Νιπιτήρας, Ἀφροδεντήρια, Λουτρά καὶ πλήρες Πυροσβεστικὸν σύστημα. Εἰς δὲ τὸ ὑπόγειον εὐρισκονται τὸ Μαγειρεῖον, αἱ Ἀποθήκαι τροφίμων καὶ ὑλικοῦ, τὰ Πλυντήρια, καὶ τὸ Μηχανοστάσιον τοῦ καλοριφέρ. Τὸ ἀνώγειον μετὰ τοῦ ὑπογείου ἐπικοινωνοῦν δι' εὐρυτάτου Κλιμακοστασίου καὶ διὰ διπλοῦ Ἀνεγκυλιστήρος (Ἀσανσέρ).

Αὐτὸ, λοιπόν, τὸ ἐπιτροχάδην περιγραφὴν κυριακὸν συγκροτήμα τοῦ Ἄσουλου Ἀνιάτων, στεγάζει ἀπὸ τριῶν ἤδη ἡμερῶν, ὡς προανέφερα, τοὺς ἀνιάτως νοσοῦντας τοὺς μεταφερθέντας ἐκ τοῦ πεπαλαιωμένου κτιρίου τῆς παρὰ τὴν Ἀμφειαν Θουρίας διαλελυμένης Ἱ. Μονῆς «Γαρδικίου», καὶ δὴ: Ἀπὸ νηπιακῆς ἡλικίας μέχρις ἡλικίας 18 ἐτῶν, 30 ἀσθενεῖς. Ἀπὸ δὲ ἡλικίας ἄνω τῶν 18 ἐτῶν, 55 ἀσθενεῖς, ἥτοι 85 ἀνιάτως νοσοῦντας. Οὗτοι πάσχουν, ἄλλοι μὲν ἐκ φρυγγοσωματικῶν καθυστερήσεων, ἄλλοι δὲ ἐξ ἐπιληψίας, ἄλλοι ἐξ ἡμιπληγίας, ἄλλοι ἐκ μυϊκῶν ἀτροφειῶν, ἄλλοι ἐκ τῆς νόσου τοῦ Πάρκινσον, καὶ ἄλλοι ἐξ ἀγγυλώσεων ἕνεκα χρονίας ἀρθροίτιδος. Κατάγονται δέ, κατὰ ποσοτὸν 55 ο)ο ἐκ Μεσσηνίας, κατὰ ποσοτὸν 30 ο)ο ἐκ τῆς λοιπῆς Πελοποννήσου, καὶ κατὰ 20 ο)ο ἐκ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, ἥτοι ἐκ τοῦ Ἐβρου, τῆς Ἀτικῆς, τῆς Εὐβοίας, τῶν Νήσων τοῦ Ἰονίου Πελάγους καὶ ἐκ τῆς Κορίθης.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀσθενεῖς μὲ τὰς βαρεῖας μορφῆς ἀνιάτους ἀσθενείας, περιθάλλονται ὑπὸ μικροῦ ἀνυχῶς ἀριθμοῦ προσωπικοῦ, ἥτοι ὑπὸ ἐνὸς παθολόγου Γαιροῦ, τοῦ κ. Δημοτρίου Ἡλιάδη, ἐπισκεπτομένου ἅπαξ τῆς Ἑβδομάδος αὐτοῦς, ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ, κ. Γρηγορίου Κουλουμένα, εἰς τὸν ὅποιον πολλὰ ὀ-

φείλει τὸ Ἰδρυμα τοῦτο ἀπὸ τῆς ουσιάσεως αὐτοῦ μέχρι τῆς σήμερον, καὶ πολλὰ ἐλπίζει καὶ εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ αὐτόν, ὑπὸ ἐνὸς Διαχειριστοῦ, ὑπὸ δύο ἀρρένων Θαλαμηπόλων, ὑπὸ τριῶν θηλέων Θαλαμηπόλων, ὑπὸ μίας μαγειρίσσης καὶ μίας βοηθοῦ μαγείρου, καὶ ὑπὸ δύο πλυντριῶν. Ἀπαντες οὗτοι καταβάλλον ὑπερανθρώπους προσπάθειας πρὸς ἐπαρκῆ ἀνακούφισιν καὶ ποικίλην περίθαλψιν τῶν ἀσθενῶν. Ἡ μακρὰν τῆς Καλαμάτας καὶ εἰς ἀπομεμονωμένον μέρος εὐρισκομένη Ἱ. Μ. «Γαρδικίου», ἔνθα ἐστεγάθη τὸ Ἄσυλον ἐπὶ 19 ἔτη, συνετέλεσεν εἰς τὴν μὴ προσέλευσιν προσωπικοῦ, ὡς ἀνωτέρω ἐσημείωσα. Ἐλπίζεται δὲ ὅτι εἰς τὸ νέον τοῦτο Ἄσυλον Ἀνιάτων τὸ εὐρισκόμενον εἰς προνομιούχον θέσιν, καὶ μετὰ τὴν ἀπαραίτητον ἐπέκτασιν ἀπὸ τῶν Γιαννιτσιανικῶν μέχρις ἐδῶ καὶ μέχρι τοῦ Ξενοδοχείου «Φιλοξενία» τῆς ἀστικῆς συγκοινωνίας, —διὰ τὴν ὁποίαν ἐπέκτασιν ζητῶ τὴν συμπαράστασιν τοῦ κ. Νομάρχου Μεσσηνίας— θὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἐπαύξησιν καὶ ἐπ'ἀνδρωσιν τοῦ προσωπικοῦ, πρὸς ἀρίστην, εἰ δυνατόν, λειτουργίαν τοῦ συμπαθοῦς φιλανθρωπικοῦ τοῦτου Ἰδρύματος τῆς Ἱερωῆς ἡμῶν Μητροπόλεως, καὶ θὰ συντελέσουν ὡσαύτως ὅστε αἱ ἐπισκέψεις τῶν φιλανθρώπων εἰς αὐτὸ νὰ γίνωνται τακτικαὶ καὶ πολλὰ εἰς ἀριθμὸν, πρὸς ἡθικὴν καὶ ὕλικὴν ὠφέλειαν.

Πρὸς ὀλοκλήρωσιν τοῦ Χρονικοῦ τοῦ Ἄσουλου Ἀνιάτων, σημειῶ ὅτι κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ποιμαντορίας μου παρέλαβον αὐτὸ μὲ οἰκονομικὴν ἀνέχειαν καὶ μὲ ἀριθμὸν τροφίμων 6 συνολικῶς. Ἀλλὰ τὰ μεγάλα οἰκονομικὰ ἐμπόδια ἀντιμετωπίσθησαν μετ' ἐπιμόνων καὶ ουστηματικῶν προσπαθειῶν ἐμοῦ καὶ τῶν ἐκάστοτε περὶ ἐμὲ Διοικητικῶν Συμβουλίων. Τοιοῦτοτρόπως τὸ Ἰδρυμα ἐλειτούργησεν ἔκτισε μέχρι τῆς σήμερον ἀπροσκόπτως καὶ ἀποδοτικῶς, ἡ δὲ μισθοδοσία τοῦ προσωπικοῦ, παραληφθεῖσα παρ' ἐμοῦ εἰς μορφήν ὑποτυπώδη, ἔχει φθάσει, ἤδη ἀπὸ ἐτῶν, εἰς τὴν τρέχουσαν καὶ ὑπὸ νόμον καθοριζομένην μισθολογικὴν πραγματικότητα. Ταῦτα δὲ πάντα ἐπετεύχθησαν, καθ' ὃν χρόνον παραλλήλως ἀνελήφθη ἀπὸ ἐξαιτίας ἡ μεγάλη προσπάθεια τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ κτιρίου τοῦτου, προηγηθείσης τῆς ἀγορᾶς τοῦ μεγάλου οἰκοπέδου τῶν 24 στρεμμάτων, ὡς προανέφερα. Ἀρκεῖ μόνον νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα, ὅτι κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ποιμαντορίας μου (1966) τὸ Ἄσυλον εἶχε γενικὰ μὲν ἔσοδα 795.686 δραχμῶν, ἔξοδα 773.534 δραχμῶν. Κατὰ δὲ τὸ δέκατον ἔτος τῆς ποιμαντορίας μου (1976), ἥτοι πέρουν, τὸ Ἄσυλον εἶχε γενικὰ μὲν ἔσοδα 2.366.237 δραχμῶν, ἔξοδα δὲ 2.296.089 δραχμῶν. Ἦτοι ἐντὸς μίας δεκαετίας τὰ ἔσοδα ἐπολλαπλασιάσθησαν κατὰ 300ο)ο, ἥτοι ἐτριπλασιάσθησαν, τοῦ αὐτοῦ μὲν παραμείναντος προσωπικοῦ, τῶν τροφίμων ἀξιηθέντων κατὰ 25 πρόσωπα. Σημειωτέον δὲ, ὅτι ἀπὸ τοῦ πρῶτου ἔτους τῆς ποιμαντορίας μου ἤρχισεν ἡ συμβατικὴ συνεργασία τοῦ Ἄσουλου μετὰ τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν, τὸ ὅποιον σήμερον διατηρεῖ 30 συμβατικὰς κλίνας, ἡ δὲ προσπάθειά μου ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ ἐπαυξηθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν συμβατικῶν κλινῶν, καὶ εἰ δυνατόν νὰ

περιλάβη τὸ σύνολον τῶν ἀνιάτως νοσούντων τροφίμων.

Ὀλίγον πρὶν τελειώσω τὸν λόγον τοῦτον ἐπὶ τοῖς ἐγκαινίοις, εὐχαριστῶ θερμῶς ἅπαντα τὰ περίπου 100 Μέλη τοῦ «Συλλόγου προστασίας ἀπόρων ἀνιάτως νοσούντων», κληρικὰ καὶ λαϊκὰ, διὰ τὴν ἀπόλυτον καὶ ὁμόφωνον πάντοτε συνεργασίαν αὐτῶν μετ' ἐμοῦ τοῦ Προέδρου τοῦ ὡς ἄνω Συλλόγου, ἐκδηλουμένην κατὰ τὰς ἐτησίαις Γενικὰς Συνελεύσεις, ὡς ἐπίσης εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ ἅπαντα τὰ Μέλη τῶν ἐκάστοτε Διοικητικῶν Συμβουλίων τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων, τῶν ἀναδειχθέντων κατὰ τὰς ἀρχαιερείαις ὑπὸ τοῦ «Συλλόγου Προστασίας ἀπόρων ἀνιάτως νοσούντων». Εἶναι δὲ ταῦτα οἱ ἐξῆς: Ἱερεὺς Κωνσταντῖνος Κοιτοῦλης, Δικηγόρος κ. Φιλοσόφατος Κασιανός, Δικηγόρος κ. Ἰωάννης Κουταλίδης, καὶ οἱ ἔμποροι κ.κ. Δημήτριος Συναρᾶς, Βασίλειος Παπασαραντόπουλος καὶ Γεώργιος Σμυρνιός. Ἐν συνεχείᾳ εὐχαριστῶ θερμῶς τὸν κ. Βασίλειον Μπαρουνῆν συνταξιούχον Νομαρχιακὸν ἐπάλληλον, καὶ τὸν κ. Παναγιώτην Κλειδώναν Πρόεδρον τοῦ Ἑργατικῶν Κέντρου Καλαμάτας, οἵτινες, ὁμοῦ καὶ μετὰ ἄλλων Μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀπετέλεσαν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1973 ουσταθέντος ὡς ἰδίου Νομικοῦ Προσώπου Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ Ν.Α. 1111)1972, Ἰδρύματος Ἀσύλου Ἀνιάτων ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἡ Στέγη τῆς Ἐκκλησίας».

Ἄς μοι ἐπιτραπῆ ὅπως ὄχι μόνον διὰ λόγους συναισθηματικούς, ἀλλὰ καὶ χάριν τοῦ δικαίου, στρέψω τὴν σκέψιν μου καὶ πρὸς τὸ ἱερὸν κτίριον τῆς Ἱ. Μονῆς Τιμίου Προδρόμου (Γαρδικίου), τὸ ὁποῖον ἐπὶ 19 ἔτη, ὡς προανέφερα, ἐστέγασεν εἰς τὰ κελλῖα αὐτῆς τοὺς συμπαθεῖς ἀσθενεῖς, ἀνελθόντας εἰς τὸν ὀλιγὸν ἀριθμὸν τῶν 386, τινὲς τῶν ὁποίων ἔχον ἀποβιώσει, ἄλλοι δὲ τῇ αἰτίσει αὐτῶν ἀπῆλθον ἢ μεταστεγάσθησαν εἰς ἄλλα Ἰδρύματα τῆς Ἱ. ἡμῶν Μητροπόλεως. Ἄς θεωρήσω τὸ Μοναστηριακὸν κτίριον ὡς ἔμψυχον πρὸς στιγμήν, διὰ τὰ ἐκφράσω πρὸς αὐτὸ τὴν ἐκ θαθέων εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν εὐεργεσίαν τῆς στεγάσεως τῶν ἀπόρων ἀνιάτως νοσούντων, καὶ διὰ τὴν κακουργίαν τὴν ὁποίαν ἐπέστη, ἢν καὶ ἀκατάλληλον δι' Ἀσυλον Ἀνιάτων, συγκακουργῆδεν μετὰ τῶν συμπαθῶν ἀσθενῶν. Τὸ κτίριον τῆς Ἱ. Μονῆς (Γαρδικίου), ἐχούσης μακρὰν καὶ λαμπρὰν ἱστορίαν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἐθνικὴν, μοῦ ὑπερθυμίζει αὐτὴν τὴν στιγμήν τὸ «πανδοχεῖον» τῆς παραβολῆς τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου, εἰς τὸ ὁποῖον ἔτυχε περιθάλψεως ὁ εἰς τοὺς ληστὰς περιπεσὼν καὶ θανασίμως τραυματισθεὶς παρ' αὐτῶν. Ὅπως τὸ «Πανδοχεῖον» ἐκεῖνο τῆς παραβολῆς (Λουκᾶ 10, 34-35) περιέθαλψε καὶ ἔσωσε τὸν σχεδὸν ἕως θανάτου τραυματίαν, οὕτω καὶ τὸ κτίριον τῆς Ἱ. Μονῆς (Γαρδικίου) περιέθαλψε καὶ περιέσωσε τοὺς μονίμως τετραυματισμέ-

νους ὑπὸ ἀνιάτων νοσημάτων τροφίμους τοῦ Ἀσύλου. Τὸ κτίριον τῆς ἐν λόγῳ Ἱ. Μονῆς, θὰ τύχη συντηρήσεως καὶ ἀνακαινίσεως, καὶ ἐλπίζω νὰ εὐρεθῆ μελλοντικῶς τρόπος ἐπαναλειτουργίας τῆς ἀνδρώας ταύτης, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1930 διαλελυμένης Μονῆς.

Ἐκφράζω ὡσαύτως τὰς θερμὰς μου εὐχαριστίας, πρὸς ἅπαντα τὸν ἱερὸν Κλήρον τῆς Ἱερῆς Μητροπόλεώς μου, ὁ ὁποῖος μετὰ τῶν Μελῶν τῶν Φιλοπώχων Ταμείων, τῶν ἐνοριῶν εἰς τὰς ὁποίας ταῦτα λειτουργοῦν, καὶ μετὰ τῶν ἐνοριῶν αὐτῶν πολλὰ συνεισέφερον εἰς τροφίμα καὶ ρουζισμόν καὶ χορῆμα διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων, ὡς ἐπίσης εὐχαριστῶ θερμῶς ἅπαντας τοὺς φιλανθρωπούς Μεσσηνίους, οἱ ὁποῖοι προσέφερον ἄλλοι μὲν πολλὰ ἄλλοι δὲ τὸν ὄβολόν τῆς χήρας τοῦ Ἐδαγγελίου διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Θεομῆρ δὲ ἀπευθύνω ἔκκλησιον πρὸς τὸν ἱερὸν Κλήρον καὶ τὸν εὐσεβέστατον Λαὸν τῆς Ἱερῆς Μητροπόλεώς μου, ὅπως μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγάπης καὶ σιοργῆς συνεχίσουν νὰ περιβάλλουν τὸ Ἀσυλον Ἀνιάτων καὶ κατὰ τὴν νέαν πορείαν αὐτοῦ, σιεγαζομένου πλέον εἰς τὴν ἰδιόκτητον κατάλληλον καὶ σύγχρονον στέγην αὐτοῦ. Πᾶσα συμπαραστάσις πρὸς τὸ Ἰδρυμα τοῦτο τῆς περιθάλψεως τῶν ἀπόρων ἀνιάτως νοσούντων ἀδελφῶν ἡμῶν εἶναι εὐεργεσία, καὶ περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὸν ἱερὸν Κλήρον καὶ τὸν εὐσεβέστατον Λαὸν τῆς Ἱερῆς ἡμῶν Μητροπόλεως.

Ἐν κατακλείδι τοῦ λόγου μου ἐκφράζω τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μου πρὸς τοὺς Αἰδεσιμωτάτους Ἱερεῖς, πρὸς τὰς ἀξιοτίμους Τοπικὰς Ἀρχάς, καὶ πρὸς τὸν ἐκλεκτὸν Λαὸν διὰ τὴν προσέλευσιν αὐτῶν ἐπὶ τῇ τελειῇ τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἰδιοκτήτου κτιρίου τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων «Ἡ Στέγη τῆς Ἐκκλησίας», καὶ εὐγνωμονῶ αὐτοὺς διὰ τὴν συμπαραστάσιν πρὸς τοὺς τροφίμους τοῦ Ἰδρύματος καὶ πρὸς τὸ φιλανθρωπικὸν ἔργον τῆς Ἱερῆς Μητροπόλεώς μου. Καὶ ἐπὶ πᾶσι τοῦτοις εὐχαριστῶ θερμῶς τὸν τοπικὸν Μεσσηνιακὸν Τύπον, διὰ τὴν δωρεάν καὶ συνεχῆ δημοσίευσιν τῶν δωρεῶν τῶν φιλανθρώπων πρὸς τὸ Ἀσυλον Ἀνιάτων καὶ πρὸς τὰ ἄλλα εὐαγῆ Ἰδρύματα τῆς Ἱερῆς Μητροπόλεως καὶ διὰ τὴν ἀνθόρμητον προβολὴν καὶ ἐκτίμησιν τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου τῆς τοπικῆς ταύτης Ἐκκλησίας τῆς Μεσσηνίας.

Κύριος ὁ Θεὸς ἄς εὐλογῇ καὶ ἄς σκέπη τὸ Ἀσυλον τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶναι μία ἐλαχίστη προσπάθεια ἐφαρμογῆς τῆς θείας ἐπιτολῆς τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πάσχοντα καὶ πτωχὸν πλησίον, τὸν ὁποῖον ἐξέσωσεν, ἐν τῇ φιλανθρωπίᾳ Του, πρὸς τὸν ἑαυτὸν του, εἰπὼν: «Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτοις τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, Ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ., 25, 40). Ἀμήν.

† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

**ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ ΕΠΙ Τῆ ΕΛΕΥΣΕΙ ΚΑΙ ΑΝΑΛΗΨΕΙ
ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΟΣΩΣΤΟΝ ΕΠΑΡΧΙΑΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΓΡΕΒΕΝΩΝ**

Τίμιον Πρεσβυτέριον καὶ ἐν Χριστῷ Διακονία,
Χριστεπώνυμον τῆς Ἐκκλησίας πλήρωμα,

«Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ μεθ' ὑμῶν. Ἡ ἀγάπη μου μετὰ πάντων ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Κορ. α' 16, 23-24).

«Ἐδλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν καὶ Θεὸς πάσης παρακλήσεως» (Κορ. β' 1, 3).

«Πρῶτον μὲν εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ περὶ πάντων» (Ρωμ. 1, 8), ὃν κατηξίωσε τὸν ταπεινὸν καὶ ἐλάχιστον διάκονον Αὐτοῦ, εἰς τὴν υπερεικοσαετῆ ἱερατικὴν του πορείαν. Ἐτι δοξολογῶ καὶ μεγαλύνω τὸ Πανάγιον τοῦ Θεοῦ Πνεῦμα, ἐπινεύσει τοῦ ὁποίου καὶ ψήφοις τῶν Ἁγίων Συνοδικῶν Ἀρχιερέων, καὶ στοργῇ καὶ μερίμνῃ πατρικῇ τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κ.κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, ἐξελέγην ἐπίσκοπος τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, καὶ ἤδη καθίσταμαι εὐχαίς καὶ δεήσεσιν ἐπὶ τοῦ ἐπισκοπικοῦ Θρόνου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τῶν Γρεβενῶν, Πατὴρ καὶ Ποιμὴν καὶ Διδάσκαλος τῆς λογικῆς ταύτης Ποίμνης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἰκέτιδας τὰς χεῖρας ἀνυψῶ πρὸς τὸν Μέγαν Ἀρχιεπίσκοπον καὶ τελειωτὴν πάντων τῶν ἐργατῶν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπὲρ τῆς Σεπτῆς Κορυφῆς Πάσης τῆς Ὀρθοδοξίας, τῆς Μητρὸς τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τοῦ Παναγιωτάτου καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου ἡμῶν, Κυρίου Δημητρίου καὶ εὐχομαι, ὅπως εἴησαν τὰ ἔτη αὐτοῦ πλεῖστα ὄσα, φωτεινά καὶ ἄλκιμα ὑπὲρ τοῦ Ὀρθοδόξου πληρώματος καὶ παιδαγωγικὰ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις τοῖς ἐνοικοῦσι ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὸν Σεβασμιώτατον δὲ Μητροπολίτην Κοζάνης κ. Διονύσιον τὸν εὐγενῶς κοπιάσαντα κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς τοποτηρητείας εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Γρεβενῶν, ὡς καὶ λοιποὺς πατέρας καὶ ἀδελφούς, τοὺς διακόνους τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Γρεβενῶν, τοὺς ἐν χαρᾷ καὶ ψυχικῇ ἀγαλλιάσει ὑποδεξαμένους τὴν Ἡμετέραν ταπεινότητα, ἐν ἀγάπῃ ἀπροσμετρήτῃ εὐχαριστῶ.

Καὶ γε νῦν, ἐπιτραπεῖτω μοι νοερώς νὰ ἀναμνησθῶ τῶν αἰοιδίμων καὶ μακαρίων γονέων μου Πέτρου καὶ Τερψιχόρης, ὃν τὰ πνεύματα ὡδε ἀοράτως παρίστανται, εὐφραίνόμενα καὶ ἀγαλλόμενα κατὰ τὴν ἱεράν ταύτην τῆς ζωῆς μου στιγμήν. Ἀληθῶς, νυμφαγωγοί μου ἐν εὐσεβείᾳ εἰς Χριστόν, ὑπήρξεν ἡ ἀπλοϊκὴ των

πίστις καὶ ἡ παραδοσιακὴ των ἀγάπη πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν.

Διὸ καὶ ὑπακλίνομαι καὶ φιλῶ τὴν χεῖρα ἐκείνην, ἡ ὁποία μὲ συνείδησιν εὐθύνης ὠδήγησέ με πρὸ τοῦ φρικτοῦ θυσιαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Τοὺς διαβεβαιῶ δ' ὅτι αἱ ἐκάστοτε συμβουλαὶ των καὶ εἰς τὴν νέαν μου διακονίαν θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ μὲ παιδαγωγοῦν ἐν Χριστῷ.

Ἐν εὐχαριστίᾳ πολλῇ εὐγνωμονῶ καὶ τὸν Σεβασμιώτατον Γεραρδὸν τῆς Ἐκκλησίας Μητροπολίτην, τῆς γενέτειράς μου Ἐπίσκοπον καὶ Δεσπότην, κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ, ὅστις πᾶν εὐγενῶς καὶ πατρικῶς μὲ περιέβαλεν κατὰ τὸ ἴοετὸς τῆς διακονίας μου ἐν τῇ Θεοσώστῃ Ἐπαρχίᾳ Του.

Ἀπευθύνομαι καὶ πρὸς ὅλους ὑμᾶς τοὺς ἐν ἀγάπῃ καὶ χαρᾷ ἀνυποκρίτῃ τιμήσαντάς με. Κυρίως ἀπευθύνομαι πρὸς πάντας ὑμᾶς, οἵτινες ἀπὸ τοῦδε ἀποτελεῖτε δι' ἐμὲ τοὺς ἐν Χριστῷ Ἀδελφούς μου, τὰ ἐν Κυρίῳ τέκνα μου, τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, τὸ λογικὸν ποίμνιον τῆς Ἀγιωτάτης Μητροπόλεως τῶν Γρεβενῶν, Ποίμνιον τοῦ ὁποίου τὸ Πανάγιον καὶ Τελεταρχικὸν Πνεῦμα κατέστησέ με Ποιμένα καὶ Διδάσκαλον.

Ποίμνιον τὸ ὁποῖον διηκόνησαν ἄξιοι Ποιμένες, — τὴν κορυφὴν τῆς πυραμίδος κατέχοντος τοῦ Ἐθνομάρτυρος Αἰμιλιανοῦ Α', — εἰς τὰς φλέδας τῶν ὁποίων ἔρρει αἷμα Ἑλληνικόν, ἡρώων αἷμα, μαρτύρων χριστιανῶν μαχητῶν, ὑπὲρ ἐλευθέρας Πατρίδος καὶ Ὀρθοδόξου πίστεως.

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, φέδω συνέχομαι ἀναλαμβάνων τὴν μεγάλην ταύτην ἀποστολήν, τοῦτέστιν τοῦ ποιμένειν τὰ λογικὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ. Ἀναλογίζομαι, μετὰ μεγίστης προσοχῆς καὶ δέους, πῶς δεῖ ἐν Χριστῷ τρέφειν ὑμᾶς, πῶς δεῖ διδάσκειν ὑμᾶς, πῶς δεῖ καθοδηγεῖν τὰ δῆματα ὑμῶν εἰς ὁδοὺς καὶ νομᾶς σωτηρίους, πῶς δεῖ ἐνισχύειν τὴν καρδίαν καὶ φωτίζειν τὸν νοῦν, καθ' ὅτι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς δόξης Αὐτοῦ ὁ Κύριος ἐκζητήσει παρ' ἐμοῦ τὸ ἐμπιστευθῆναι μοι Ποίμνιον λέγων μοι, «ποῦ ἐστὶ τὸ ποίμνιον, ὃ ἐδόθη σοι» (Ἱερ. 13, 20).

Ἀλλὰ θαρρῶ ἐπ' Αὐτόν, ἀκροώμενος τῆς Παναγίας Αὐτοῦ φωνῆς λεγουσῆς μοι: «καὶ ἐὰν διαβαίνης δι' ὕδατος, μετὰ σοῦ εἰμι καὶ ποταμοὶ οὐ συγκλύσουσί σε, καὶ ἐὰν διέλθης διὰ πυρός, οὐ μὴ κατακαυθῆς, φλέξ οὐ κατακαύσει σε, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός σου... ὁ σώζων σε» (Ἠσ. 43, 2-3). «Ἐγὼ γὰρ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου ὁ ἰωμένος σε» (Ἐξοδ. 15, 26).

Δύσκολον τῷ ὄντι τὸ ἔργον τοῦ ἐπισκόπου, «ἐγὼ ὅμως εἰς τὸν Θεὸν θὰ προσβλέπω, θὰ ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν τῆς σωτηρίας μου» (Μιχ. 7, 7). «Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησίς μου ὁ Κύριος» (Ψαλμ. 47, 14). «Ζῆ Κύριος, ὅτι ὁ ἐὰν εἶπῃ ὁ Θεὸς πρὸς με, αὐτὸ καλήσω» (Β' Παρ. 18, 13). «Ὑπερασπιστὴς ἐπὶ πᾶσι τοῖς πεποιθόσιν ἐπ' αὐτόν» (Β' Βασιλ. 22, 31).

«Καὶ ἰδοὺ Κύριος τὴν προσευχὴν μου προσεδέξατο» (Ψ. 6, 10), «καὶ ἐλάλησε τῷ δούλῳ αὐτοῦ ἰδοὺ ἔθθηκά σε σήμερον... γὰ ἐκριζώσης καὶ γὰ κατακρημνίζης γὰ ἀνοικοδομῆς καὶ γὰ φυτεῆς» (Ἱερ. 1, 7).

«Δι' ἄλλους θὰ εἶσαι ἀνοικοδόμησις καὶ δι' ἄλλους ἐκρίζωσις». Ἐνωτίζομαι δὲ καὶ τῆς προφητικῆς φωνῆς λεγούσης μοι «οὐ κεκράξεται, (ὁ ἐργάτης τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου ὁ πνευματικὸς καθοδηγητής), οὐδὲ ἀνήσει, οὐδὲ ἀκουσθήσεται ἔξω ἢ φωνῆ αὐτοῦ. Κάλαιμον τεθλασμένον οὐ συντρίφει καὶ λίγον καπνίζόμενον οὐ σβέσει» (Ἥσ. 42, 2-3).

Ναὶ τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Δὲν ἔρχομαι εἰς τὰ αἵματοστάλακτα καὶ μαρτυρικὰ χόματα τῆς Νομαρχίας Γρεβενῶν, τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως, ὡς φωνασκῶν κήρυξ ἐν μέσῳ λαοῦ, οὐδὲ ὡς θορυβοποιὸς ρήτωρ καὶ κριτικὸς πράξεων ἀδυνατῶν ἀδελφῶν, ἐπιζητῶν καὶ ἐπιδιώκων κοσμικὴν ἐπίδειξιν, ἔρχομαι καὶ εὐρίσκομαι ἤδη ἐν μέσῳ ὑμῶν, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι διακονίας, ἐν πνεύματι θυσίας ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας προκοπῆς, ἔρχομαι ὡς καλὸς κἀγαθὸς ἀδελφός, ὡς στοργικὸς πατήρ ὑπήκων ἐν πλήρει γνώσει καὶ θελήσει εἰς τὸν λόγον τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν τοῦ Πρώτου μετὰ τὸν Ἐνα λέγοντος «ἄλλοις ὑπηρετῶν ἀναλίσκομαι». Ναὶ, γνωρίζω ὅτι κατὰ τὴν διακονίαν μου ἐν μέσῳ ὑμῶν θὰ ἀναλωθῶ διὰ τὴν Χάριν τοῦ Χριστοῦ «διδάσκων ὡς ποιμὴν τὸ ποίμνιον αὐτοῦ» (Σ. Σειρ. 18, 13) καὶ διὰ τὴν ἰδικὴν σας σωτηρίαν.

Ἀδελφοί μου, δὲν ἐκζητῶ ἐξ ὑμῶν προνόμια, τὰ προνόμια ἀνήκουν εἰς τοὺς ἥρωας, εἰς τοὺς γενναίους. Πιστεύω, ὅτι κάτωθεν τῶν θεϊκῶν δλεμμάτων εἴμεθα ἅπαντες ἀδελφοί, ἐργάται Εὐαγγελίου, συνεργοὶ Θεοῦ εἰς ἀγαθόν. Ἐὰν ὑπάρχουν προνόμια, ταῦτα ἀνήκουν εἰς τὸ παιδί καὶ εἰς τὴν φίλην νεότητα. Ἡ Νεότης εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐπισκόπου θὰ γνωρίσῃ τὸν φίλον Χριστοῦ, τὸν Ἀδελφὸν καὶ στοργικὸν Πατέρα.

Ἐρχομαι ὡς βακτηρία ἀγάπης, ὡς στηριγμὸς εἰς τοὺς ἀδυνατοὺς, δι' ὃ καὶ ζητῶ τὴν συμπαράστασιν ὑμῶν, τὴν ἀμέριστον ἀγάπην ὑμῶν εἰς τὸ ἀναπτυχθὲν σόμενον κοινωνικὸν ἔργον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, ζητῶ τὸ ἐνδιαφέρον σας διὰ τὴν περιθάλψιν τῶν ἀδυνατῶν, τῶν πτωχῶν, τῶν γερόντων, ζητῶ τὴν χαρὰν ὑμῶν, ὅταν θὰ ἐπιτυγχάνωμεν εἰς τὸ γὰ ἀνακουφίζωμεν τοὺς πένεξι ἡμῶν πάσχοντας ἀδελφούς, ζητῶ τὰ δάκρυα καὶ τὴν συμπάθειαν ὑμῶν, ὅταν ἀγωνιζώμεθα διὰ τὴν περιθάλψιν καὶ τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν τῶν μετανουήτων ἀδελφῶν μας.

Ἰδιαιτέραν παράκλησιν ἀπευθύνω πρὸς τοὺς σεβασμίους ἀδελφούς καὶ Πατέρας, τοὺς Ἱερεῖς, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὅλους τοὺς συνεργάτας μου τοὺς μακρὰν καὶ τοὺς ἐγγύς, καὶ τοὺς παρακαλῶ γὰ ἐργάζωνται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν.

Εὐλογημένοι Χριστιανοί, «τῷ Ἐπισκόπῳ προσέχετε καὶ τῷ πρεσβυτέρῳ καὶ Διακόνῳ, ... τὴν ἔνωσιν ἀγαπάτε, τοὺς μερισμοὺς φεύγετε· μιμηταὶ γίνεσθε Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς τοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ» (Φιλαδ. VII, 2).

Ἔστω, γνώρισμα τῶν γνησίων Χριστιανῶν ἡ ἐνότης, ἣτις ἐκχέεται εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἔκφρασις ἀγάπης, καὶ προνοίας ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ἐνότης, ἐπὶ κορυφῆς τῆς ὁποίας ἴσταται ὁ οἰκείος Ἐπίσκοπος (Φιλαδ. V, 2).

Ἡ αὐθεντία καὶ τὸ κύρος τοῦ Ἐπισκόπου ἀπορρέει καὶ κατέρχεται ἐκ τῆς ἀποδοχῆς τῶν Ἀποστόλων ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος ἴσταται «εἰς τιμὴν... ἐκείνου τοῦ θελήσαντος ἡμᾶς» (Μαγνησ. III, 1-2). Ὁ Ἰγνάτιος ἐπιμένει περισσότερον ἐπὶ τῆς ἰδέας, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι ζῶσα εἰκὼν τοῦ ἀοράτου Θεοῦ «Τύπος Θεοῦ» (Ἐφεσ. VI, 1) καὶ (Ματθ. 10, 40).

Ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συλλόγου τῶν πρεσβυτέρων, ὡς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς —ἡ αὐτὸς ὁ Θεὸς— ἐν μέσῳ τῶν Ἀποστόλων «πρέπον οὖν ἐστίν, μὴ μόνον καλεῖσθαι Χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ εἶναι» ὡς περ καὶ τινες Ἐπίσκοπον μὲν καλοῦσιν, χωρὶς δὲ αὐτοῦ πάντα πράσσουσιν. Οἱ τοιοῦτοι δὲ οὐκ εὐσυνειδητοὶ μοι φαίνονται, διὰ τὸ μὴ θεδαίως κατ' ἐντολὴν συναθροῖσθαι» (Μαγνησ. IV, 20).

Κύτταρον καὶ κυψέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ δράσεως εἶναι ἡ Ἐνορία, ἐπικεφαλῆς τῆς ὁποίας ἴστανται οἱ κληρικοὶ μας. Μέλη δὲ αὐτῆς τὰ πιστὰ καὶ ἀφοσιωμένα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀνάγκη γὰ συμπαρίστανται αὐτοῖς καὶ τῷ Ἐπισκόπῳ ἐν ἀγάπῃ καὶ ὑπακοῇ.

Καὶ τότε ἡ ὑπὸ τὸν Ἐπίσκοπον καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἐνεργὸς συμπαράστασις τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν εἰς γενικὰς ἐκδηλώσεις πνευματικῆς ἢ κοινωνικῆς θὰ μαρτυρῇ τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν ζωηρὰν ἐπίδρασιν τῆς Ἐκκλησίας παρὰ τῷ εὐσεβεὶ λαῷ καὶ τὴν ἡγετικὴν αὐτῆς θέσιν, τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα ν' ἀγνοῇ. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μητέρα ὄλων.

Καλοῦμεν, λοιπόν, τὴν στιγμὴν ταύτην τὰς θεῖαι δικαίαι ἀρχὰς τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ τόπου γὰ συμπαρίστανται εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, ἢ δὲ συμμετοχῇ καὶ συναντίληψιν Αὐτῶν εἰς τὰς προσπάθειαις Αὐτῆς, γὰ εἶναι θετικὴ καὶ γόνιμος καὶ ἐγγυητικὴ μιᾶς καλῆς ἐπιτυχίας διὰ τὸν θεοφρούρητον λαὸν ἡμῶν.

Πιστεύομεν πῶς Ζῶσα Ἐκκλησία, δὲν εἶναι μόνον ἐκείνη τῆς ὁποίας τὰ μέλη εἰσέρχονται εἰς τοὺς Ναοὺς, ἔστω ὅτε καὶ χωρὶς ἐπίγνωσιν σκοποῦ, ζῶσα καὶ ἐν Κυρίῳ ἐκλεκτὴ, εἶναι καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐκείνη τὰ μέλη

Η ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΖΑΚΥΝΘΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

1. Η ΕΚΛΟΓΗ

Τὴν 1ην τοῦ παρελθόντος μηνὸς Σεπτεμβρίου ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προέβη εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς ἀπὸ τριετίας χηρευσούσης Ἱεραῦς Μητροπόλεως Ζακύνθου διὰ τῆς ἐκλογῆς εἰς αὐτὴν ὡς Μητροπολίτου τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ. Παντελεήμονος Μπεζενίτη, ἄχρι τοῦδε Γραμματέως — Πρακτικογράφου τῆς Ἱεραῦς Συνόδου. Ἡ διαδικασία τῆς ἐκλογῆς ἐγένετο συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 24 καὶ 25 τοῦ Ν. 590) 1977, «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἐν ἀρχῇ, διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας, κατηρτίσθη τριπρόσωπον δελτίον, εἰς τὸ ὁποῖον συμπεριελήφθησαν τὰ ὀνόματα α) τοῦ Ἀρχιμ. κ. Παντελεήμονος Μπεζενίτη, λαβόντος ψήφους 34, β) τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καλλιπιδίου κ. Ἀποστόλου, λαβόντος ψήφους 20, καὶ γ) τοῦ Ἀρχιμ. κ. Ἱεροθέου Γαρυφαλλοῦ, λαβόντος ὡσαύτως ψήφους 20. Ἀκολούθως ἐγένετο

δευτέρα μυστικὴ ψηφοφορία διὰ τὴν ἀνάδειξιν ἐνὸς ἐκ τῶν ὡς ἄνω τριῶν ὑποψηφίων ὡς Μητροπολίτου Ζακύνθου, μεθ' ἣν Μητροπολίτης Ζακύνθου ἀνεδείχθη ὁ Ἀρχιμ. κ. Παντελεήμων Μπεζενίτης λαβὼν ψήφους 43, ἐναντι 21 τὰς ὁποίας ἔλαβεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καλλιπιδίου κ. Ἀποστόλου καὶ 6 τὰς ὁποίας ἔλαβεν ὁ Ἀρχιμ. κ. Ἱεροθεὸς Γαρυφαλλός.

2. ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑ ΜΗΝΥΜΑ

Περατωθείσης τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω γενομένης ἐκλογῆς, ὁ Ἐψηφισμένος Μητροπολίτης Ζακύνθου κ. Παντελεήμων Μπεζενίτης ἐκλήθη εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Συνεδριῶν τῆς Ἱεραρχίας, ἵνα τελέσῃ τὸ Μικρὸν Μήνυμα κατὰ τὴν καθιερωμένην Κανονικὴν Τάξιν. Εἰσελθόντος αὐτοῦ εἰς τὴν αἴθουσα τῶν Συνεδριῶν προσεφώνησεν αὐτὸν ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος τῆς Ἱεραῦς Συνόδου εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

τῆς ὁποίας ἐκτὸς τοῦ Ἐκκλησιάζεσθαι, θεωροῦν χρέος καὶ καθήκον τὸ συμμετέχειν, ἐν εἰρήνῃ καὶ πνεύματι ἀγάπης, καὶ φιλαδέλφων αἰσθημάτων εἰς ὅλας τὰς εὐεργετικὰς ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τῆς ἐκδηλώσεις, εἴτε πνευματικαὶ εἴτε κοινωνικαὶ εἶναι αὐταί.

Νὰ εἰσθε θέβαιαι δέ, ὅτι, ὁ Ἐπίσκοπός σας θὰ εἶναι ταπεινός, πλήρης καλωσύνης καὶ πρᾶος, θὰ εἶναι ὁ Καλὸς ποιμὴν, ὅστις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθει ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ προβάτων. Θὰ εὐρίσκειται πλησίον σας καὶ εἰς τὴν χαρὰν σας καὶ εἰς τὰς δυσκόλους στιγμὰς τῆς ζωῆς σας. Θὰ ἴσταται πλησίον ὑμῶν ὡς ἀθόρυβος ἐργάτης τοῦ καθήκοντος. Θὰ ἐγγίξῃ διὰ τῆς ἀγάπης του, τὰς ψυχὰς σας, θὰ συμμετέχῃ εἰς τὸν πόνον σας καὶ εἰς τὰ προβλήματα σας, θὰ χαίρεται εἰς τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν σας καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν προκοπὴν σας. Θὰ ἀναζητῇ τὴν ψυχὴν ἢ ὁποία τρεμοσθῆναι, ἢ ἐκείνη ἢ ὁποία κινδυνεύει νὰ ἀποθάνῃ πνευματικῶς, διὰ νὰ τὴν σώσῃ. Θὰ ἐγκαταλείπῃ τὰ ἐνεργήοντα ἐγγέα πρόβατα καὶ θὰ πλανᾶται νὰ εὕρῃ τὸ ἐν, τὸ ἀπολωλός, τὸ πλανώμενον, καὶ ὅταν θὰ τὸ εὕρῃ, τότε θὰ χαίρεται χαρὰν μεγάλην. Θὰ ἀναζητῇ δὲ τοὺς δυστυχεῖς, ὄχι γιὰ νὰ τοὺς ἀποσυντρίψῃ μὲ ἐν φλογερὸν καὶ καυστικὸν κήρυγμα κατὰ τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ ὅπως τοῦναντίον μὲ τὴν ἔκφρασιν τῆς τελείας ἐν Χριστῷ ἀγάπης Του καὶ τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν Του, θὰ φροντίξῃ νὰ ἐπιδέγῃ τὴν συντετριμμένην ψυχὴν καὶ θὰ ἐπιχέῃ ἔλαιον εἰς τὴν τρεμοσθύνουσαν λυχνίαν, ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἀναλάμπῃ καὶ νὰ φωτίσῃ.

Ὁ Ἐπίσκοπός σας θὰ εἶναι ὁ πνευματικὸς ἐργάτης τοῦ ἀμπελώνος τοῦ Κυρίου, ὁ εἰρηνικὸς ἀναζητητῆς τῶν ψυχῶν παρὰ ταῖς ὁποίας, ἐν πνεύματι ἀγάπης καὶ χριστιανικοῦ χρέους, ὑπομονῆς καὶ καλωσύνης ὀφείλει νὰ ἐργάζεται. Θὰ ἀναμένῃ δὲ ὄχι ἀνθρωπίνους ἐπαίτους ἀλλὰ μισθὸν ἐν οὐρανοῖς, παρὰ τοῦ Μεγάλου Ἀγωνοθέτου Σωτῆρος Χριστοῦ.

Πᾶσα σκέψις καὶ πρᾶξις τοῦ Ἐπισκόπου σας θὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὸ κοινὸν ἀγαθὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους, διότι ἐν αὐτῷ τῷ τιμίῳ αἵματι ἡμῶν τῶν γνησίων Ἑλλήνων καὶ τοῖς ἱεροῖς ὀστέοις αὐτῶν Πατρὶς καὶ Ὁρησειὰ εἶναι δύο ἰδέαι ἀναπόσπαστοι ἀλλήλων, ὑπὲρ ὧν δεῖ ἀγωνίζεσθαι καὶ πάσχειν διὰ τὸ φυλάξασθαι αὐτάς.

Εὐλογημένοι Χριστιανοί, οἱ κατοικοῦντες τὰ δοξασμένα χῶματα Αὐτῆς τῆς πλευρᾶς τῆς Μακεδονικῆς Γῆς, σεῖς γενναῖοι ἀγωνισταὶ τῆς Πατρίδος μας, τῆς Πατρίδος τῶν ἡρώων καὶ τῶν μαρτύρων, Χαίρετε καὶ ὑγιαίνετε καὶ δέξασθε τὸν πρὸς Ἑμᾶς ἐρχόμενον, ὡς ἀπεσταλμένον τῷ ὄντι παρὰ Θεοῦ, καὶ εὐχηθῆτε ὅπως ἀναδειχθῶ γνήσιος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας, ἀκέραιος Ἕλλην, πιστὸν τῆς Πατρίδος τέκνον, ἄξιος ἐν τῷ ἐμπιστευθέντι μοι Ἀμπελώνι τοῦ Κυρίου ἐργάτης. Ἀμήν.

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης πάντων ὑμῶν

† Ὁ Γρεβενῶν ΣΕΡΓΙΟΣ

«Θεοφιλέστατε,

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν μεγάλην δράσιν σου ὡς Ἱεροκλήρυκος, Διευθυντοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ Ἐφημερίου, τὴν ἀρτίαν κατάρτισίν σου καὶ τὰ ἄλλα σου προσόντα, ὡς καὶ τὸν ἐνάρετον θίον σου, σὲ ἐξέλεξε σήμερον, διὰ φήφων 43, Μητροπολίτην τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ζακύνθου. Συγχαίρουσα ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, εὐχεται εἰς σὲ ὅπως ἐπαληθεύσῃς τὰς προσδοκίας Αὐτῆς καὶ ἀποδῆς ἐν ἓκ τῶν ἐκλεκτῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας μας. Νὰ ζήσης».

Εἰς τὴν προσφώνησιν τοῦ Μακαριωτάτου ἀπήντησεν ὁ Θεοφιλέστατος Ἐφηφισμένος Ζακύνθου ὡς ἀκολούθως:

«Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεπτῇ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν χορεία,

Ἐν συγκινήσει θαθεῖα, ἐν πνεύματι ταπεινώσεως καὶ συντριβῆ καρδίας, πειθαρχῶ εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποδέχομαι τὴν, τόσον τιμητικὴν δι' ἐμέ, ἐκλογὴν μου ὡς Μητροπολίτου εἰς τὴν ἱστορικὴν Μητρόπολιν τῆς ὡραίας νήσου τοῦ Ἰονίου πελάγους, τῆς Ζακύνθου, τὴν ὁποίαν κοσμοῦν περίωσι τοὶ Ἅγιοι τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ συγκίνησίς μου ἐπιτείνεται ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου γεγονότος: Ἡ γενέτειρά μου Χίος, πρὸ τριακοσίων ἴσων ἐτῶν, ἐδέχθη ἐκ τῆς Ζακύνθου ἕνα Μάρτυρα, τὸν Νεομάρτυρα Θεόφιλον τὸν Ζακύνθιον. Ἡ Χίος σήμερον, τὴν ἱεράν αὐτὴν σιγμὴν, εἰς εὐλογημένην ἀντίδοσιν ἀποστέλλει εἰς τὴν Ζάκυνθον ἕνα Ποιμενάρχη.

Ἐπόχομαι, Μακαριώτατε, νὰ ἐξακολουθήσω ἐργαζόμενος καὶ εἰς τὴν νέαν αὐτὴν ἐπαλξιν, ὅπου μὲ τοποθετεῖ ἡ βουλή τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ μόνον, ὡς ἐπραίον μέχρι σήμερον. Ἐπόχομαι νὰ δίδω ἀνὰ πάσαν σιγμὴν τὸν ἐαυτὸν μου, χωρὶς νὰ ὑπολογίζω κόπους καὶ θυσίας, πρὸς δόξαν τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ διακονία μου εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον καὶ ὅσα παρεκκλήσια νὰ διαδοματίζωνται ἐν αὐτῇ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη μὲ ἐδίδαξαν καὶ ἐνεφύτευσαν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μου τὴν σιερῶν ἀπόφασιν νὰ εἶμαι πάντοτε εἰς τὸ πλευρόν σας, ἀγωνιστὴς τῆς ἀληθείας καὶ τῆς κανονικῆς τάξεως, ἐπ' ἀγαθῶ τῆς μητρὸς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας.

Σὰς εὐχαριστιῶ, Μακαριώτατε, ἐκ θάτους ψυχῆς, ὡς καὶ ἀπαντᾷ τοὺς συγκροτούντας τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας, διὰ τὴν εἰς τὴν ταπεινότητά μου προσγενομένην ὑψίστην τιμὴν, καὶ ἐκζητῶ τὰς προσευχὰς σας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς νέας διακονίας μου».

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ζακύνθου
κ. Παντελεήμων

Μετὰ ταῦτα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας κατήλθεν εἰς τὸ Συνοδικὸν Παρεκκλήσιον τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πετράκη καὶ ἐτέλεσε τὸ Μέγα Μήνυμα τοῦ Ἐφηφισμένου Μητροπολίτου Ζακύνθου κ. Παντελεήμονος.

3. Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ.

Τὴν Κυριακὴν, 4ην Σεπτεμβρίου ἐ.ε., εἰς τὸν Ἱερόν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ ἡ χειροτονία τοῦ διαληφθέντος Ἐφηφισμένου. Κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, ἥτις ἐτελέσθη ἐν ἀτμοσφαίρᾳ κατανύξεως καὶ ἐν ἀπολύτῳ τάξει, ἐν συρροῇ δὲ πλήθους πιστῶν ἐξ Ἀθηνῶν, Ζακύνθου, Χίου καὶ Μυτιλήνης, συνιερούργησαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται: α) Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος, β) Κίτρους κ. Βαρνάβας, γ) Βελγίου κ. Αἰμιλιανός, δ) Κορίνθου κ. Παντελεήμων, ε) Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Προκόπιος, στ) Μεγάρων καὶ Σαλαμίνας κ. Βαρθολομαῖος, ζ) Διδυμοτείχου καὶ Ὁρεσιτιάδος κ. Ἀγαθάγγελος, η) Ρωγῶν κ. Καλλίνικος, θ) Ταλαντίου κ. Ἀμβρόσιος καὶ ι) ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Αἰθῶνος κ. Παντελεήμων. Ὁσαύτως παρέστησαν συμπροσευχόμενοι ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται: α) Ἀρτης κ. Ἰγνάτιος, β) Μηθύμνης κ. Ἰάκωβος, γ) Ἐλασσῶνος κ. Σεβαστιανός,

δ) Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως κ. Διονύσιος, ε) Ζιχων και Νευροκοπίου κ. Σπυρίδων, στ) Κυθήρων κ. Ίερόθεος, ζ) Δημητριάδος κ. Χριστόδουλος, η) Ίωαννίνων κ. Θεόκλητος, θ) Κισάμου και Σελίνου κ. Κύριλλος, ι) Άκκρας κ. Είρηναίος και οι Θεοφιλέστατοι Ήπίσκοποι, ια) Διαυλείας κ. Άλέξιος και ιβ) Νικοπόλεως κ. Χρυσόστομος.

Όλίγον πρό τής χειροτονίας, προσφωνών τον Θεοφιλέστατον Ήψηφισμένον Μητροπολίτην Ζακύνθου, ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος κ. Σεραφείμ ειπε τα εξής:

Θεοφιλέστατε Ήψηφισμένε,

«Πιστός ο λόγος· ει τις επισκοπής ορέγεται, καλου έργου επιθυμει» (Α΄ Τιμ. 3, 1).

Βεβαίως ο ουρανοδάμων Άπόστολος Παύλος, διά τής προς τον Τιμόθεον, επίσκοπον Ήφέσου, εις τα πρώτα του βήματα, αποσιροφής ταύτης οδόλοως υπονοει ότι η επισκοπική πορεία είναι στρομένη με ρόδα και επομένως ότι η, χάριτι Κυρίου, άνοδος εις το επισκοπικόν αξίωμα προσιωνίζεται ευλογημένην απόλασιν και χαράν. Και τοῦτο γνωρίζομεν όλοι οι ταπεινοί στρατιῶται Κυρίου καλῶς. Άφου άλλωστε και ο ίδιος ένθραπόςτολος απαριθμει περαιτέρω προς τον Τιμόθεον τους πολλαπλούς κινδύνους, οτινες τον αναμένουν εν τῇ εξελίξει τής αρχιερατείας του. Και υπό την έννοιαν ταύτην, Θεοφιλέστατε, η επιθυμία του «καλού έργου» τής επισκοπής, προειδοποιούμεθα ότι αποτελει, εν πλήρει επιγνώσει, προσφοράν εις αυτοθυσίαν, εν όλη τῇ κυριολεξία, εις τον άγωνα τής εν πνεύματι Κυρίου διαποιμάνσεως του εκάστῳ εξ ήμῶν εμπιστευόμενου λογικού ποιμνίου.

Άλλ' είναι αυτονόητον, ότι όπου η έννοια άγών, εκει και μάχαι, εκει και θυσίαι, εκει και θύματα, αλλά και εκει επιτεύγματα. Άλλά τούτων προϋπόθεσις, διά να είναι η στρατεία ολοκληρωμένη και επιτυχής, είναι η εγκαιρος εκπαίδευσις και ο άριστος εξοπλισμός, άφου πόλεμοι άνευ όπλων δεν τελειοῦνται. Και ο προκειμένος άγών, τον όποιον καλείσαι να διεξαγάγῃς εν τῷ πνευματικῷ Άμπελῶνι του Κυρίου, είναι ο δυσχερότερος πάντων, διότι είναι πνευματικός άγών, τα δε προς διεξαγωγήν του όπλα οὔτε παρ' ανθρώπων κατασκευάζονται, οὔτε αγοραζόμενα και εν τῇ μάχῃ κατά του άρχοντος του αιῶνος τούτου χρησιμοποιούμενα εξασφαλίζουν νίκας.

Άλλά, Θεοφιλέστατε, γνωρίζομεν «ότι τοις άγαπῶσι τον Θεόν πάντα συνεργει εις αγαθόν, τοις κατά πρόθεσιν κλητοῖς οῖσιν, ότι οὗς προσέγνω, και προώρισε συμμόρφους τής εικόνας του υίου αυτού», κατά τον αυτον Άπόστολον Παύλον (Ρωμ. 8, 28-29). Και επομένως οι κατά την άγιαν Κυρίου κρίσιν τετιμημένοι διά τον ύψηλόν τής αρχιερατείας προσορισμόν καταξιῶνται, να εν ενθέτω χρόνῳ και διά των καταλλήλων πνευματικῶν εφοδίων, όση αυτοῖς δύναμις και εύλογία Κυρίου, εξοπλισθῶσιν, ώστε καλούμενοι

να είναι έτοιμοι διά τον άγωνα τον καλόν. Και μη στερούμενος τοιούτων εφοδίων, άλλ' επαρκῶς προητομασμένος, εκριθης υπό τής μητρος Ήκκλησίας, διό και εις επισιρόταυσιν ύπ' αυτῆς σήμερον καλείσαι, οὔδ' επί σιγμῆν λησμονῶν, ότι το τετιμημένον άγιον διάδημα του αρχιερέως είναι στέφανος ακάνθινος, εἶσω δε διά σε παρήγορος εφοδός, μεθ' εκάστην επώδυνον προσφοράν σου χάριν τής δόξης του θείου τής Άγίας ήμῶν Ήκκλησίας Δομήτορος, το ψαλμικόν «Κύριε ήγάπησα ευπρέπειαν οικου σου και τόπον σκηνώματος δόξης σου· μη συναπολέσης μετ' άσεβῶν την ψυχῆν μου...» (Ψαλμ. 25, 8-9), άφου πρώτη και μεγίστη προς τον επίσκοπον ύποθήκη είναι το Παύλειον «συγκακοπάθησον τῷ ευαγγελίῳ κατά δύναμιν Θεου, του σώσαντος ήμῶς και καλέσαντος κλήσει άγια, οὔ κατά τα έργα ήμῶν, αλλά κατά ιδίαν πρόθεσιν και χάριν, την δοθεῖσαν ήμῖν εν Χριστῷ Ίησοῦ» (Β΄ Τιμ. 1, 8-9).

Τοιαύτη λοιπόν η έννοια του «καλού έργου» τής επιθυμίας του επισκοπικου αξιώματος: σειρά άγῶνων και πόνων και θυσιῶν, χάριν του εμπιστευόμενου σοι από του νῦν λογικού ποιμνίου, το όποιον από τής πλευρας του και εις ανταπόδοσιν των υπέρ αυτου άγῶνων σου δέον να διδαχῆ ύπό σου και να γνωρίζῃ τας εν προκειμένῳ βασικὰς παραγγελίας του Άποστολικου Πατρος Ίγνατίου του Θεοφόρου: «Τίμα μεν τον Θεόν, ως αίτιον των όλων και Κύριον επίσκοπον δε, ως αρχιερέα, Θεου εικόνα φοροῦντα» (Σμυρν. 8, 15). Και: «Τῷ επισκόπῳ υποτάσσεσθε ως τῷ Κυρίῳ (Τρολλ. 16).

Άλλά προς τούτοις, Θεοφιλέστατε, πάντοτε πρό οφθαλμῶν εχε και δια εντέλλονται αι Διαταγαί των Άποστόλων, διακελευομένων: «Κρίνε οῦν, ὡ επισκοπε, μετ' εξουσίας ως θεός, αλλά τους μετανοῶντας προσλαμβάνου· ο Θεός γάρ Θεός εστιν ελέους. Επίπλησε τοις άμαρτάνουσιν, νουθετει τους μη επισιρόφοντας, παρακάλει τους εσιῶτας έμμένειν τοις καλοῖς, τους μετανοῶντας προσδέχου, ότι Κύριος ο Θεός μετ' όρκου επηγγείλατο άφειν παρασχεῖν τοις μετανοῶσιν εφ' οῖς ήμαρτον» (Διατ. Άποστ. XII).

Η Ίερά και Θεοφροῦρητος Μητρόπολις Ζακύνθου, δι' ην εκληρώθης κατά θέλημα Κυρίου, ψήφοις δε κανονικαῖς των θεόθεν οδηγηθέντων Άγιων Αρχιερέων των συγκροτούντων την Σεπιήν Ίεραρχίαν τής Ήκκλησίας τής Ελλάδος, εις συνέχισιν τής πνευματικῆς της πορείας υπό την φιλόστοργον μητέρα του Χριστου Ήκκλησίας, εχει ανάγκην τής ιδιαίτερας σου σιρογῆς και άγάπης, οὔ μὴν δ' αλλά και ιδιαίτερων μόχθων και συγκαταβάσεως, χάριν ιδιαιτερωτων τοπικῶν παραδόσεων. Είναι δε πλέον η βέβαιον, πράγμα όπερ εγγυῶται η εις το ιερόν καθήκον εγνωσμένη και ταπεινόφρων προσήλωσις σου και τα πνευματικά σου εφόδια και η εν επικαιροῖς εκκλησιαστικαῖς θέσεσιν ύπηρεσία και εμπειρία σου, ότι το έργον σου το ποιμαντικόν εις αίσιον πέρας άρθήσεται, Χάριτι Κυρίου, διότι είναι έργον ύψηλόν, έργον οὐράνιον, εις ο συντρέχουσι πάντες οι πιστοί.

Βάδισε, λοιπόν, Θεοφιλέστατε, πρὸς τὸ Ἅγιον Θυσιαστήριον, ἐν ἐπιγνώσει τῶν εὐθυνῶν σου, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ βεβαιότητι τῆς θείας συμπαραστάσεως, μετὰ θάρρους, καρτερίας καὶ ἐλπίδος.

Ἀπαυτῶν εἰς τὴν ὡς ἄνω προσφώνησιν ὁ Θεοφιλέστατος Ἐφηφισμένος κ. Παντελεήμων εἶπε:

«Χάριν ἔχω τῷ ἐνδυναμώσαντί με Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὅτι πιστὸν με ἠγάπησατο, θέμενος εἰς τὴν διακονίαν ταύτην»
(Α' Τιμόθ. α' 12)

Μακαριώτατε Δέσποτα,

Σεπτή τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν χορεία,

Ἀδελφοί μου συμπροσδύτεροι,

Λαὸ τοῦ Θεοῦ ἠγαπημένε,

Θὰ ἤρμοζεν ἐν σιωπῇ νὰ ζήσω τὴν ἱερωτάτην αὐτὴν στιγμήν τῆς ζωῆς μου, τὴν μοναδικὴν καὶ ἀνεπαράληπτον. Διότι ἡ σιωπὴ εἶναι ἡ γλώσσα τῆς αἰωνιότητος. Καὶ ἡ στιγμή αὐτὴ εἶναι μὲν παροδικὴ στιγμή τοῦ χρόνου, ἡ ὁποία ὅμως δι' ἐμὲ κλείνει τὸ Ἄπειρον καὶ μοῦ προσφέρει τὴν γεῦσιν τοῦ αἰωνίου.

Ἐὰν ἐπιχειρῶ νὰ περλίω ὀλίγας λέξεις, «χελειοσιν ἀναξίους», τὸ πρῶτον διὰ νὰ ἀπευθύνω δόξαν καὶ αἶνον εἰς τὸν Οἰκτίρονα καὶ Φιλάνθρωπον Θεόν, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ ἀπείρῳ αὐτοῦ ἐλέει «ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινωσίην»¹ μου καὶ ἠδύκωσεν ὅπως, ψήφοις κανονικαῖς τῆς Ἱεραρχίας Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀναδειχθῶ ὁ ἐλάχιστος ἐγὼ καὶ «ἡ ἡλικία τῶν ἀδελφῶν μου νεώτερος»² Μητροπολίτης τῆς ἱστορικῆς Ἱεραρχίας Μητροπόλεως Ζακύνθου.

Μὲ συγκλονίζει τὸ ὕψος τῆς τιμῆς. Πολὸν περισσότερο ὅμως μὲ συνέχει τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης.

Γνωρίζω ὅτι αἱ βαθμίδες τοῦ Ἀρχιερατικοῦ θρόνου ὀδηγοῦν εἰς Γολγοθᾶν καὶ ὅτι ἡ ἐπισκοπικὴ διακονία εἶναι διακονία στανθρώπιμος. «Ἐργον γὰρ ἐστὶ, οὐκ ἄνεσις, φροντίς, οὐκ τρυφή, λειτουργία ὑπεύθυνος, οὐκ ἀρχὴ ἀνεξέταστος, πατρικὴ κηδεμονία, οὐκ ἀλογοθέτητος ἐξουσία»³ κατὰ τοὺς Ἱερούς Πατέρας.

Αἱ ἡμέραι τὰς ὁποίας διερχόμεθα καθιστοῦν θαυρύτερον τὸν ἐπισκοπικὸν στανθρόν. Εἶναι ἡμέραι «ε-

νώσεως» τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ κρίσις τῆς θρησκευτικῆς πίστεως καὶ ἡ ἀνατροπὴ τῶν ἀξιῶν ἄφρασαν ἀπελπιστικὸν κενὸν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου. Ἡ σύγχυσις καὶ ἡ ἀμφισβήτησις ἔγιναν γνωρίσματα τῆς ἐποχῆς μας. Γύρω μας ἑκατομμύρια ἀνθρώπων πληγωμένων, προδομένων, ἀπελπισμένων, ὑψόνων ἀπεγνωσμένα τὰ χέρια των καὶ ζητοῦν λύτρωσιν. Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ 1977 χρειάζεται προφητικὴν ἐνόρασιν καὶ τόλμην διὰ νὰ συλλάβῃ τοὺς παλμούς τῆς ἐποχῆς του καὶ νὰ σκύρῃ μὲ τὴν σιοργὴν τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου ἐπάνω ἀπὸ τὰς ἀνοικτὰς πληγὰς τῆς σημερινῆς ἀνθρωπότητος. Χρειάζεται τὴν ἀρετὴν ἀγίου, τὴν σύνεσιν σοφοῦ, τὴν ἀταπάρρητον μάρτυρος, τὸν λόγον ἀποστόλου, διὰ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς μεγάλης ἀποστολῆς του καὶ νὰ ἀναδειχθῇ «τύπος τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνεΐᾳ»⁴, ἡγέτης ἀληθινός, ὁ ὁποῖος θὰ ὀδηγῇ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ εἰς «ὁμὰς σωτηρίου».

Γνωρίζω ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος χοϊκὸς καὶ ἀδύνατος, «ὡσεὶ χνοῦς δὲ κκρίπτει ὁ ἄνεμος ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς»⁵, καὶ συναισθάνομαι βαθύτατα τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης, τὴν ὁποία σήμερον ἐπωμίζομαι. Εἰς τὴν ψυχὴν μου ἤκει ἡ φωνὴ τοῦ Χρυσορρήμονος Πατρός: «Σὺ δέ, ὁ τὴν Ἐπισκοπήν λαχών, ὁ σὺ πρὸς μείζονα ὄγκον ἀναβέβηκας, τὸ σὺ πλείονα ἀπαιτηθῆσθαι»⁶.

Ὅμως δὲν πτοῦμαι οὔτε δειλιῶ. Πιστεύω ὅτι ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν «ἡ ἐλπίς μου ἐκ νεότητός μου»⁷, ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος «πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως»⁸ μέχρη σήμερον μὲ εὐηργέτησε καὶ ἐσθῆριξε τὰ θήματα μου, δὲν θὰ μὲ ἐγκαταλείρῃ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν μεγάλην καμπὴν τῆς ζωῆς μου. Ἀκούω τὴν φωνὴν Του νὰ ἀπευθύνῃ καὶ εἰς ἐμὲ, ὅπως καὶ εἰς τὸν Προφήτην, τὴν ἐλπιδοφόρον διαβεβαίωσιν: «Ὁ ὕμῃ σὲ ἀνῶ, οὐδ' οὐ μὴ σὲ ἐγκαταλίπω»⁹. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ ἰδικὴ Του Χάρις, «ἡ πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα», θὰ μὲ καταστήσῃ ἱκανὸν νὰ ἀρθῶ εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς μου καὶ νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν.

Σήμερον ἀναεῶνω τὴν προσφορὰν τοῦ ἐαυτοῦ μου εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νοιώθω τὴν φλόγα τῆς Πεντηκοστῆς νὰ μεταμορφώῃ μέσα

4. Α' Τιμ. δ' 12.

5. Ψαλμ. 1, 4.

6. Ἰωάν. Χρυσόστομος.

7. Ψαλμ. 70, 5.

8. Ἐβρ. α' 1.

9. Ἐβρ. ιγ' 5.

1. Λουκ. α' 48.

2. Δ' Ματθαῖ. ια' 14.

3. Ἰσίδωρος Πηλουσιώτης, P.G. 78, 900A.

μου τὸ χῶμα σὲ φῶς. «*Ἐὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ ὑπερῦμνητος καὶ ὑπερψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας*»¹⁰.

Μετὰ φόβου Θεοῦ, λοιπόν, Μακαριώτατε Δέσποτα, πίστεως, ἐλπίδος καὶ ἀγάπης προσέρχομαι, ἵνα δεχθῶ διὰ τῶν τιμῶν χειρῶν σας τὴν χάριν τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος.

Πρὶν ὅμως εἰσελθῶ εἰς τὸ «*ἑσώτερον*» τοῦ κατὰ περὶ τὸ σῶμα¹¹, εἰς τὰ «*Ἄγρια τῶν Ἄγίων*»¹², ἐπιτρέψατέ μου, μετὰ τὴν δοξολογίαν καὶ τὰς ἐκ βαθέων εὐχαριστίας μου πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κύριον, νὰ στιχορρογήσω καὶ ἐτέραν τινὰ εὐχαριστήριον ᾧδὴν.

Εὐχαριστῶ, ἐν πρώτοις, ἀπὸ καρδίας τὴν οὐρανόθεν Ἱεραρχίαν τῆς ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία διὰ τῆς τιμῆς ψήφου αὐτῆς, κατόπιν κανονικῆς καὶ νομίμου διαδικασίας, μὲ ἀνέδειξε, μὲ μερίστην πλειοψηφίαν, Ποιμενάρχην τῆς ὠραίας καὶ εὐάνδρου Ζακύνθου. Ὑπόσχομαι εἰς τοὺς ἐκλέξαντάς με Ἱεράρχας νὰ δικαιώσω τὰς ἐλπίδας καὶ τὰς προσδοκίας, τὰς ὁποίας ἐστήριξαν εἰς ἐμέ, καὶ νὰ ἀναλώσω τὸν ἑαυτὸν μου, μὴ φειδόμενος κόπων καὶ θυσιῶν, διὰ τὴν κατὰ Θεὸν πρόοδον καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ ποιμνίου μου.

Ὡσαύτως εὐχαριστῶ ἐκ βάθους ψυχῆς Ὑμᾶς, Μακαριώτατε, καὶ σᾶς ἐκφράζω τὴν ἀπέραντον εὐγνωμοσύνην μου, διότι μὲ ἐτιμήσατε διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης σας καὶ πολλαπλῶς μὲ ἐνηργετήσατε. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω διὸ ὀλίγον μετὰ τὴν ἐπαξίαν ἄνοδόν σας εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον, χωρὶς κἂν νὰ μὲ γνωρίζετε προσωπικῶς, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπληροφόρηθητε περὶ τῆς ταπεινῆς διακονίας μου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, μὲ ἐκαλέσατε ἐκ τῆς ἀκριτικῆς Μυτιλήνης εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ μὲ ἐτοποθετήσατε ἀρχικῶς μὲν εἰς τὴν σημαντικὴν θέσιν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ τοῦ Γραμματέως τῆς Συνδικτικῆς Ἐπιτροπῆς Ὁροσκευτικῆς Διαφορίσεως καὶ Τύπου, ἀκολούθως δὲ εἰς τὴν νευραλγικὴν θέσιν τοῦ Γραμματέως τῆς Ἱεράς Συνόδου. Μεταξὺ τῶν στερῶν συνεργατῶν σας συναριθμηθεὶς ἐγεύθη πολλὰς τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἀγάπης σας, ἐκφρασις τῶν ὁποίων ὑπῆρξαν καὶ οἱ καλοὶ λόγοι τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου ἀνεφέρατε περὶ τῆς ταπεινότητός μου, διὰ τοὺς ὁποίους, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ πάλιν σᾶς εὐχαριστῶ.

Εὐγνωμόνας εὐχαριστίας ἀπευθύνω πρὸς τὸν ἀγωνιστὴν Ἱεράρχην, τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Κορίνθου κ. Παντελεήμονα, διὰ τὴν πατρικὴν στοργὴν καὶ ἀγάπην μετὰ τῆς ὁποίας μὲ περιβάλλει καὶ δι' ὅσα ὑπὲρ ἐμοῦ ἔπραξε καὶ πράττει. Διαδηλῶ

τὴν νύκην μου ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ οὐρανόθεν πρόσωπόν του καὶ ὁμολογῶ διὸ ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, οἱ τίμιοι καὶ ἀνιδιοτελεῖς ἀγῶνες του ὑπὲρ Ἀδελφῆς, ἡ συνέπεια καὶ ἡ σταθερότης εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς λόγους του, ἡ εὐθύτης καὶ ἡ εὐγένειά του, θὰ ἀποτελοῦν πηγὴν ἐμπνεύσεως καὶ δείκτιν πορείας εἰς τὴν ἀρχιερατικὴν διακονίαν μου.

Εὐγνωμοσύνην καὶ εὐχαριστίας πολλὰς ὀφείλω ἐπίσης εἰς τὸν πολὺν Ἱεράρχην, τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβον, ὑπὸ τοῦ ὁποίου προσχειρίσθη εἰς προεσβύτερον καὶ πλησίον τοῦ ὁποίου ἐπὶ δεκαετίαν σχεδὸν διηκόνησα εἰς Χίον καὶ εἰς Μυτιλήνην, διὰ τὴν προστασίαν ἣν μοι παρέσχεν εἰς καιροὺς χαλεποὺς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τὴν πατρικὴν βοήθειάν του πρὸς πραγματοποίησιν τῶν ἐν τῇ ξένην μεταπτυχιακῶν σπουδῶν μου. Διὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον λόγον εὐχαριστῶ καὶ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Γαλλίας κ. Μελέτιον.

Ἐκ βάθους καρδίας εὐχαριστῶ τοὺς μετὰ τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος συνεργοῦντας Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας καὶ τοὺς ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι ὑπὲρ ἐμοῦ συμπροσενχομένους.

Εὐχαριστῶ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ταλαντίου κ. Ἀμβρόσιον, Ἀρχιεραγματεᾶ τῆς Ἱεράς Συνόδου, διὰ τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην μεθ' ἧς μὲ περιέβαλλε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς διακονίας μου εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱεράς Συνόδου καὶ διὰ τὴν κατανόησιν ἣν ἐπέδειξε εἰς τὰς ἀτελείας μου, καθὼς καὶ ἅπαντας τοὺς ὑπαλλήλους τῶν Κεντρικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπηρεσιῶν, κληρικούς καὶ λαϊκοὺς, διὰ τὴν ἀρμονικὴν καὶ ἀδελφικὴν, οὕτως εἰπεῖν, μετ' ἐμοῦ συνεργασίαν των. Ὁμολογῶ διὸ μὲ λύτην ἀποχωρίζομαι αὐτῶν πορευόμενος εἰς τὴν νέαν ἐκκλησιαστικὴν ἐπαλξιν, ὅπου μὲ ἔταξεν ὁ Κύριος.

Τέλος, εὐχαριστῶ ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι φανερώς ἢ ἀφανῶς μὲ ἐνηργέτησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς μου, καὶ ὅσους αὐτὴν τὴν ἱερὰν στιγμήν προσεύχονται ἵνα ἀναδειχθῶ «*ἐργάτης ὀκνητός καὶ ἀνεπαίσχυντος*»¹³ τοῦ Ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου.

Πρὸς τὴν ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν στρέφω τὴν ψυχὴν μου μιμνήσκομαι εὐγνωμόνως τῶν μακαριστῶν γονέων μου Νικολάου καὶ Ἀργέλας, ὡς καὶ τοῦ ἀοιδίμου Γέροντός μου, Μητροπολίτου Χίου Παντελεήμονος, καὶ ἐλαβῶς ἐξαιτούμαι τὰς εὐχὰς των καὶ τὰς πρὸς τὸν Κύριον ἰκεσίας των.

Ἐν συγκινήσει θαθεῖα καὶ ἀγάπῃ πολλῇ στρέφω τὴν σκέψιν καὶ τὴν καρδίαν μου πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς τῶν δύο ἀκριτικῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, τῆς Χίου καὶ τῆς Μυτιλήνης, «*ὅς ἐν ἀληθειᾷ*

10. Δανιήλ γ' 53.

11. Ἐξοδ. κστ' 33.

12. Ἐξοδ. λ' 29.

13. Πρβλ. Β' Τιμ. 6' 15.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΚΑΤΑΝΟΜΗΣ ΚΑΙ ΡΥΘΜΙΣΕΩΣ ΟΡΓΑΝΙΚΩΝ ΤΙΝΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΔΙΑΚΟΝΩΝ

Ν Ο Μ Ο Σ Υ Π' Α Ρ Ι Θ. 673

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

δκατάκοσαι εἴκοσι (820) ὀργανικαὶ θέσεις διακόνων, ἀνακατανέμονται ὡς ἀκολούθως:

Ἄρθρον 1.

1. α) Αἱ διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Ν.Δ. 1398) 1973 «περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων διακόνων παρὰ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἱερατῆς Μητροπόλεως τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», συσταθεῖσαι

α) Πεντήκοντα (50) παρὰ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, β) ἀνά δώδεκα (12) παρ' ἐκάστη τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, Ἀττικῆς, Ἠλείας, Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων, Θεσσαλονίκης, Ἰωαννίνων, Κορίνθου, Μεσσηνίας, Πατρῶν, Πειραιῶς καὶ Φθιώτιδος, γ) ἀνά δέκα παρ' ἐκάστη τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, Ἀλεξανδρουπόλεως, Ἀργολίδος, Ἄρτης, Βεροίας καὶ Ναούσης, Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως, Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ, Διδυ-

ἡ γ ἀ π η σ α¹⁴, ἐργασθεὶς ἱεροποιοτικῶς μεταξὺ αὐτῶν ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον δεκαετίαν, καθὼς καὶ πρὸς τὸ μικρὸν ποιμνίων μου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Πτωχοκομείου Ἀθηνῶν. Ἐδχαριστῶ ἅπαντας διὰ τὰς συγκλητικὰς ἐκδηλώσεις τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης τῶν.

χος τὰς ἐγκυκλίους αὐτοῦ σπουδᾶς. Ἀπεφοίτησε τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τὸ 1960. Τὸ 1961 ἐχειροτονήθη Διάκονος ὑπὸ τοῦ αἰδίου Μητροπολίτου Χίου Παντελεήμονος καὶ τὸ 1963 ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου, Τοποτηρητοῦ τότε τῆς χηρευούσης Ἱερατῆς Μητροπόλεως Χίου.

Χαιρετισμὸν ἀγάπης ἀνυποκρίτου καὶ ἀσπασμὸν εἰρήνης ἀπευθύνω πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς τῆς λαχοῦσης μοι θεοσώσιον Ἐπαρχίας, ζητῶν δὲ τὰς προσευχὰς τῶν ὑπὲρ εὐδοξώσεως τῆς διακονίας μου, διαβεβαίω αὐτοὺς ὅτι καὶ τὰ ἔθιμά τῶν θὰ σεβασθῶ καὶ τὰς τοπικὰς παραδόσεις τῶν θὰ τηρήσω.

Ἐπηρετήσεν ὡς Ἱεροκλήρυξ καὶ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Χίου (1961 - 1969). Ἀπὸ τοῦ 1969 ἕως τοῦ 1971, λαθὼν ἐκκλησιαστικὴν ὑποτροφίαν, ἐπραγματοποίησε μεταπτυχιακὰς θεολογικὰς σπουδὰς εἰς τὴν Γαλλίαν. Πάρηκολούθησε μαθήματα ἐρημηνευτικῆς Θεολογίας εἰς τὴν Σορβόννην καὶ ἔλαβε μὲ ἀρίστα δίπλωμα μεταπτυχιακῶν σπουδῶν εἰς τὴν Κατηχητικὴν - Ποιμαντικὴν τοῦ Καθολικοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπηρετήσεν ὡς Ἱεροκλήρυξ τῆς Ἱερατῆς Μητροπόλεως Μυτιλήνης (1971 - 1974).

Καὶ νῦν, τὰς προσευχὰς σου, λαὸ τοῦ Θεοῦ, ἐξαιτούμενος καὶ ἐπικαλούμενος τὴν πρεσβειάν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου, Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης τοῦ ἐκ Ζακύνθου, τοῦ ἀγίου ἐνδόξου νεομάρτυρος Θεοφίλου τοῦ Ζακύνθου καὶ ἐν Χίῳ ἀλλήσοις καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, κλίνω ἐνλαβῶς τὸν ἀνχένα εἰς τὴν βουλήν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνέροχομαι τὰς βαθμίδας τοῦ φρικτοῦ Ὀνοσιασθρίου ἐπαναλαμβάνων ἐν κατανόξει τοῦ Τελώνου τὴν φωνήν: «Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τὸ ἁ μ α ρ τ ω λ ῶ¹⁵».

Ἀπὸ τοῦ 1974 μέχρι σήμερον ὑπηρετήσεν ὡς Διευθυντὴς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου αὐτῆς, ὡς Γραμματεὺς τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ὁρησκευτικῆς Διαφωτίσεως καὶ Τύπου καὶ ὡς Γραμματεὺς - Πρακτικογράφος τῆς Ἱερατῆς Συνόδου. Παραλλήλως διηκόνησεν ὡς ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Πτωχοκομείου Ἀθηνῶν.

Βιογραφικὸν σημεῖωμα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ζακύνθου κ. Παντελεήμονος.

Συνέγραψε θεολογικὰς μελέτας καὶ βιβλία ὀρησκευτικοκοινωνικοῦ περιεχομένου. Ἐπίσης ἐδημοσίευσεν πολλὰ ἄρθρα εἰς τὸν ἡμερήσιον καὶ περιοδικὸν Τύπον καὶ ἐνεφανίσθη πολλάκις ὡς ὀμιλητῆς εἰς ὀρησκευτικὰς ἐκπομπὰς τῆς Τηλεοράσεως καὶ τοῦ Ραδιοφώνου.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ζακύνθου κ. Παντελεήμων (κατὰ κόσμον Ἀντώνιος Μπεζενίτης) ἐγεννήθη εἰς Χίον τὸ 1938, ὅπου καὶ ἐπεράτωσε ἀριστοῦ-

14. Πρὸλ. Γ' Ἰωάν. 1.

15. Λουκ. ιη' 13.

μοτείχου και Όρεστιάδος, Έδέσσης - Πέλλης και Άλμωπίας, Καλαβρύτων και Αιγιαλείας, Κίτρους και Κατερίνης, Λαγκαδά, Λαρίσης και Τυρνάβου, Μαντινείας και Κυνουρίας, Μεγάρων και Σαλαμίνος, Μυτιλήνης, Έρεσσού και Πλωμαρίου, Ναυπακτίας και Εύρυτανίας, Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως, Νέας Ίωνίας και Φιλαδέλφειας, Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς, Νέας Σμύρνης, Νικαίας, Περιστερίου, Σερβίων και Κοζάνης, Σερρών και Νιγρίτης, Τρίκκης και Σταγών, Φιλίππων - Νεαπόλεως και Θάσου, Φλωρίνης - Πρεσπών και Έσρδαίας, Χαλκίδος, Χίου - Ψαρών και Οίνουσσών, δ) ανά δικτώ (8) παρ' εκάστη των Ίερών Μητροπόλεων, Γρεβενών, Γυθείου και Οιτύλου, Δράμας, Δρυϊνουπόλεως - Πωγωνιανής και Κονίτσης, Έλασσόνας, Έλευθερουπόλεως, Ζακύνθου, Ζιχνών και Νευροκοπίου, Θηβών και Λεβαδείας, Θήρας - Άμοργού και Νήσων, Ίερισσού - Άγίου Όρους και Άρδαμερίου, Καισαριανής - Βύρωνος και Ύμηττου, Καρυστίας και Σκύρου, Κασσανδρείας, Καστορίας, Κερκύρας και Παξών, Κεφαλληνίας, Κυθήρων, Λευκάδος και Ίθάκης, Λήμνου, Μαρωνείας και Κομοτηνής, Μεσογαίας και Λαυρεωτικής, Μηθύμνης, Μονεμβασίας και Σπάρτης, Νικοπόλεως και Πρεβέζης, Εάνθης και Περιθεωρίου, Παραμυθίας - Φιλιατών και Γηρομερίου, Παροναξίας, Πολυανής και Κιλκισίου, Σάμου και Ίκαρίας, Σιδηροκάστρου, Σισανίου και Σιατίστης, Σύρου - Τήνου - Άγδρου - Κέας και Μήλου, Τριφυλίας και Όλυμπίας, Ύδρας - Σπετσών και Αιγίνης, και Φωκίδος.

6) Αί υπολειπόμεναι έβδομήκοντα (70) οργανικαι θέσεις διακόνων δύναται γά κατανέμονται εις την Ίεράν Αρχιεπισκοπήν Άθηνών και τας ως άνω Ίεράς Μητροπόλεις, ως και εις τυχόν ιδρυόμενας νέας τοιαύτας, διά Η. Διαταγμάτων, εκδιδομένων προτάσει του Ύπουργού Έθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, μετά γνώμην της Ίεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος.

2. Ο αριθμός των κατανεμομένων παρὰ τη΄ Αρχιεπισκοπήν Άθηνών και παρ' εκάστη Ί. Μητροπόλει θέσεων δύναται γά αύξομειοῦται, διά Η. Διαταγμάτων, εκδιδομένων κατά τὰ υπό της παραγράφου 1 του παρόντος οριζόμενα άνευ αύξήσεως του συνολικού αριθμού των οκτακοσίων είκοσι (820) θέσεων.

3. Αί κατά τὰ άνωτέρω οργανικαι θέσεις διακόνων κατανέμονται εις ένοριακούς ναούς, δι' αποφάσεων του οικείου Αρχιερέως.

Άρθρον 2.

Εις τὸ άρθρον 2 του Ν.Δ. 1398) 1973 προστίθεται παράγραφος 2 έχουσα ως άκολούθως:

«2. Ειδικότερον εις τας παραμεθορίους Ίεράς Μητροπόλεις της παραγρ. 1 του άρθρου 1 του Ν.Δ. 3859) 1958 «περί τρόπου πληρώσεως κενών έφημεριακών θέσεων παραμεθορίων Ί. Μητροπόλεων κλπ.», ως και

εις τας Ίεράς Μητροπόλεις Άλεξανδρουπόλεως, Έδέσσης, Πέλλης και Άλμωπίας, επιτρέπεται επί μίαν πενταετίαν από της ισχύος του παρόντος όπως διορίζονται εις οργανικας θέσεις διακόνων πρόσωπα έχοντα άπολυτήριον τουλάχιστον Δημοτικού Σχολείου.

Οί οὔτω διοριζόμενοι μισθοδοτούνται παρὰ του Δημοσίου κατά τὰ έν άρθρω 3 του παρόντος οριζόμενα, κατατασσόμενοι εις την Δ' μισθολογικήν κατηγορίαν.

Άρθρον 3.

1. Αί διά του άρθρου 1 του Ν.Δ. 1399) 1973 «περί συστάσεως οργανικών θέσεων διακόνων παρὰ τη΄ Ίερά Αρχιεπισκοπή Κρήτης, και ταις Ίεραϊς Μητροπόλεσι Κρήτης και Δωδεκανήσου» συσταθείσαι εκατόν δέκα πέντε (115) οργανικαι θέσεις διακόνων, ανακατανέμονται ως άκολούθως:

α) Είκοσι (20) παρὰ τη΄ Ίερά Αρχιεπισκοπή Κρήτης, β) ανά δέκα (10) παρ' εκάστη των Ίερών Μητροπόλεων Κρήτης και τη΄ Ίερά Μητροπόλει Ρόδου, γ) πέντε (5) παρὰ τη΄ Ίερά Μητροπόλει Κώου, δ) ανά τέσσαρες (4) παρ' εκάστη των Ίερών Μητροπόλεων Καρπάθου και Κάσου, και Λέρου - Καλύμνου και Άστυπαλαίας και ε) δύο (2) παρὰ τη΄ Πατριαρχική Ήξαρχία Πάτμου.

2. Αί ως άνω οργανικαι θέσεις διακόνων κατανέμονται εις ένοριακούς ναούς δι' αποφάσεως του έν αυτη΄ Πατριαρχικού Ήξάρχου.

Άρθρον 4.

Εις τὸ άρθρον 2 του Ν.Δ. 1399) 1973 προστίθεται παράγραφος 2, έχουσα ως άκολούθως:

«2. Παρὰ τη΄ Ίερά Αρχιεπισκοπή και ταις Ίεραϊς Μητροπόλεσι Κρήτης επιτρέπεται ὁ διορισμός, έντός του υπό της παραγράφου 1 του παρόντος προβλεπομένου αριθμού οργανικών θέσεων διακόνων», διά τινα των Ναών αυτών και προσφοράν ίδίας ύπηρεσίας παρὰ τῷ οικείῳ Αρχιερεί άγάμου διακόνου άνεξαρτήτως προσόντων, μισθοδοτούμενου παρὰ του Δημοσίου κατά τὰ έν άρθρω 3 του παρόντος οριζόμενα. Οί εκ τούτων μη κεκτημένοι τὰ έν τοις έδαφίοις α—γ της παρ. 2 του άρθρου 3 προβλεπόμενα τυπικά προσόντα κατατάσσονται εις την Δ' μισθολογικήν κατηγορίαν.

Άρθρον 5.

Η άληθής έννοια της παραγρ. 1 του άρθρου 2 του Ν.Δ. 1398) 1973 και της παραγράφου 1 του άρθρου 2 του Ν.Δ. 1399) 1973 είναι ότι, εις τας διά των έν λόγω διατάξεων συνιστωμένας θέσεις διακόνων, επιτρέπεται, όπως διορίζονται και διάκονοι, χειροτονηθέντες πρό της ένάρξεως της ισχύος των ως άνω Ν. Διαταγμάτων.

ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΝΕΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΗΣ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΤΟΥ Γ'

Τὸ θλιβερόν ἄγγελμα τοῦ θανάτου τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου ΜΑΚΑΡΙΟΥ, Προέδρου τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας, συνεκλόνησε τὰς καρδίας καὶ τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ὅστις ἐθρήνησεν εἰλικρινῶς τὸν Μέγαν Ἠγέτην.

Ἀπὸ παντοῦ, τῶν Ἑλληνικῶν Παροικιῶν τῆς ἀχανοῦς ταύτης Χώρας, αἱ ἐκδηλώσεις πένθους τῶν Ἑλληνορθόδοξων, ὑπῆρξαν πρωτοφανεῖς. Εἰς τὴν Ἱερὰν Μητροπόλιν Καλῆς Ἑλπίδος, διὰ τηλεφωνημάτων, — ἀπὸ τῆς 7ης πρωΐνης μέχρι τῆς 11ης ἑσπερινῆς, καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα, ἀπὸ τοῦ θανάτου Του μέχρι τῆς Ταφῆς Του—, Ἑλληνας, καὶ ξένοι, ἀκόμη, ἐκτιμηταὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ Μεγάλου Ἐθνάρχου, ἐξέφραζον τὴν θλίψιν των καὶ τὰ συλλυπητήριά των, διὰ τὴν δαρεῖαν ἀπώλειαν.

Εἰς ἅπαντας τοὺς Ἑλληνορθόδοξους ἱεροὺς Ναοὺς, ἐτελέσθησαν πάνδημοι ἐπιμνημόσυνοι Δεήσεις, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς Μακαρίας ψυχῆς Του, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας τοῦ Μεγάλου Ἀνδρός.

Εἰς τὴν Ἱερὰν Μητροπόλιν Καλῆς Ἑλπίδος, παρὰλλήλως πρὸς ταύτας, —λόγω τῶν μεγάλων ἀποστάσεων, αἱ ὁποῖαι χωρίζουσι τὴν μίαν παροικίαν ἀπὸ τῆς ἄλλης, ἐνθα ὑπάρχει κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον Ἑλληνικὴ Κοινότης ὀργανωμένη, καὶ Ἑλληνορθόδοξος ἱερός Ναός—, ἐπιμνημόσυνους Δεήσεις ἐτέλεσαν, ἐν πάσῃ δυνατῇ μεγαλοπρεπείᾳ, μεμονωμένως, ἐκάστη, εἰς τὴν ἰδίαν Πόλιν, τὴν Κυριακὴν, 14ην Αὐγούστου, μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν.

Εἰς τὴν Μητροπολιτικὴν περιφέρειαν τοῦ Τρανσδάαλ, ἐνθα καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Κό-

σμου, ἡ Ἑλληνικὴ Κυπριακὴ Ἀδελφότης Νοτίου Ἀφρικῆς, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς αὐτόθι Ἱερᾶς Μητροπόλεως, τῆς Συνομοσπονδίας Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων Νοτίου Ἀφρικῆς, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας, ἐν Πρετορία, ὀργάνωσε Πάνδημον Ἐπιμνημόσυνον Δέησιν, ἐν τῷ περικαλλεῖ ἱερῷ Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἐν Πρετορία, τὴν Πέμπτην, 11ην μηνὸς Αὐγούστου, καὶ ὥραν 6.30' μ.μ., τῇ συμμετοχῇ πασῶν τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων τῆς περιοχῆς. Εἰς ταύτην παρέστησαν, πλὴν μεγάλου πλήθους Ἑλλήνων Κυπρίων, ἐκ τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος, τῶν Νήσων καὶ Αἰγυπτιατῶν, καὶ ἐκπρόσωποι τῆς Κυβερνήσεως τῆς Νοτιοαφρικανικῆς Δημοκρατίας, Πρέσβεις ξένων Χωρῶν, ὁ Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος ἐν Νοτίῳ Ἀφρικῇ, καὶ Ἀρχηγοὶ Ἑκκλησιῶν ξένων Δογματῶν.

Παρέστη, ὡσαύτως, προσκληθεῖς, καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καλῆς Ἑλπίδος κ. Παῦλος Βαρνάβας, ὅστις ἐκ Καίτη Τάουν, ἀφίχθη ἐπὶ τούτῳ ἀεροπορικῶς εἰς Τζιοχάννεσπορκ, καὶ ἐκεῖθεν δι' αὐτοκινήτου εἰς Πρετόριαν.

Τῆς Ἐπιμνημόσυνου Τελετῆς, προέστη ὁ Οἰκείος Μητροπολίτης, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Καλῆς Ἑλπίδος, καὶ τοῦ Ἱερατείου τῆς περιοχῆς Τρανσδάαλ.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Δεήσεως, ὠμίλησεν Ἑλληνιστὶ καὶ Ἀγγλιστὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Κυπριακῆς Ἀδελφότητος Νοτίου Ἀφρικῆς, ἐξάρας τὴν Προσωπικότητα καὶ τὸ Ἔργον τοῦ ἐκλιπόντος Ἠγέτου, καὶ μετὰ τοῦτον, κληθεῖς, ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καλῆς Ἑλπίδος κ. Παῦλος, ὅστις ἐν καταφανεῖ συγκινήσει εἶπε περίπου τὰ ἑξῆς:

Ἄρθρον 6.

Διάκονοι ὑπαγόμενοι εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Νόμου καὶ τῶν Ν. Δ) των 1398) 1973 καὶ 1399) 1973, οἵτινες ἀπέκτησαν ἢ θὰ ἀποκτήσουν πτυχίον Θεολογικῆς Σχολῆς, τῶν Πανεπιστημίων τῆς ἡμεδαπῆς ἢ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης ἢ ἄλλης ἀνεγνωρισμένης ἰστίμου Ὀρθόδοξου Θεολογικῆς Σχολῆς ἢ Πτυχίον Ἀνωτάτης Σχολῆς, ἀναδιαδοθμίζονται ἐν τῇ ἐν ἡ ἀνήκουσιν Α' μισθολογικῇ κατηγορίᾳ δι' ἀποφάσεως τοῦ ἀρμοδίου Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, εἰς ἀνάλογον μισθὸν πρὸς τὸν χρόνον τῆς συνολικῆς των ὑπηρεσίας τῆς διανυθείσης ἀπὸ τῆς χειροτονίας των ὡς Διακόνων, ὅστις δὲν δύναται νὰ εἶναι μείζων τοῦ 3ου βαθμοῦ.

Ἄρθρον 7.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχειται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐπιμνημόσυνη ψήφισθεις ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' ἡμῶν σήμερον κυρωθεῖς, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθήτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Αὐγούστου 1977

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Α. ΤΣΑΤΣΟΣ

Ὁ Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΛΛΗΣ

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Αὐγούστου 1977

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ

Μεθ' ἡμῶν, τῶν Ἑλλήνων Κυπρίων, πενθοῦν καὶ θρηνοῦσι τὸν θάνατον τοῦ Προέδρου τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας, Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου ΜΑΚΑΡΙΟΥ, δλόκληρον τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, καὶ σύμπας ὁ φιλελεύθερος Κόσμος.

Θρηνοῦμεν, ἡμεῖς, οἱ Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι Κύπριοι, τὴν στέρησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας μας, τοῦ Μεγάλου Ἐθνάρχου μας, τοῦ συνετοῦ Ποιμένος μας, τοῦ φιλοστόργου Πατρός, τοῦ πράου καὶ μελιχίου καὶ ταπεινοῦ, τοῦ ἀοργήτου καὶ διαλλακτικοῦ, τοῦ καταδεικτικοῦ καὶ φιλανθρώπου καὶ ἀνεξικάκου Ἀρχιεπισκόπου μας ΜΑΚΑΡΙΟΥ τοῦ Γ'.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΥΠΡΟΥ

ΑΠΑΝΤΗΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Περιοδικὰ

«Ἐκκλησία, Ἐφημέριος καὶ Θεολογία»

Ἰωάννου Γεωναδίου 14

Ἀθῆναι 140, Ἑλλάς.

Μετὰ θαυμάτης συγκινήσεως ἐδεξάμεθα τὰ συλλυπητήρια τῆς Ὑμετέρας Ἀγάπης ἐπὶ τῇ ἀδοκίμῳ θανάτῳ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου καὶ Ἐθνάρχου ἡμῶν Μακαρίου.

Δεχθῆτε τὰς θερμὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν θαθεῖαν ἡμῶν ἐκτίμησιν διὰ τὴν συμμετοχὴν σας εἰς τὸ βαρὺ πένθος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ καὶ ἐνώσατε τὰς εὐχὰς σας μεθ' ἡμῶν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μεγάλου Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Ἐθνικοῦ Ἡγέτου καὶ ὑπὲρ τῆς παρὰ Θεοῦ παραμυθίας τοῦ χειμαζομένου λαοῦ διὰ τῆς παροχῆς βοηθείας πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς ἀπωλείας καὶ πρὸς ἐπιτυχῆ ἀντιμετώπισιν καὶ λύσιν τῶν συσσωρευθέντων θρησκευτικῶν, ἐθνικῶν καὶ ἀνθρωπιστικῶν προβλημάτων.

Ἡ ἔμπρακτος καὶ ἀγωνιστικὴ παρουσία εἰς τὰς ἐπάλλξεις τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, δεινῶς δοκιμαζομένων ἐκ τῆς Τουρκικῆς εἰσβολῆς, ἀποτελεῖ καθήκον παντὸς Ἑλλήνου καὶ παντὸς φιλελεύθερου ἀνθρώπου.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Κύπρου,
τῇ 18ῃ Αὐγούστου 1977.

Μετ' εὐχῶν ἐγκαρδίων

† Ὁ Πάφου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τοποτηρητῆς

τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου Κύπρου.

Θρηνοῦμεν, οἱ Πανέλληνες, τὴν ἀπώλειαν τοῦ θαυφρονος ἐθνικόφρονος Προέδρου τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας, τοῦ ἐπιμόνου καὶ ἀκαταδλήτου Ἀγωνιστοῦ, ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς Μαρτυρικῆς Πατρίδος μας, τῆς ὁποίας τὸ Ὄνομα ἐγνώρισε διεθνῶς καὶ ἐθάσταζεν ἐντίμως καὶ μετὰ θαυμασμοῦ ἐνώπιον ὄλων τῶν Λαῶν τῆς Γῆς, ἀνεξαρτήτως χρώματος, φυλῆς ἢ Θρησκείματος.

Πενθοῦμεν οἱ πάντες καὶ θρηνοῦμεν τὸν Μέγαν Ἡγέτην, Πρόμαχον τοῦ Δικαίου καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν μικρῶν καὶ τῶν ἀδυνάτων λαῶν, Σύμβολον ἐλευθερίας, Τιμῆς καὶ Δόξης τοῦ Κυπριακοῦ Ἑλληνισμοῦ. Θρηνοῦμεν τὸν Ἥρωα, τὸν Μαχητῆν, τὸν Μάρτυρα, τὸν Μέγαν Νοῦν, τὸν ὑπέροχον καὶ ἀσύγκριτον πηδάλιοῦχον καὶ δεξιὸν Οἰακοστρόφον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πατρίδος.

Θρηνοῦμεν, ἀλλὰ καὶ ὑποκλινόμεθα, ἐν ταπεινώσει Ψυχῆς, ἐνώπιον τῆς Θείας Μεγαλωσύνης καὶ τῶν ἀνεξιχνιάστων Βουλῶν Τῆς. «Οὕτως ἔδοξε τῷ Κυρίῳ, οὕτω καὶ ἐγένετο» εἶη τὸ Ὄνομα τοῦ Κυρίου εὐλογημένον».

Εἰς τὰς καρδίας τοῦ Κυπριακοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ δλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ ἡμῶν Ἔθνους, ὁ ΜΑΚΑΡΙΟΣ, δὲν ἀπέθανε, ἔχι· οἱ ἄνθρωποι εἶναι θνητοί, αἱ Ἀξίαι εἶναι ἀθάνατοι· καὶ ὁ ΜΑΚΑΡΙΟΣ κατέλαβε τὴν θέσιν του εἰς τὸ χρυσοῦν Πάρθρον τῶν Ἀθανάτων· ζῆ καὶ θὰ ζῆ αἰωνίως. Καὶ ἀπὸ τοῦ Τιμίου Τάφου Του, εἰς τὴν ὑψηλοτέραν Κορυφὴν τῆς Κυπριακῆς Γῆς, — τὸ Ὄρον τῆς Μεγαλόχαρης τοῦ Κύκκου —, τὸ πνεῦμα Του, ἀσβεστος Φάρος, θὰ φωτίζη καὶ θὰ ἀκτινοβολῆ πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ ὀρίζοντος, τὰ ἀθάνατα Ἐθνικὰ ἰδεώδη, καὶ τὸ ὕψος τῆς Χριστιανικῆς ἀρετῆς.

Ἐκεῖθεν, θὰ ἀτενίζη, θὰ προστατεύη, καὶ θὰ εὐλογῆ δλόκληρον τὴν Ἑλληνικὴν Μεγαλόνησον, πρὸς τὴν ὁποίαν καὶ θὰ ἐκπέμπη τὴν Δύναμιν τῆς Πίστεως καὶ τῶν Ἐλπίδων Του, ἐπὶ τὴν Λαμπροφόρον Ἀνάστασιν Τῆς· καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, θὰ ἀγτοῦν οἱ Διάδοχοί Του, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους, διδάγματα αὐταπαρνήσεως καὶ ἡρωϊσμοῦ, σθένους καὶ αὐτοθυσίας, εἰς τοὺς ἀγῶνας των, διὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Δικαίου, καὶ τὴν ἐπανάκτησιν τῆς ἐλευθερίας τῆς πολυπαθοῦς Πατρίδος μας.

Θρηνεῖ σήμερον γοερῶς ἡ Ἑλληνικὴ Κυπριακὴ Ψυχὴ, διὰ τὴν μεγίστην συμφορὰν. Θρηνεῖ, ἀλλὰ δὲν ἀποθαρρύνεται, μηδὲ δειλιᾷ, ἢ λιποψυχεῖ. Ἐὰν ὁ ΜΑΚΑΡΙΟΣ ἀπέθανε, πλείστοι ἄλλοι Μακάριοι θὰ ξεφυτρώσουν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Κυπριακὴν Γῆν, διὰ νὰ συνεχίσουν τὸ Ἔργον Του, καὶ θὰ ἀγωνισθῶσι μετὰ τὸ ἴδιον Σθένος διὰ τὰ δίκαια καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος μας, πρὸς καταισχύνῃν τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, καὶ δόξαν τῆς Ἐλευθέρας Ἑλληνικῆς Ψυχῆς.

Ἡ Ἑλλάδα, ποτὲ δὲν πεθαίνει, προώριστα νὰ ζήσῃ,

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ὁ διάλογος Ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν.

Ἡ μεταβάσα προσφάτως εἰς τὸ Βατικανὸν Ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τῆς ὁποίας ἠγείτο ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γέρον Χαλκηδόνος κ. Μελλίτων, ἀνέφερον εἰς τὸν Προκαθήμενον τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἡ εἰς Σαμπεζὺν Γενεύης γενομένη Διάσκεψις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐπιτροπῆς διὰ τὸν διάλογον μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας κατέληξεν ὁμοφώνως εἰς θετικὰ καὶ ἐποικοδομητικὰ διὰ τὸν διάλογον πορίσματα.

Εὐχόμεθα ὀλοφύχως, ὅπως ὁ εὐκταῖος καὶ ἀρχὴν διάλογος πραγματοποιηθῆ, στεφθῆ ὑπὸ ἐπιτυχίας καὶ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν ἀπαραιτήτων προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος μεταξὺ τῶν δύο «ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν». Εἶναι περὶ τὸν νὰ σημειωθῆ, ὅτι εἰς τὰς προϋποθέσεις ταύτας ἀνήκουν κυρίως ἡ ἀποδυνάμωσις τοῦ δόγματος περὶ παπικοῦ πρωτείου καὶ ἀλαθῆτος καὶ ἡ κατάργησις τοῦ ἀνθενωτικοῦ θεσμοῦ τῆς Οὐνίας.

Ἄγνοια ἢ διαστρέβλωσις τῆς ἀληθείας.

Ἀρθρογράφος προῶν ἡς ἐφημερίδος ἀνέλαβε κατὰ μέτωπον ἐπίθεσιν ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἀφ' οὗ ἰσχυρίσθη ὅτι ὁ πολυθεϊσμός ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν ἀνωτέρου πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν μονοθεϊσμόν, ὅστις εἶναι δεῖγμα πνευματικῶς καθυστερημένων λαῶν(!), ἀναφέρει, πρὸς τοῖς ἄ-

καὶ θὰ ζήσῃ. Καὶ ἡ Κύπρος, εἶναι Ἐ λ λ ἄ δ α. Καὶ οἱ Κύπριοι, Ἐμεῖς,

«Ἐἴμασταν τρεῖνοι ποῦμαστην, τρεῖ καὶ μεῖς τρεῖ καὶ τὰ παιδικιά μας»

ὁ σπόρος ἐν ὁ ἴδιος, τὸ ἴδιον χωράφιν.

Ὅσον τρεῖ ἂν πολλυνίσκουσιν τρεῖς πληξες τὰ κακὰ μας, ἔμ μᾶς λυοῦν, τρεῖ ἄς μάχουνται μὲ δόλια, μὲ χρυσάφιν.

Ἄν ἄλλασεν τὸ Φυσικὸν εὐκόλα τοῦ πλασμάτου, Τρεῖ ὁ Πλάστης ἐν νὰ γτρέπετον γιὰ τοῦν, τὰ ἔρκατά Του».

(Δ. Λιπέρτης)

ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ, Μεγάλε ΜΑΚΑΡΙΕ,

Εἰς τὰς Καρδίας μας, ἡ Μνήμη Σου θὰ εἶναι Αἰωνία.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλῆς Ἑλπίδος.

λοῖς, ἀπὸ φανατισμὸ καὶ τὴ μοσαλλοδοξία, πὸν ἐπέδειξε ἡ μονοθεϊστικὴ θρησκεία τοῦ Χριστιανισμοῦ σὺν πέρασμα τῶν αἰώνων, ἐ ν ἄ ν τ ι α σ ἐ κ ἄ θ ε ἐ π ι σ τ η μ ο ν ι κ ἡ π ρ ο σ π ἄ θ ε ι α ».

Ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος προδίδει εἴτε ἄγνοιαν, εἴτε διαστρέβλωσιν τῆς ἀληθείας. Ἦδη ἡ Παλαιὰ Διαθήκη εἶχε διακηρύξει, ὅτι «Κύριος ἔδωκεν ἀνθρώποις ἐπιστήμην ἐνδοξάζεσθαι ἐν τοῖς θανασίοις αὐτοῦ» (Σοφ. Σειράχ λη', 6). Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἦσαν συγχάρις πανεπιστήμονες καὶ ἐνεθάρρουν τὴν φοίτησιν καὶ εἰς αὐτὰς τὰς εἰδωλολατρικὰς ἀνωτάτας σχολὰς τῆς ἐποχῆς τῶν. Αἱ μεσαιωνικαὶ ἐπισκοπικαὶ καὶ μοναστηριακαὶ σχολαὶ ἦσαν τὰ πρῶτα φνιγῶρια τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης, διότι ἐξ αὐτῶν ἀνεπτυχθήσαν τὰ πρῶτα πανεπιστήμια. Ἐξ ἄλλου ἀναρίθμητοι μοναχοὶ καὶ κληρικοὶ ὑπῆρξαν διαπρεπεῖς καὶ κορυφαῖοι θεολόγοι καὶ ρηξικέλευθοι σκαπανεῖς τῶν διαφόρων ἐπιστημῶν.

Ὅθεν δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται τυχὸν καταχρήσεις τινὲς πρὸς τὴν χρῆσιν ἢ ἐξαιρέσεις πρὸς τὸν κανόνα. Ὁ κανὼν οὗτος ἐκφράζεται ἄριστα εἰς τοὺς λόγους Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου: «Ὅντων ἀτιμαστέων τὴν παιδεύσιν, ὅτι τοῦτο δοκεῖ τοῖν, ἀλλὰ σκαιοῦς καὶ ἀπαιδευτοῦς ὑποληπιτέον τοὺς οὕτως ἔχοντας».

«Προκλητικὸν δημοσίευμα».

Καθ' ἃ ἐλληροφορήθημεν ἐκ τοῦ «Δελτίου Πληροφοριῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἀρχιεπισκοπῆς Θουατείρων καὶ Μεγάλης Βρετανίας», ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Θουατείρων κ. Ἀθηναγόρας, ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὑπὸ ἐπιτὰ βρετανῶν θεολόγων - καθηγητῶν Πανεπιστημίων ἐκδοθὲν προσφάτως βιβλίον, ὅπερ, ἀρνούμενον ρητῶς τὴν θεότητα τοῦ Κυρίου, φέρει τὸν τίτλον «Ὁ μῦθος τοῦ ἐνσαρκωμένου Θεοῦ», εὐσιχῶς παρατηρεῖ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, τὰ ἑξῆς: «Οἱ συγγραφεῖς, ἀπὸ τὴν νὰ δικαιώσουν τὴν ιδιότητά τῶν ὡς θεολόγων, δείχνουν ὅτι ἔπασαν θύματα μιᾶς ἀρνητικῆς θέσεως δαιμονιακοῦ χαρακτῆρος, διότι μὲ τὰς θεωρίας τῶν δὲν ὑπηρετοῦν τὸ Εὐαγγέλιον, ἀλλ' αἰρέσεις παλαιὰς καὶ νέας ἀπὸ τοῦ Κέλσου μέχρι τοῦ Στράου καὶ ἀπὸ τοῦ Μπουλιμαν μέχρι τοῦ Ρίμπινσον. Μοῦ φαίνεται, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτοὶ καὶ εἰδικοί καθηγηταὶ ὑπεχώρησαν εἰς τὸν πειρασμὸν τῆς ἐπιχειρήσεως νὰ μετρήσουν ὀλόκληρον τὸ Μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, χρησιμοποιοῦντες μέτρα, τὰ ὅποια ἐκ τῶν προτέρων εἶναι γνωστὰ ὡς ἀνεπαρκῆ καὶ ἀκατάλληλα διὰ μίαν τοιαύτην προσπάθειαν».

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀπαράδεκτον «προκλητικὸν καὶ ἐμπορικὸν ἐπιδιώξεων δημοσίευμα», ὡς προσθέτει ὁ ἅγιος Θουατείρων, οὐδὲν προσθέτει «εἰς ἐκεῖνον,

που έγραψαν άλλοι με μίσος εναντίον του Χριστού. 'Απλώς ανανεώνει παλαιά επιχειρήματα, τα οποία ή ζώσα πίστις των Χριστιανών ανέτρεψε με συνέπεια, όχι δι' επιχειρημάτων απλώς λογικού συνειρμού και ερεύνης των Δέλτων της Ιστορίας, αλλά κυρίως διά της Δαιρείας και του Μαρτυρίου και της προθύμου προσφορᾶς διακονίας πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, διά της οποίας ἀποδεικνύεται ή ἀξία του Ἐυαγγελίου και τὸ ἀκατάσβεστον της διδασκαλίας της Ἐκκλησίας, ὡς τὴν παρουσιάζει ή εμπειρία της καθημερινῆς ζωῆς των Χριστιανῶν».

Κοινὴ διακήρυξις.

Ὁ Ἕλληνας Ὁρθόδοξος Μητροπολίτης Γαλλίας κ. Μελέτιος, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὁ ἐκπρόσωπος της Συνόδου των Ρωμαιοκαθολικῶν Γάλλων Ἐπισκόπων και εἰς πάστωρ ἐντεταλμένος της ἐν Γαλλίᾳ Προτεσταντικῆς Ὁμοσπονδίας ἐπέγραψαν κοινὴν διακήρυξιν ὑπὲρ της θρησκευτικῆς ἐλευθερίας και γενικῶς της ἐλευθερίας της συνειδήσεως, τονίσαντες, πρὸς τοὺς ἄλλοις, διὰ «σήμερον πολλοὶ πιστοὶ στεροῦνται των πολιτικῶν των δικαιωμάτων ἐξορίζονται εἰς τὰς φυλακάς, εἰς τὴν ἐξορίαν, εἰς ψυχιατρικὰ ἰδρύματα διὰ τὸν λόγον διὲ εἶναι πιστοὶ ἢ διότι, ἀπέναντι εἰς τὰς ἀδικίας του κόσμου τούτου, ἢ πίστις των τοὺς ὀδηγεῖ εἰς τὴν ληψιν θέσεων, θεωρουμένων ὡς ἀνατρεπτικῶν ὑπὸ τοῦ τάδε ἢ τοῦ δεῖνα πολιτικοῦ καθεστώτος».

Ἐνχόμεθα, ὅπως ἡ ἀρξαμένη προσπάθεια συνεχισθῆ ἐντατικώτερον, διότι ὡς προστίθεται ἐν τῇ διακήρυξιν, «εἶναι ἀνάγκη ὅπως, φθάνουσα μέχρι των διεθνῶν διασκέψεων και συμφωνιῶν, ἢ φωνῆ των καταπιεζομένων γίνηται ἀκουσὴ και ὅπως αἱ θεμε-

λιώδεις ἐλευθερίαι τυγχάνουν πραγματικῆς ὑπερασπίσεως».

Ἔστιαι ὠλοκληρωμένης μορφώσεως.

Ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἐδάγγελος Μουτσόπουλος, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους, ἐτόνισεν ἐν ἀξιολογητῇ συνεντεύξει του, διὲ τὰ πτυχία των Ἀνωτάτων Σχολῶν κινδυνεύουν νὰ μὴ ἀναγνωρίζονται ὡς ἰσότιμα ὑπὸ των Σχολῶν των ἄλλων κρατιῶν, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει διὲ ἡ ἐπιστημονικὴ σιάντη των νέων πτυχιούχων ἔχει κατὰ τι κατέλθει.

Ἡ ἀντικειμενικὴ αὐτὴ κρίσις τοῦ κ. Πρυτάνεως ἐπιβάλλει, ὅπως ἡ πνευματικὴ ἡγεσία τοῦ Ἐθνους, αἱ σύγκλητοι των Ἀνωτάτων Σχολῶν και οἱ σύλλογοι τοῦ ἐπιστημονικοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ και των φοιτητῶν λάβουν ἐν συνεργασίᾳ τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς πρόληψιν της ἐπιστημονικῆς ἀποδυναμώσεως τοῦ Ἐθνους.

Ἐπὶ πλέον θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπισημανθῆ, διὲ κατὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ ὅλου ζητήματος δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῆ, διὲ αἱ Ἀνώταται Σχολαὶ και ἰδίως τὰ Πανεπιστήμια δέον νὰ ἐμφορῶνται ὑπὸ της ἰδέας της *Universitas*, καθ' ἣν ταῦτα πρέπει νὰ εἶναι ἐστία οὐχὶ μονομεροῦς παροχῆς ἐιδικῶν γνώσεων, ἀλλ' ὠλοκληρωμένης μορφώσεως, ἥτις θὰ προάγῃ τὴν ἀρμονικὴν και ἰσορροπὸν συνανάπτυξιν πάντων των ἐπιστημονικῶν κλάδων, ὅτινες ἐρευνοῦν τοὺς διαφόρους τομεῖς τοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ της ὀρθοκείας μέχρι τοῦ οἰκονομοῦ βίου. Μόνον οὕτως αἱ Ἀνώταται Σχολαὶ θὰ γίνονται φητώρια ὑγιῶς και ἀρίστου πολιτισμοῦ, ἐν τῷ ὅποιῳ πᾶσαι αἱ ἀξίαι θὰ πραγματοποιῶνται ἀρμονικῶς, χωρὶς νὰ ἀναπτύσσονται ἡ μία ὑπεροτροφικῶς εἰς βάρος των ἄλλων.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Θεοδώρου Β. Κωνσταντίνου, «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ», Ποιητικὴ ἀπόδοσις, Ἀθήναι 1976, σελ. 71 και «ΘΡΗΝΟΙ ΙΕΡΕΜΙΟΥ», Ποιητικὴ ἀπόδοσις, Ἀθήναι 1977, σελ. 48.

Διὰ των δύο τούτων βιβλίων του ὁ γνωστός εἰς τὸ εὐρύτατον ἑλληνικὸν κοινὸν συγγραφεὺς και ποιητὴς κ. Κωνσταντίνου συνεχίζει τὸ ποιητικὸ - ἐρμηνευτικὸν ἔργον του ἐπὶ των θεμάτων και των βιβλίων της Ἁγίας Γραφῆς. Τὰ μέχρι τοῦδε περισπούδαστα κατὰ τε τὸ θέμα και τὸ ποιητικὸν εἶδος δημιουργήματα τοῦ κ. Κωνσταντίνου προσδίδουν εἰς αὐτὸν τὴν ἰδιότητα τοῦ ποιητοῦ — διδασκάλου και τοῦ συγγραφέως — κήρυκος των ἀληθειῶν της χριστιανικῆς πίστεως.

Ἡ αὐτὴ ἐργασία και ὑψηλὴ ἐξ ἴσου πνευματικὴ σιάντη, και ποιητικὴ μορφή παρουσιάζονται ὡσαύτως δι' ἀμφοτέρων των ἐνταῦθα προβαλλομένων νέων ἐργασιῶν τοῦ κ. Κωνσταντίνου. Τῆς ποιητικῆς ἀποδό-

σεως τοῦ κειμένου ἀμφοτέρων των ἀγιογραφικῶν τούτων βιβλίων ὁ συγγραφεὺς προτάσσει περιεκτικωτάτην και λίαν κατατοπιστικὴν Εἰσαγωγὴν, ἀναφερομένην, προκειμένου μὲν περὶ τοῦ «Ἐκκλησιαστοῦ» εἰς πληροφορίαν περὶ της ὀνομασίας τοῦ βιβλίου, τοῦ συγγραφέως, τοῦ περιεχομένου και της λογοτεχνικῆς ἀξίας του, ὡς και εἰς τὴν τεχνικὴν της ἰουδαϊκῆς ποιήσεως. Προκειμένου δὲ περὶ τοῦ βιβλίου των «Θρήνων» τοῦ Ἱερεμίου εἰς πληροφορίαν περὶ τοῦ φαινομένου της προφητείας και των προφητῶν της Π. Δ. καθόλου.

Διὰ της ποιητικῆς ἀποδόσεως τοῦ κειμένου ἀμφοτέρων των Ἀγιογραφικῶν τούτων βιβλίων ὁ κ. Κωνσταντίνου κατορθώνει: ὡς πρὸς μὲν τὸ βιβλίον τοῦ Ἐκκλησιαστοῦ νὰ διασκεδάσῃ τὸ βαρὺ αἰσθημα τοῦ ἀναγνώστου ἐκ της ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ἐντόνως προβαλλομένης ματαιότητος των πάντων, διὰ τοῦ φωτὸς της χριστιανικῆς ἐλπίδος, τὸ ὅποιον ἐκπηγάζει ἐξ ἴσου ἐκ της πνευματικῆς ὑφῆς της ἀνθρωπίνης ψυχῆς, και ἐκ τοῦ πόθου της μετὰ τοῦ Θεοῦ συνεχοῦς κοινωνίας αὐτῆς: ὡς πρὸς δὲ τὸ βιβλίον των Θρήνων τοῦ Ἱερεμίου νὰ ἀποδώσῃ με χαρακτηριστικὴν ἀπλότητα ὅλον

τόν πόνον και τὸ πάθος τῆς ψυχῆς τοῦ θρηγοῦντος Προφήτου, διὰ τὴν ἄλωσιν και τὴν καταστροφὴν τῆς ἡγαπημένης τοῦ Ἱερουσαλήμ, τῆς ὁποίας ἔζησεν τὰ μετὰ τὴν ἄλωσιν ἐπισυσφρευθέντα εἰς αὐτὴν κακά. Πράγματι κατορθώνει ὁ κ. Κωνσταντίνου νὰ ξαναζωντανεύσῃ διὰ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ ὄλην τὴν ὠδίην τοῦ Προφήτου και τὸν λυρισμὸν τῶν θρήνων του. Καί εἰς τὴν ἀπόδοσιν ταύτην ὁ τόνος τῶν θρήνων τοῦ Προφήτου διατηρεῖται εἰς τὴν προηγηθεῖσαν τῆς καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλήμ ἀσέθειαν τῶν κατοίκων τῆς, τὴν ὁποίαν οὗτος προβάλλει μετὰ τοῦ Προφήτου ὡς τὴν κυρίαν αἰτίαν τῆς μεγάλης ταύτης τιμωρίας τοῦ Θεοῦ. Οὕτω προβάλλει ὁ κ. Κωνσταντίνου ζωντανὰς τὰς εἰκόνας τῆς ὑπὸ τοῦ Προφήτου δραματικῆς περιγραφῆς τῆς μεγάλης καταστροφῆς, και τῶν ἐξ αὐτῆς πολλῶν δεινῶν τοῦ λαοῦ, ὡς και τῶν θερμῶν παρακλήσεων τοῦ Προφήτου πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τὴν ἐπαλήθευσιν τῆς πρὸς Αὐτὸν ἐλπίδος, περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ μεγαλείου τῆς Ἱερουσαλήμ και τοῦ περιουσίου λαοῦ Του. Τουλάχιστον σήμερον ἐπιτρέπεται νὰ λεχθῆ ὅτι πλήρως ἐπεδραβεύθησαν αἱ προσευχαί ἐκεῖναι και ὅτι ἐδικαιώθησαν αἱ πρὸς τὸν Θεόν ἐλπίδες τοῦ Προφήτου Ἱερεμίου.

Τὸ διδακτικώτατον περιεχόμενον ἀμφοτέρων τῶν Ἀγιογραφικῶν τούτων βιβλίων ἀποδίδει πλήρως ὁ κ. Κωνσταντίνου, μάλιστα με πολλὴν ἄνεσιν και δεξιότητι, με γλωσσικὴν ἀπλότητα και αὐστηρὰν συνέπειαν εἰς τὸ μέτρον και τὸ λογοτεχνικόν του ὕφος. Οὕτως ἀποδίδονται, χάριν τῶν σημερινῶν ἀναγνωστῶν, αἱ ἐκ τῆς μακρᾶς πείρας σοφαί διαπιστώσεις τῶν ἱερῶν συγγραφέων περὶ τὰ ἐγκόσμια πράγματα, κατὰ τρόπον ἐπαγωγὸν και ἐντυπωσιάζοντα. Ἀκόμη και αὐταί αἱ δραματικαί περιγραφαί τῆς μεγάλης ἐκείνης καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλήμ ὀδηγοῦν τὸν ἀναγνώστην εἰς σκέψεις ἀναλόγους πρὸς τὰς σκέψεις τοῦ Ἱερεμίου διὰ τὰς ἔκτοτε καταστροφὰς μεγάλων πόλεων, ὡς αἱ πόλεις Κωνσταντινουπόλις, Σμύρνη, Κυρήνεια, Χιρσίμα, Ναγκασαάκι κ.τ.ἄ.

Ἡ διδακτικὴ και θρησκευτικὴ ἀξία τῶν βιβλίων τοῦ Ἐκκλησιαστοῦ και τῶν θρήνων τοῦ Ἱερεμίου και διὰ τὸν ἄνθρωπον τῆς ἐποχῆς μας εἶναι πολὺ μεγάλη, ἐντεθθεν και ἡ ἐπιλογὴ τούτων ὑπὸ τοῦ κ. Κωνσταντίνου ἐκτιμᾶται ὅλως ἰδιαιτέρως. Ἡ ποιητικὴ ἀπόδοσις, ὄντως, τῶν δύο αὐτῶν βιβλίων κατὰ τρόπον τόσον ἐπαγωγὸν και κατανοητὸν ὑπὸ πάντων, εἶναι ἀξία παντὸς ἐπαίου και πάσης ἀναγνωρίσεως.

ΜΑΡΚΟΣ Α. ΣΙΩΤΗΣ
Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

Παναγιώτου Κ. Βλάχου, Εὐγένιος ὁ Αἰτωλὸς και τὸ φερόνυμον ἑλληνομουσεῖον (Πνευματικὸν Κέντρον Καρπενησίου), Ἀθήναι 1976, σελ. 300.

Ἡ προβολὴ τῆς ἐθνικῆς και θρησκευτικῆς παραδόσεως, ὡς αὕτη συνδυάζεται εἰς τὰ πρόσωπα τῶν Δι-

δασκάλων τοῦ Γένους, εἶναι σήμερον λίαν ὠφέλιμος. Διὰ τοῦτο ἡ ἐνασχόλησις με τὸν βίον Εὐγενίου τοῦ Αἰτωλοῦ, ἀνδρὸς πολλὰ προσεγεγόντος εἰς τὴν ἐκκλησίαν και τὸ Ἔθνος εἰς καιροὺς δυσκόλους, ἀποτελεῖ συμβολὴν εἰς τὴν σύγχρονον πνευματικὴν ζωὴν.

Τὸ μετὰ χεῖρας ἔργον — μετὰ τὴν πρόταξιν Προλεγομένων και λεπτομεροῦς πίνακος περιεχομένων — διαίρεται εἰς δύο μέρη: Τὸ πρῶτον (σελ. 15 - 86) τιτλοφορεῖται «Εὐγένιος ὁ Αἰτωλὸς (Βίος και ἔργον)», ἀποτελεῖται ἐκ συντόμου Εἰσαγωγῆς και τριῶν κεφαλαίων (ἐπιγραφομένων: Α' Προπαρασκευὴ σύντομος, Β' Ἐργάτης δόκιμος, Γ' Ὁ τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτός) και κλείεται με «Συνοπτικὴν Βιβλιογραφίαν» διαλαμβάνουσαν 56 δημοσιεύματα, ἀτινα ἐχρησιμοποίησεν ὁ συγγραφεὺς. Τὸ μέρος τοῦτο ἐκυκλοφόρησε και ὡς αὐτοτελὲς ἔργον. Τὸ δεῦτερον μέρος (σελ. 87 - 241), τιτλοφορεῖται Σύνδεσμος «Εὐγένιος ὁ Αἰτωλὸς» και ἀποτελεῖται ἐκ πέντε κεφαλαίων (ἐπιγραφομένων: Α' Σύστασις σωματείου, Β' Βιβλιοθῆκη Συνδέσμου «Εὐγένιος ὁ Αἰτωλὸς», Γ' Ἑλληνομουσεῖον «Εὐγένιος ὁ Αἰτωλὸς» (Πνευματικὸν Κέντρον Καρπενησίου), Δ' Πνευματικαί ἐκδηλώσεις, Ε' Δημοσιεύματα περὶ τοῦ Συνδέσμου). Ἔπονται «Ἐπιλεγόμενα» (σελ. 243 - 246) και «Ἐπίμετρον», περιέχον Ι Βιογραφίας εὐεργετῶν (τοῦ Συνδέσμου), ΙΙ Σύνθεσιν τοῦ Συνδέσμου, ΙΙΙ Φωτογραφικὸν παράρτημα και ΙV Πίνακας ὀνομάτων και εἰκόνων (σελ. 247 - 300).

Εἰς τὸ πρῶτον μέρος περιέχεται ἐκτενὴς βιογραφία τοῦ Διδασκάλου τοῦ Γένους Εὐγενίου Γιαννοῦλη τοῦ Αἰτωλοῦ, στηριζομένη εἰς εὐρείαν βιβλιογραφίαν και περιέχουσα περικοπὰς ἐξ ἐπιστολῶν του. Παρ' ὅτι ἔχουν γραφῆ ἀρκετὰ περὶ αὐτοῦ, εἰς τοὺς πολλοὺς τυγχάνει ἐλάχιστα ἂν μὴ καθόλου γνωστὸς ὁ εὐκλεῆς ὁ διδάσκαλος και ὡς ἐκ τούτου ἡ παροῦσα μελέτη κρίνεται ἀρκούντως ἐπιωφελῆς. Περισσότερον ὁμως χρήσιμος καθίσταται, ἐπειδὴ εἰς τὴν ἐποχὴν μας, καθ' ἣν πολὺς γίνεται περὶ παιδείας λόγος, ἡ γνωριμία με τοὺς Διδασκάλους τοῦ Γένους ἀποβαίνει ἀναγκαία. Καί τοῦτο, διότι τὴν ὑπόστασιν τῆς Παιδείας δὲν ἀποτελοῦν μεγαλόπνοα προγράμματα, διδακτήρια, βιβλιοθήκαι και ἐποπτικὰ μέσα διδασκαλίας μόνον, χρήσιμα ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ ὁ διδάσκαλος, ὁ ὁποῖος θὰ δώσῃ εἰς πάντα ταῦτα πνοὴν ὡς ἡ ψυχὴ τῆς Παιδείας και ὁ ποδηγῆτης τῶν μαθητῶν του. Ἡ ἀναθεώρησις δὲ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀναστροφῆς (Ἐβρ. 13, 7) τῶν Διδασκάλων τοῦ Γένους ἀποτελεῖ οὐσιώδη ἐνίσχυσιν διὰ τὸν σύγχρονον ἐκπαιδευτικόν, τὸν ὁποῖον πολιορκοῦν διάφορα ρεύματα ἐπαπειλοῦντα νὰ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν παράδοσιν τοῦ Ἔθνους και νὰ τὸν καταστήσουν ἀνίκανον νὰ ἐμπνέῃ και συγκλονίξῃ τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλληνοπαίδων. Ὅθεν ἡ ἐπαφὴ με τὸ ἔργον τοῦ Εὐγενίου προσφέρει πολλὰ, διότι «οὗτος διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τῆς γνώσεως πρὸς τὴν ἀρετὴν και τῆς ἐπὶ τὴν πίστιν ἐπιστηρίξεως τοῦ ὅλου ἔργου του διεμόρφωσεν ἄριστον ἐκπαιδευτικὸν ἰδεῶδες και ἐνεσάρκωσεν ὑπέροχον τύπον διδασκάλου κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ κατ' ἐξοχὴν μεγάλου παιδαγωγοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (σελ. 243).

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἐπιπέριση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας
Δρος κ. Ντόναντ Κόγκαν
εἰς Φανάριον

Τὸ Σάββατον, 30ὴν Ἀπριλίου, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας Δρ. Ντόναντ Κόγκαν, μετὰ πολυμελοῦς συνοδείας ἀφίχθη ἀπὸ τὸ Βατικανὸν εἰς τὸ Φανάριον.

Εἰς τὸ δεῦτερον μέρος τοῦ ἔργου ἱστορεῖται τὸ ἐν ἔτει 1964 ἰδρυθὲν καὶ ἔκτοτε ἱκανοποιητικῶς δρῶν ἐν Καρπενησίῳ φερώνυμον σωματεῖον. Ἐν αὐτῷ ἐναργῶς διαφαίνεται ἡ ἐπίδρασις τοῦ Εὐγενίου εἰς τὰς ἡμέρας μας, ἡ ὑλοποίησις τῶν ἀρχῶν του, αἱ προσπάθειαι τῶν μιμητῶν του — ἐπωνύμων καὶ ἀνωνύμων — καὶ πρὸ παντὸς ἡ δημιουργία καὶ πρόδοσις πνευματικῆς ζωῆς εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπαρχίαν. Πολλὰ διδάσκει καὶ πρότυπον ἀποτελεῖ διὰ τοὺς πνευματικούς ἐργάτας ὁ Σύνδεσμος. Ἐπειδὴ δ' εἰς τὴν Ἑλλάδα πολλοὶ ὑπάρχουν σύλλογοι θητεύοντες εἰς τὴν διακονίαν τοῦ πνεύματος (ἀρχετοὶ μάλιστα τελοῦντες ὑπὸ τὴν ἄμεσον τῆς Ἐκκλησίας ἐποπτείας), φρονοῦμεν ὅτι ἡ μελέτη τούτου θὰ δώσῃ τρόπους ἀντιμετωπίσεως τῶν καὶ εἰς αὐτοὺς ἀναφυομένων προβλημάτων.

Τὰ ἐπιλεγόμενα καὶ τὸ Ἐπίμετρον, ἀναφέρονται εἰς ὁλόκληρον τὸ ἔργον.

Ἡ ἔκδοσις εἶναι καλαισθητος, ἡ γλῶσσα καθαρεύουσα, τὸ λεξιλόγιον πλούσιον, ἡ σύνταξις ἀκριθῆς καὶ ὁ λόγος γλαφυρὸς καὶ εἰρηχός.

Ὁ συγγραφεὺς, δάκιμος φιλόλογος καὶ ἀνώτερος τῆς Παιδείας λειτουργός, συνεδύασεν ἐπιτυχῶς τὴν ἐθνικοθηρατικὴν παράδοσιν μετὰ τὰ προβλήματα τοῦ τόπου μας καὶ τοῦ καιροῦ μας καὶ τὰ ἐξέθεσε μετὰ συνέπειαν εὐθύνης ἐπιστήμονος καὶ μετὰ ἕφος καὶ ἦθος διδασκάλου.

Μετὰ τῶν συγχαρητηρίων διατυπώνομεν, ἀφ' ἐνός τὴν παράκλησιν νὰ μὴ παραλείψῃ οὗτος νὰ δημοσιεύσῃ εἰς προσιτὴν ἔκδοσιν ὁλόκληρον τὸ συγγραφικὸν ἔργον τοῦ «Εὐγενίου», λογιωτάτου ἐν διδασκάλοις καὶ εὐλαβεστάτου ἐν ἱερεῦσι, ἀφ' ἑτέρου δ' ἐκφράζομεν τὴν εὐχὴν καὶ ἄλλοι ἐργάται τοῦ πνεύματος νὰ τὸν μιμηθῶν προβάλλοντες διδασκάλους τοῦ Γένους καὶ συντελοῦντες εἰς τὴν ἴδρυσιν κέντρων πνευματικῶν.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Γ. ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ
Θεολόγος

Γεωργίου Δ. Καμαράδου - Βυζαντίου, Βιογραφία Νηλέως Καμαράδου μουσικοδιδασκάλου, Ἀθήναι: 1976 (σελίδες 76).

Ὡς ἀφιέρωμα «εἰς τὴν ἱεράν μνήμην» τοῦ πάππου του, τοῦ μουσικοδιδασκάλου Νηλέως Καμαράδου (1847

Συνεχίζοντες μίαν τῶν ἀρχαιοτέρων τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας παραδόσιν συναντήσεων μεταξὺ τῆς Ὀρθοδόξου καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, καὶ εἰδικώτερον μεταξὺ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐδρας τῆς Καντουαρίας, ἐν τῇ μυστικῇ παρουσίᾳ τοῦ Ἀναστάσιου κοινῶν Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, συνηντήθημεν ἐκ νέου ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ ἐκπρόσωποι τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ ἐν ἀδελφικῇ ἀγάπῃ ἀλλὰ καὶ ἐν πιστότητι πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπεσκοπήσαμεν ἡμεῖς τε καὶ οἱ περὶ ἡμᾶς τὴν πορείαν ἡμῶν πρὸς τὴν ἐνότητα τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ πρὸς τὴν ἐν γένει χριστιανικὴν ἐνότητα.

- 22 Ἰουνίου 1922), ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συμπληρώσεως πενήτην καὶ πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐκδημίαις του, ὁ Γεώργιος Καμαράδος συνέλεξε μετὰ ἐλλάδειαν ὄσα ἠδυνήθη στοιχεῖα περὶ τὴν ζωὴν καὶ τὴν δραστηριότητα τοῦ ἀνδρὸς εἰς τὰ μουσικὰ καὶ μουσικολογικὰ πρᾶγματα τῆς ἐποχῆς του καὶ τὰ ἐξέδωκε εἰς ἓν καλοτυπωμένον τεῦχος. Ὁ συγγραφεὺς δηλώνει ἐξ ἀρχῆς ὅτι «δὲν φιλοδοξεῖ νὰ καλύψῃ τὸ κενὸ καὶ νὰ παρουσιάσῃ μίαν ὁλοκληρωμένην βιογραφίαν καὶ μουσικὴν παρουσίασιν», ἐπειδὴ καὶ εἰδικῶν μουσικῶν γνώσεων στερεῖται καὶ τὸ ἔργο τοῦ διδασκάλου εἶναι ἀγνωστον, ὡς ἀνεκδοτὸν καὶ εὐρυσκόμηνον εἰς τὴν κατοχὴν διαφόρων ἱεροφαλτῶν καὶ τῶν ἐπιγόνων τῆς οἰκογενείας τοῦ Νικολάου Βλαχοπούλου, ὁ ὁποῖος ἐκκληρονόμησε τὸ κατ' ἀρχαίαν αὐτό. Ὡς τόσον τὰ συλλεγέντα στοιχεῖα εἶναι χρησιμώτατα εἰς τὸν εἰδικὸν ἐρευνητὴν, καὶ ὡς προερχόμενα ὑπὸ εὐγνώμονος ἐγγονοῦ τοῦ διδασκάλου καὶ ὡς διαφυλάττοντα ἀφῆγησις ἐκ τοῦ στενοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος μόνον προφορικῶς μέχρι τῶρα σωζομένης.

Ὁ συγγραφεὺς ἔδωκε περισσότερον περιγραφικὴν μορφήν εἰς τὸ δημοσίευμα παρὰ ἐρευνητικὴν ἢ αὐστηρῶς ἱστορικὴν. Διαφαίνεται καὶ μίαν προσπάθειαν ἀποκαταστάσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ Νηλέως εἰς τὴν πραγματικὴν διάστασιν τῆς δραστηριότητός του περὶ τὰ φλέγοντα μουσικολογικὰ προβλήματα μεταξὺ τῶν δύο πατριαρχικῶν ἐπιτροπῶν τοῦ 1881 καὶ 1914, σχετικῶς μετὰ τὴν ἀναθεώρησιν τῆς Νέας μεθόδου ἀναλυτικῆς σημειογραφίας τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς καὶ κυρίως μετὰ τὸν ἀκριθῆ καθορισμὸν τῶν τονιαίων διαστημάτων τῶν κλιμάκων τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς καὶ τὴν κατασκευὴν ἐνός τελείου ὄργανου, διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν διαστημάτων αὐτῶν. Εἰς τὴν προσπάθειαν αὐτὴν τὸ ἀντικρινόμενον ὄνομα εἶναι ὁ Κωνσταντῖνος Ψάχος μαθητῆς τοῦ Νηλέως καὶ νεαρὸς συνεργάτης του κατὰ μεγάλο χρονικὸν διάστημα.

Τὸ βιβλίον κλείεται διὰ τῆς παραθέσεως τῆς νεκρολογίας, τὴν ὁποίαν συνέταξεν ὁ Ψάχος, εἰς τὴν ὁποίαν γίνεται καὶ ἀκριβεστέρᾳ ἀποτίμησις τῆς προσφοράς τοῦ μεγάλου μουσικοδιδασκάλου Νηλέως Καμαράδου. Ἡ εἰκὼν τοῦ Νηλέως Καμαράδου, φωτογραφία τοῦ Ψάχου μετὰ τὸ παναριμόνιον του, καὶ σελίδες ἐξ αὐτογράφων του κοσμοῦν τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον, πρᾶγματι, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μίαν συμπαθητικὴν ἀφορμὴν διὰ μίαν ἀξιολογωτέραν μονογραφίαν τοῦ Νηλέως Καμαράδου.

Κατά τās συνομιλίας ήμών επεκράτησε πνεύμα χριστιανικής πιστότητας και έλευθερίας συγχρόνως, ειλικρινείας και έντιμότητας.

Καίτοι: οί Άρχηγοί τών δύο Έκκλησιών και οί περί αὐτούς έκκλησιαστικοί και θεολογικοί παράγοντες αφήσαν τήν Ιεράν υπόθεσιν τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου μεταξύ τών δύο Έκκλησιών εἰς τās δύο άρμοδιās Έπιτροπάς, έν τούτοις διεδήλωσαν τήν σταθεράν θέλησιν αὐτῶν νά συνεχισθῆ έποικοδομητικῶς ὁ διάλογος και νά καταβληθῆ πᾶσα προσπάθεια πρὸς ἄρισιν τῶν έμποδίων δια τήν καλήν πρόοδον αὐτοῦ.

Ἡ ειδιχωτέρα σημειωθείσα κατά τήν συνάντησιν ταύτην δυσχέρεια εἶναι ἡ άναφερομένη εἰς τὸ θέμα χειροτονίας γυναικῶν, τήν ὁποίαν δέν τήν δέχεται, ὡς εἰδήλωσεν έπισήμως ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης, ἡ Ὁρθόδοξος Έκκλησία. Ἡ άπάντησις τοῦ Άρχιεπισκόπου Καντουαρίας ἦτο, ὅτι ἡ Άγγλικανική Έκκλησία δέν ζητεῖ ἀπό τήν Ὁρθόδοξον Έκκλησίαν νά συμφωνήσῃ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἀλλ' ἐλπίζει εἰς τήν κατανόησιν αὐτῆς.

Τελικῶς, οί δύο Άρχηγοί συνεφώνησαν ὅπως ὁ έπίσημος διάλογος μεταξύ Ὁρθόδοξων και Άγγλικανῶν συνεχισθῆ έποικοδομητικῶς ὡς έν τῶν πλέον έλπιδοφόρων μέσων πρὸς επίλυσιν τῶν χωριζόντων τās δύο Έκκλησίας προβλημάτων, ὡς και πρὸς έπανακάλυψιν τῶν ένούντων αὐτάς σημείων. Ἐπίσης οὔτοι εξέφρασαν τήν έλπίδα ὅτι αἱ μέχρι τοῦδε έπιτευχθεῖσα συμφωνία: θά εἶδει νά υιοθετηθοῦν εὐρύτερον ὑπό τῶν πιστῶν τῶν δύο Έκκλησιῶν δια τήν προώθησιν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως και τῆς Χριστιανικῆς ένότητος.

Διότι οί δύο Άρχηγοί ἀποδίδουν μεγίστην σημασίαν εἰς τήν συμμετοχήν τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ τῶν δύο Έκκλησιῶν εἰς τόν διάλογον και τήν ὄλην προσπάθειαν πρὸς ένότητα, ἀκολουθοῦντες έν τούτῳ τήν άρχαίαν παράδοσιν τῆς ἀδιαιρέτου Έκκλησίας ὅπως ἡ κοινή ὁμολογία εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κοινῆς συνειδήσεως τοῦ ὄλου πληρώματος.

Οί δύο Άρχηγοί έπωφελοῦμενοι τῆς πνευματικῆς ιστορικῆς συναντήσεώς των έπιθυμοῦν νά δηλώσουν ὅτι τὸ ένδιαφέρον και ἡ έπαγρύπνησις αὐτῶν εξέρχεται τοῦ μερικωτέρου κύκλου τῶν μεταξύ Ὁρθόδοξων και Άγγλικανῶν ένδιαφερόντων και προβλημάτων και επεκτείνεται πρὸς τήν Οἰκουμενικήν Χριστιανικήν Ένότητα, ἀλλά και ἔτι πλέον, πρὸς τὸ γενικόν καλόν τῆς ὄλης ἀνθρωπότητος.

Διὸ και οί δύο Άρχηγοί εκφράζουν τήν σταθεράν θέλησιν ὅπως αἱ Έκκλησία: αὐτῶν συνεργασθοῦν μεθ' ὄλων τῶν θρησκευμάτων δια τήν έπικράτησιν εἰς τόν κόσμον τῆς ἀγάπης και τῆς εἰρήνης μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, τήν κατάπαυσιν τῶν φυλετικῶν και θρησκευτικῶν διακρίσεων και τήν κατοχύρωσιν τῆς πλήρους θρησκευτικῆς έλευθερίας παγκοσμίως, δια νά επιμαρτυρηθῆ ὅτι ὁ κόσμος οὗτος εἶναι κόσμος τοῦ Θεοῦ.

— Ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ὁ Πατριάρχης, εἰδέχθη τόν Σεβ. Άρχιεπίσκοπον Θουατείρων και Μ. Βρετανίας κ. Ἀθηναγόραν, ἀφιχθέντα εἰς τήν Πόλιν ήμῶν τὸ ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς, 29ης λήξαντος μηνὸς Ἀπριλίου και ὑπαντηθέντα έν τῷ ἀεροδρομίῳ ὑπό τοῦ Πανοσιολ. Μ. Ἀρχιδιακόνου κ. Θεολήτου.

Τόν Ἐλλογιμ. κ. Βλάσιον Φειδάν, Καθηγητὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὑπαντηθέντα έν τῷ ἀεροδρομίῳ ὑπό τοῦ ἰδίου έσωκατακόλου Κληρικοῦ.

Ἱερά Μητρόπολις Ἡλείας και Ὠλένης

Ἐγκαινία Σχολῆς Βυζαντινῆς Ἀγιογραφίας, Μουσικῆς και Τέχνης.

Τήν Κυριακήν 9ην Ὀκτωβρίου τὸ πρωὶ και ὡρα 11.30 ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαινία τοῦ νέου Ἰδρύματος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας, τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Ἀγιογραφίας, Μουσικῆς και Τέχνης Πύργου Ἡλείας.

Στήν τελετὴν παρέστη και ὠμίλησε ὁ Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Παιδείας και Θρησκευμάτων κ. Βασίλειος Κοντογιαννόπουλος, προσελήθησαν δὲ και παρέστησαν και ἄλλοι Κυβερνητικοί παράγοντες, οί Βουλευταί τοῦ Νομοῦ και πολλές ἄλλες Ἡλειαικῆς προσωπικότητες. Στὴν Σχολὴν αὐτῆ, πού εἰσκαταί σὲ γραφικώτατη τοποθεσία πλησίον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Λετριῶν ἐπὶ τοῦ δρόμου πού πηγαίνει στὸ Κατάκκοιο, θά διδάσκονται: οί σπουδαστές τῆς Βυζαντινῆς Ἀγιογραφίας και Μουσικῆς, Ἑθνωπαϊκῆς Μουσικῆς, Πιάνου και ἄλλα Μουσικὰ ὄργανα, ἡ φοίτησις δὲ θά εἶναι τριετής. Δέον νά σημειωθῆ ὅτι ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἡλείας κ.κ. Ἰωάννης προσέφερε δια τήν φοίτησιν εἰς τήν Σχολὴν αὐτὴν ἐξ ὑποτροφίας εἰς Κυπρίους νέους, πού ἔχουν κλίσιν εἰς τήν Καλλιτεχνίαν και τήν Μουσικὴν και οί ὁποῖοι ἐφθασαν ἤδη ἀπὸ τήν Κύπρον και παρκακοουθοῦν τὰ μαθήματα τῆς Σχολῆς.

Διευθυντῆς τῆς Σχολῆς διορίσθη ὁ παν)ώτατος Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀρχιμ. Γερμανὸς Παρασκευόπουλος και Καθηγηταί οί Καλλιτέχνες κ.κ. Μιχαὴλ Ζωγράφος, Ἀλέξιος Ἀναγνωστόπουλος, Χαράλαμπος Βούλαρης, Τάσος Παπαγεωργίου, Ἰωάννης Τσολάκης και ἡ κ. Μαρία Δημοπούλου.

Ὁρθόδοξος Ἀκαδημία Κρήτης

Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Συμβουλίου Ἐδρωπαϊκῶν Έκκλησιῶν στὴν Κρήτην.

Μὲ ἀπόφασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τὸν Σεπτέμβριο 1979 συνήλθε στὴν Κρήτη ἡ 8η Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Συμβουλίου Ἐθνωπαϊκῶν Έκκλησιῶν. Γιά τήν προετοιμασία τῆς Συνελεύσεως, με ἀπόφασιν τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Δημητρίου και τῆς περὶ αὐτὸν Ἁγίας και Ἱερᾶς Συνόδου, καταρτίσθη Ὁργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀποτελουμένη ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κρήτης κ. Εὐγένιον, ὡς Πρόεδρον, τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Κισάμου και Σελίνου κ. Κύριλλον και Κυθωνίας και Ἀποκροῦνου κ. Βίρηνατον, τὸν Δρα κ. Ἀλέξανδρον Παπαδερόν, Γεν. Διευθυντὴν τῆς Ὁρθόδοξης Ἀκαδημίας Κρήτης ὡς Γραμματέα, τοὺς ἄλλοι κ. Ἀνδρέα Φυτράκη, Καθηγητὴν Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, κ. Δημήτριον Κακαβελάκη, τέως Πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας Δημοσίων Σχέσεων και τὸν κ. Γεώργιον Παπαϊωάννου, Θεολόγο - Λυκαίαρχη.

Ἡ Ὁργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ συνήλθε στὴν πρώτη συνεδρία τῆς τήν Πέμπτη, 29 Σεπτεμβρίου στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ. Τῆς συνεδρίας μετέσχε και ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐθνωπαϊκῶν Έκκλησιῶν ἐκ τῶν κ. Οὐλίαιμς, Γενικοῦ Γραμματέως, Σεβασμ. Ἐπισκόπου Πλοσσίου Ἀνωτίου, Βοηθοῦ τοῦ Πατριάρχου Ρουμανίας, κ. Ζίγκριστ Προέδρου τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Έκκλησιῶν τῆς Ἑλθετίας και κ. Νώονερ, Προέδρου Κέντρου Κοινωνικῆς Διακονίας τῆς Ἀδοστίας. Οί παραπάνω ξένοι έπίσημοι εἶχαν προηγουμένως σχετικῆς διαδουλεύσεις στὴν Ὁρθόδ. Ἀκαδημία Κρήτης, ὅπου θά ἐπραγματοποιεῖτο ἡ Γεν. Συνέλευσις. Στὸ Συμβούλιο τῶν Ἐθνωπαϊκῶν Έκκλησιῶν μετέσχον ὄλες οί ὀρθόδ. Έκκλησίες (πλήν τῆς Ἀλβανίας). Στὴ Συνέλευσις ἔλαβον μέρος 400 περίπου ἀντιπρόσωποι τῶν Ἐθνωπαϊκῶν Έκκλησιῶν.

ΓΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΟΥΗΔΙΑΣ

ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΑΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Οὐφάλης

ἐπεσκέφθη τὸ Ὄρθόδοξόν Κέντρον

ἐν Γενεύῃ.

Τὴν 1ην παρελθόντος μηνὸς Αὐγούστου, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Οὐφάλης κ. OLOF SUNDBY, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μύρων κ. Χρυσοστόμου, τοῦ Μητροπολίτου Σουηδίας κ.κ. Παύλου καὶ τοῦ Μ. Πρωτοπρεσβυτέρου κ. Γεωργίου Τσέτσι, ἐπεσκέφθη τὸ ἐν Σαμπεζὺ τῆς Γενεύης Ὄρθόδοξον Κέντρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Παῦλος μετέσχε τῶν ἐργασιῶν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ ὁποία συνήλθεν ἐν Γενεύῃ, ἀπὸ 28ης Ἰουλίου μέχρι 6ης Αὐγούστου.

—Διωρίσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ ἀνέλαβεν ἡδη ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1977 τὰ καθήκοντά του ὁ νέος Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τῆς Ἑλληνικῆς Ὄρθοδόξου Ἐνορίας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου Οὐφάλης Πρεσβύτερος κ. Ἰωάννης Σεππάλα.

Ὁ π. Ἰωάννης τυγχάνει ἀπόφοιτος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, εἶναι Φιλλανδὸς τὴν καταγωγὴν, εἶναι Καθηγητῆς τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς τοῦ Κοῦπιο, καὶ ἠμικεῖ ἐκτός ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν καὶ φιλλανδικὴν, τὴν σουηδικὴν, τὴν ἀγγλικὴν, τὴν γερμανικὴν καὶ τὴν γαλλικὴν. Ἐπὶ πλέον δύναιτο ὅπως τελέσῃ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καὶ εἰς τὴν οὐλουμικὴν.

Εἶναι ἔγγαμος καὶ πατὴρ 4 τέκνων. Ἡ σύζυγός του Πρεσβυτέρα εἶναι ἀπόφοιτος τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἐλσινκιού καὶ τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν. Εἶναι διευθύντρια τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου τῆς Ὄρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Φιλλανδίας καὶ ἔχει εἰδικότητα εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν καὶ μάλιστα εἰς τὴν Βυζαντινὴν.

Συνέλευσις τῶν χριστιανῶν

τῆς Σουηδίας εἰς τὸ Βεστερώς.

Με συμμετοχὴν 4.000 καὶ ἄνω προσώπων, ἐπραγματοποιήθη μετὰ 10ης καὶ 14ης Αὐγούστου, εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βεστερώς, ὑπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ V 77, ἡ δευτέρα Γενικὴ Συνέλευσις τῶν Χριστιανῶν Σουηδίας, τὴν ὁποίαν διοργάνωσε τὸ Οἰκουμενικὸν Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Σουηδίας. Τὸ κύριον θέμα τῆς Συνελεύσεως ἦτο: «Ἐνας λαὸς ἐν πορείᾳ». Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανεν ὁμάδας μελέτης πρὸς ἐπεξεργασίαν τοῦ θέματος τούτου, ποικίλας θρησκευτικὰς ἐκδηλώσεις, διαλέξεις θρησκευτικῶν καὶ κοινωνικῶν περιεχομένου, δημοσίας συζητήσεις ἐπὶ θρησκευτικῶν καὶ κοινωνικῶν θεμάτων, συναυλίαν ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, κ.ἄ. Ἡ Συνέλευσις ἀπέδλεπεν εἰς τὴν χριστιανικὴν μαρτυρίαν καὶ παρουσίαν εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον. Παρίσταντο ὅλοι αἱ ἐκκλησιαστικαὶ καὶ θεολογικαὶ προσωπικότητες τῆς Σουηδίας, μετ' ἐπι κεφαλῆς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Οὐφάλης κ. OLOF SUNDBY, ὡς καὶ ὁ Ἰπουργὸς Παιδείας κ. JAN ERIK WIKSTROM. Ἀπὸ μέρους τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως παρέστη ὁ Μητροπολίτης μας καὶ ὁ Πρεσβύτερος κ. Ἰωάννης Σεππάλα, Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τῆς Ἑλληνικῆς Ὄρθοδόξου Ἐνορίας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου Οὐφάλης.

Ἰδιαίτερος χαρακτηριστικὴ, ἐντυπωσιακὴ καὶ ἐνθαρρυντικὴ διὰ τὸ μέλλον ἦτο ἡ ἀθρόα καὶ ἀθόρυμος συμμετοχὴ εἰς ἕλας τὰς ἐκδηλώσεις ἐκατοντάδων νέων, οἱ ὅποιοι διεκρίνοντο ὄχι μόνον διὰ τὸ ἐνδιαφέρον των διὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ θέματα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ζῶσαν χριστιανικὴν των πίστιν, τὴν συμμετοχὴν των εἰς τὴν λατρευτικὴν ζωὴν, καὶ τὰς θεολογικὰς αὐτῶν γνώσεις.

Ἡ Συνέλευσις, πιστεύομεν, ὅτι ὑπῆρξε μία εὐλογία Θεοῦ καὶ μία ἀφορμὴ ἀνανεώσεως τοῦ θρησκευτικοῦ φρονήματος παρὰ τῷ λαῷ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 37, παρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590)1977, «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὡς καὶ τὰς Διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 33 καὶ 34 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)69 Κανονισμοῦ, «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», προκειμένου, ἵνα προδῶμεν εἰς ἀνακέρουξιν ὑποψηφίῳ πρὸς πλήρωσιν κενῆς θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου ἐν τῷ Ἱ. Ν. Προφήτου Ἠλιοῦ - Δήμιου Ἁγ. Παρασκευῆς Ἀττικῆς, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους, ἵνα καταλάβωσι τὴν Ἐφημερικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 34)1α τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 5ῃ Ὀκτωβρίου 1977

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις α) τῶν ἀρθρῶν 38 παρ. 2, καὶ 67 τοῦ Ν. 590)1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398)1973, γ) τοῦ Ν. 673)1977 καὶ δ) τὴν ὑπ' ἀριθ. 3090)13.9.1977 Ἀπόφασιν Ἡμῶν «Περὶ κατανομῆς τῶν ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων εἰς Ἐνοριακοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν» καὶ προκειμένου, ἵνα προδῶμεν εἰς ἀνακέρουξιν ὑποψηφίῳ πρὸς πλήρωσιν κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίας Ζώνης Πατησίων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους, ἵνα καταλάβωσιν τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ, ὧν τὸ πρῶτιστον ἔσται τὸ Πτυχίον τῆς Θεολογίας.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 15ῃ Ὀκτωβρίου 1977

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ἱερά Μητρόπολις Καστορίας

Λαθόντες ὑπ' ὄψει τοὺς Θεῖους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ὄρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 346)1976 «Περὶ τρόπου πληρώσεως Ἐφημερικῶν τινων θέσεων καὶ συστάσεως Εἰδικῶν Σχολῶν Ἱερατικῆς Μορφώσεως» (ΦΕΚ 142 τ. Α' τῆς 10.6.76) ὡς καὶ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἀρθροῦ 37 τοῦ Νόμου 590)1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσι τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἐφημερικῶν θέσεων 1) Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Βασιλειᾶδος, 2) Ἁγίας Παρασκευῆς Ἱεροπηγῆς, 3) Ἁγίου Δημητρίου Κλεισοῦρας, 4) Ἁγίου Νικολάου Κορυφῆς, 5) Ἁγίας Παρασκευῆς Κυφελῆς, 6) Ἁγίου Νικολάου Ἀγγαῶν, 7) Ἁγίου Νικολάου Μακροχωρίου, 8) Ἁγίου Γεωργίου Μεσοδράχου, 9) Μεταμ. τοῦ Σωτήρος Μεταμορφώσεως, 10) Κοιμ. τῆς Θεοτόκου Στεῶν καὶ 11) Ἁγίας Κυριακῆς Σπηλαίων.

Ἐν Καστορίᾳ τῆ 27ῃ Σεπτεμβρίου 1977

† Ὁ Καστορίας ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 346)1976 «Περὶ τρόπου πληρώσεως Ἐφημεριακῶν τινῶν θέσεων καὶ συστάσεως Εἰδικῶν Σχολῶν Ἱερατικῆς Μορφώσεως» (ΦΕΚ 142 τ.Α', τῆς 10 Ἰουνίου 1976), τὴν ὑπ' ἀριθ. 3154 καὶ ἀπὸ 26.6.1976 Ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ΦΕΚ 839 τ. Β' τῆς 26 Ἰουνίου 1976) καὶ τὰ ἄρθρα 33 - 37 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1969 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσι τὰ κανονικὰ δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν ἐνοριῶν: 1) Ἁγίου Δημητρίου Ἀκροχωρίου, 2) Ἰταπαντῆς τοῦ Σωτήρος Ἀρτεμισίας, 3) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μεσοχωρίου, 4) Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Στενωσιᾶς, 5) Ἁγίας Σοφίας Σουλγανίου καὶ 6) Ἁγίου Γεωργίου Τσουκαλεῖων.

Ἐν Καλαμάτᾳ τῆ 30ῆ Σεπτεμβρίου 1977

† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Βεροίας καὶ Ναούσης

Προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς πληρῶσιν τῶν δύο κενῶν θέσεων Α' καὶ Β' Ἱεροκηρύκων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας καὶ Ναούσης, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς εικοσαήμερου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Βεροίᾳ τῆ 1ῆ Ὀκτωβρίου 1977

† Ὁ Βεροίας καὶ Ναούσης ΠΑΥΛΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 33 καὶ 34 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημεριῶν τῶν κάτωθι Ἱ. Ναῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως: α) Ἀγ. Κων. καὶ Ἑλένης Ἰπποδρομίου (θέσις 1), β) Νέας Παναγίας (θέσις 1), γ) Ἀγ. Βαρβάρας (θέσις 1), δ) Πρ. Ἡλιοῦ Πυλαίας (θέσις 1), ε) Παναγίας Χαλκῆων (θέσις 1), στ) Ἀγ. Μηνᾶ (θέσις 1), ζ) Ἀγ. Φανουρίου (θέσις 1), ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν, σχετικῆν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτούμενων δικαιολογητικῶν, ἵνα προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων, πρὸς πληρῶσιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῆ 3ῆ Ὀκτωβρίου 1977

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ἱερά Μητρόπολις Ἰωαννίνων

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Ν. 346)1976, «Περὶ τρόπου πληρώσεως Ἐφημεριακῶν θέσεων καὶ συστάσεως Εἰδικῶν Σχολῶν Ἱερατικῆς Μορφώσεως» (ΦΕΚ 142)10.6.1976 (τ.Α'), τὴν ὑπ' ἀριθ. 3154 ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ΦΕΚ 838)26.6.1976, τεῦ-

χος Β') καὶ ἀφ' ἐτέρου τὰ ἄρθρα 33-36 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν» καὶ προκειμένου νὰ πληρωθῶσι αἱ ὑφιστάμεναι κεναὶ ὀργανικαὶ ἐφημεριακαὶ θέσεις τῶν ἐνοριῶν: 1) Ἁγίου Δημητρίου Ἀνατολικῆς, 2) Γεν. Προδρόμου Καταμάχης καὶ 3) Ἁγίου Δημητρίου Μπουτσαρά, καλοῦνται οἱ βουλομένοι καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων καὶ Κανονισμῶν ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσι τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ παρατίτρω.

Οἴκοθεν νοεῖται: ὅτι θὰ προτιμηθῶσι οἱ ἔχοντας Πτυχίον Ἐκκλησιαστικῆς τινος Σχολῆς.

Ἐν Ἰωαννίνοις τῆ 3ῆ Ὀκτωβρίου 1977

† Ὁ Ἰωαννίνων ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Κερκύρας καὶ Παξῶν

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 33 καὶ ἐξῆς τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)69 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱ. Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», προσκαλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα καὶ βουλομένους νὰ καταλάβωσι μίαν τῶν κάτωθι κενῶν ὀργανικῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά. 1) Ἀσπιωτάδων, 2) Βιταλάδων, 3) Μεσσαριάς, 4) Κληματίας, 5) Κάτω Παυλιάνας, 6) Ἀκκάς Παξῶν, 7) Μαγαζιά Παξῶν, 8) Νεοχωρίου, 9) Χλωματιῶν.

Ἐν Κερκύρᾳ τῆ 8ῆ Ὀκτωβρίου 1977

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸν Νόμον ὑπ' ἀριθ. 673)1977 καὶ τὰς διατάξεις τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος 1938)1973 «Περὶ συστάσεως Ὄργανικῶν θέσεων Διακόνων κλπ.», προσκαλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα καὶ βουλομένους νὰ καταλάβωσι μίαν τῶν κάτωθι ὀργανικῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά.

1) Ἱερὸν Ναὸν Ἱπεραγίας Θεοτόκου Βλαχερνῶν Γαρίτσας, 2) Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Τριῶν Μαρτύρων Ἀνεμομύλου, 3) Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Ματθαίου, 4) Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Τριάδος Παξῶν.

Ἐν Κερκύρᾳ τῆ 11ῆ Ὀκτωβρίου 1977

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν

Προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν πληρῶσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως Ἁγίου Κωνσταντίνου Ἐλευθερωχωρίου, καλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας νομικὰς διατάξεις, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ἅπαντα τὰ προβλεπόμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Τρικάλαις τῆ 15ῆ Ὀκτωβρίου 1977

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρὰ 33 - 36 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 346)1976 «Περὶ τρόπου πληρώσεως Ἐφημεριακῶν τινῶν θέσεων καὶ συστάσεως εἰδικῶν Σχολῶν Ἱερατικῆς Μορφώσεως», προκειμένου νὰ προσῶμεν εἰς τὴν ἀνακέρυξιν ὑποψηφίῶν πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος Μπούκας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῆ 5ῃ Ὀκτωβρίου 1977

† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Ν. 673)1977 «Περὶ ἀνακατανομῆς καὶ ρυθμίσεως ὀργανικῶν τινῶν θέσεων διακόνων», προκειμένου νὰ προσῶμεν εἰς πλήρωσιν τῆς κενῆς ὀργανικῆς θέσεως Διακόνου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Συκεῶν, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῆς κειμένης Νομοθεσίας καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Νεαπόλει τῆ 15ῃ Ὀκτωβρίου 1977

† Ὁ Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Χαλκίδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρὸν 33 παρ. 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)69 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱ. Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν κάτωθι κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) Ἀγ. Ἀναργύρων Κλήματος - Σκοπέλου, 2) Ἀγ. Ἀθανασίου Γαλτσάδων, 3) Ἀγ. Τριάδος Σίμιας, 4) Προφήτου Ἠλιοῦ Κοτσικίων, 5) Ἀγ. Παρασκευῆς Μηλεῶν καὶ 6) Ἀγίας Παρασκευῆς Βότση - Ἀλονήσου.

Ἐν Χαλκίδι τῆ 15ῃ Ὀκτωβρίου 1977

† Ὁ Χαλκίδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐξαρχία τοῦ Παναγίου Τάφου

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. Ρ Η')9.9.1977 ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, καθαιροῦνται καὶ ἀπογοιμνοῦνται τῆς Ἱερῶν ὁ πρῶν Ἱερομόναχος Χερουβεῖμ (νῦν Χρῆστος Χατζηγιαννίδης ἢ Ἰωάννου, ἐκ Θεσσαλονίκης) καὶ ὁ πρῶν Διάκονος Ἀναστάσιος (νῦν Δημήτριος Δουδέσκος ἐκ Ζακύνθου), ἐπὶ σοδομιμῶ καὶ ἐτέρας ἀκατανομάστοις πράξεσιν.

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΙΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Πατρῶν ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

† Ὁ Ἐλασσῶνος ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΙΟΝΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

A) Ἐσωτερικοῦ : Δραχμαὶ 300 ἐτησίως.

B) Ἐξωτερικοῦ : Δολλάρια 12 ἐτησίως.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»
δρχ. 15.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κων. Γ. Μπώνη, Ἡ 28ῃ Ὀκτωβρίου 1940, ὡς ἔμπνευσις καὶ διδαχὴ δι' ἡμᾶς σήμερον.

Προσφώνησις τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Δημητρίου τοῦ Α' πρὸς τὴν Αὐτοῦ Χάριν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας Δρα Ντόναλτ Κόγκαν.

Τὰ Μέλη τῆς ὑπὸ τὴν νέαν σύνθεσιν τῆς Διαρκεῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Κων. Γ. Μπώνη, Ἀλέξανδρος Τσιριντάνης (1903 - † 14 Σεπτ. 1977).

Μητροπ. Μεσσηνίας Χρυσοστόμου, Ἐν Φιλάνθρωπον Ἔργον τῆς Ἐκκλησίας.

Μητροπ. Γρεβενῶν Σεργίου, Ἐγκύκλιος προσλαλιὰ ἐπὶ τῇ ἐλεύσει καὶ ἀναλήψει καθηκόντων εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν Ἐπαρχίαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γρεβενῶν.

Ἐκλογή καὶ Χειροτονία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ζακύνθου κ. Παντελεήμονος.

Περὶ Ἀνακατανομῆς καὶ ρυθμίσεως Ὄργανικῶν τινῶν Θέσεων Διακόνων. Νόμος ὑπ' ἀριθ. 673.

Ἐπὶ τῷ Θανάτῳ τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Νέας Ἰουστινιανῆς καὶ Πάσης Κύπρου Μακαρίου τοῦ Γ'.

Παρατηρήσεων στήλη.

Βιβλιοκρισίαι.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Παράρτημα.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ Ἀθῆναι Ἰακίου 1 — Τηλ. 710.734

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Ἰωάννης Μιχαήλ. Ἀναστασάκη 3, Ζωγράφου. Τηλ. 787.978.